

Vô Tình

Contents

Vô Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	29
5. Chương 5	35
6. Chương 6	43
7. Chương 7	50
8. Chương 8	56
9. Chương 9	63

Vô Tình

Giới thiệu

Thân thể lạnh buốt, Suy nghĩ trong đầu hỗn loạn, Tất cả đều thật là tồi tệ từ trước tới giờ chưa từng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-tinh>

1. Chương 1

Giữa hè, một ngày nắng hè chói chang. Một vùng hoang vu tại Giang Nam, cây cỏ dày đặc vẫn không thể che bớt cái nắng nóng được vài phần. Ngay cả trong u cốc có cỏ thụ che trời mà ánh nắng vẫn xuyên thấu qua những khe lá thật nhỏ, rắc những mảnh vàng chói mắt khắp dọc đường mòn. Ngoài Vô Tình cốc, phía cuối đường mòn, có một cái ngã ba.

Đi thẳng là vào thành Tô Châu, một trong những thành trấn phồn hóa nhất Giang Nam, đi đường bên trái là vào kinh đô Trường An, đi đường bên phải là xuôi về phương Nam. Ngay ở cuối đường mòn, một lá cờ vải

trắng có thêm một chữ “Trà” nằm sát bên một mái nhà tranh nhỏ nhỏ, cho thấy đây là nơi cung cấp điểm dừng chân nghỉ mệt cho khách qua đường.

Chủ nhân của trà *** là một lão nhân tuổi tác đã cao, đang ghé vào trên mặt bàn ở buồng trong ngủ gật. Chòm râu hoa râm giống như cây cỏ khô mùa thu, ở dưới hơi nóng phả ra của khí trời hơi hơi rung động. Một ngày đại nhiệt như vậy, căn bản không có khách nhân tới cửa. Tuy rằng hiểu được điểm này, nhưng ông chủ cũng không nguyện ý đóng cửa sớm đi nghỉ tạm.

Việc buôn bán của mỗi người đều có phương thức riêng —Lão nhân hiểu được mình đã già rồi, có thể chống đỡ được cuộc sống đến nay đối với ông ta mà nói đã là ngoài mong đợi, cho nên ông ta chỉ có thể ở trong này ôm cây đợi thỏ mà chờ khách nhân tới cửa.

“Ông nội. . . Người xem. . . Có người đến đây!”

Thanh âm non nớt của đứa cháu gái vang lên ở bên tai lão nhân, lão nhân lập tức tỉnh táo lại.

Thật sự có người đến đây! Một nam nhân trẻ tuổi, từ phía u cốc chậm rãi đi tới. Ánh sáng nhỏ vun chậm rãi soi tỏ hai má của y, màu da nhiều năm không thấy ánh mặt trời lược hiển trắng nõn.

Từng bước, lại từng bước. . .

Hắn đi rất chậm rất chậm, tư thế ngưng trọng mà cứng còng, phẳng phất cùng mặt đất có thâm cừ đại hận, mỗi một bước đều giống như phải thả ra một cái lỗ thủng.

Một thân áo vải tẩy đến nỗi trở nên bạc trắng, giống như biểu tình trên khuôn mặt y, dờ dãi mà lãnh ngạnh.

Theo bước chân người nọ càng đi càng tới gần, lão nhân chỉ cảm thấy độ ẩm bốn phía thẳng tắp hạ xuống.

“Công tử khỏe không*, đã lâu không thấy.” (* Công tử nhĩ hảo: Một câu chào, không phải thực sự hỏi về sức khỏe.)

Lão nhân vội đứng lên chào hỏi, đãi khách phải ân cần có lễ, đây là nguyên tắc hàng đầu trong việc buôn bán của ông ta.

“Đã lâu không thấy.”

Thấp trầm, cứng nhắc, thanh âm phẳng phất như xác chết không hề có cảm xúc, lão nhân lại đánh cái rùng mình.

“Công tử mời ngồi, vẫn như cũ a? Một chén nước chè xanh, năm cái bánh bao?”

Tiếp đón vị khách rất quen thuộc, lão nhân cho rằng điểm này là phi thường trọng yếu. Nếu có điều gì khiến lão nhân cảm thấy tự hào thì đó là trí nhớ của lão, tuy rằng tuổi tác đã cao, nhưng chỉ cần là những khách nhân đã từng đặt chân đến trà *** của lão, lão đều có ấn tượng.

“Ân.”

Người nọ thông thả ngồi xuống, thân thể thẳng tắp, đưa tay đặt ở trên chân, vẫn không nhúc nhích.

Một trận gió nóng quét vào mặt, mấy thanh cột nhà lỏng lẻo kêu càn cạp bách.

Ngoài trà *** mặt đường tràn ngập bụi mù, tầm mắt đều vì hơi nóng bốc lên mà trở nên có vài phần mơ hồ.

Người nọ ngay cả ánh mắt đều không nháy một chút, trên trán không có một giọt mồ hôi, sợi tóc không có một chút hỗn loạn. Phẳng phất giờ phút này y không phải đang ở trong cái nắng hè chói chang mà là núi băng Thiên Sơn.

“Ta xem công tử ngài đây là muốn ra khỏi Vô Tình cốc để phó ước so kiếm?” Lão bá vừa châm trà, vừa ân cần hỏi han.

“Ân.” Thủy chung là thanh âm cứng nhắc.

“Vẫn là cùng một người sao?”

“Ân.”

“Ta chưa bao giờ nghe nói có người như vậy, bị ngài đả bại nhiều lần vậy mà còn sống chết phải quần quít lấy ngài tỷ thí, cũng thật không sợ xấu mặt.”

Nam tử kia không nói, bưng bát nước chè xanh uống một hơi cạn sạch.

“Như vậy đã liên tục ba năm rồi đi, ngài hàng năm đều vì hấn xuất cốc một lần, ta thấy người nọ nhất định là một đối thủ mà công tử phi thường coi trọng.”

Liên tục ba năm, lão nhân đều thấy nam nhân tái nhợt mà lãnh ngạnh này, bằng những bước chân nặng nề như cũ, từ trong Vô Tình cốc sâu không thấy đáy đi ra, ở cùng một địa phương, cùng một thời gian, gọi cùng một món đồ ăn thức uống.

Tuy rằng khách qua đường đâu chỉ trăm ngàn, nhưng bởi vì sự kỳ lạ cùng cổ quái người của trẻ tuổi này mà lão nhân có ấn tượng khắc sâu phi thường.

“Lần cuối cùng.”

Buông chén trà, trầm ngâm trong chốc lát, nam tử kia đột nhiên nói.

“A?” Lão nhân khó hiểu.

“Lần này là lần cuối cùng ta cùng hấn so kiếm.”

Thanh âm không hề có cảm tình, nam tử đứng dậy, nhận lấy bánh bao do lão nhân đưa qua, cẩn thận mà thông thả gói lại, bỏ vào trong ngực áo.

Động tác của y luôn luôn rất chậm, nói chuyện cũng rất chậm, phảng phất đều là trải qua thâm tư thực lực* mới nói ra. (* suy nghĩ cân nhắc kỹ càng.)

Đây là tác phong nhất quán của y. Từ trước đến nay y luôn hiểu rõ về bảo tồn tinh lực, nhất là tại vùng đất chói chang nắng nóng này, lại sắp phải gặp một đối thủ khó chơi, y lại càng không nguyện ý lãng phí chút khí lực nào.

Cho nên y thực cẩn thận, rất cẩn thận, đây cũng là một nguyên nhân chủ yếu nhất khiến y luôn luôn hùng cứ địa vị đầu bảng trên võ lâm”Kiếm khách băng”.

Có đôi khi đề danh thứ nhất, cần dựa vào không chỉ có là thực lực, mà còn cần tâm trí, mưu kế, cùng suy tính chu toàn.

“Công tử ngài phải đi rồi? Vậy khi nào ngài trở về?”

Nhìn thấy bóng dáng lạnh lùng của nam tử, lão bá không khỏi nói nhiều một câu. Bóng dáng lãnh tuyệt khê chừng một chút, mặt trời đã khuất, nhưng toàn thân y lại tản ra hàn khí như băng tuyết.

“Có lẽ là hôm nay, có lẽ vĩnh viễn cũng không trở về.”

Thanh âm lạnh lùng truyền vào bên tai, đợi lão bá phục hồi tinh thần lại, người đã biến mất ở phương xa!

Thu Thủy các, Nghênh Phong viện ——

Cầu Thu Thủy, đem hồ Thu Thủy một phân thành hai.

Hai bên bờ hồ cây cỏ xanh mát khắp mặt đất, cây tử đằng rủ phất phơ. Nơi đây tựa như tiên cảnh bằng thanh ngọc khiết giữa chốn nhân gian.

Gió mát lướt qua, nước gợn lăn tăn.

Gió nhẹ lướt, tấm màn lụa mỏng màu trắng nhẹ nhàng phất động, đem hồng trần khinh mộng đều ngăn cách ở ngoài sa trường.

Bàn tay trắng nõn, đàn huyền trong trẻo, tiếng đàn chợt khởi. Mười ngón nhỏ dài, như gió qua trúc, như lá chao liệng...

Tiếng đàn giống như mộng ——

Giống như một hồi mộng đẹp vĩnh viễn cũng không hồi tỉnh.

Mỹ nhân như nước ——

Như một hồ nước thu xanh trong soi bóng vạn vật.

Tạ Thu Thủy —— Tô Châu đệ nhất hoa khôi, Giang Nam danh kỹ danh trì thiên hạ, sắc nghệ song tuyệt.

Nàng ở trong Thu Thủy các, đánh đàn.

Tay nàng gảy nhẹ cây đàn cầm tinh tế, ánh mắt của nàng lại không ngừng miết hướng thân ảnh anh tuấn ngồi tựa bên lan can.

Ánh mắt đẹp như nước hồ thu, mang theo một tia nhu tình nồng đậm, còn mang theo một chút ai oán nhạt nhẹ dường như đang nén giận sự lơ đãng của tình nhân ...Chỉ tiếc một người nam nhân khó nắm bắt như vậy đến bây giờ vẫn không phải là tình nhân của nàng. Mà hồi đáp lại ánh mắt diễm lệ của nàng là một mặt tươi cười mê người bên khóe môi của nam nhân.

Hắn cười, cơ hồ có thể làm gió nhẹ đều đình chỉ hô hấp. Dịch Thần một tay cầm Hà Hương gạo nếp cao*, lưỡi biếng mà tựa vào bên lan can, một tay lơ đãng bẻ từng miếng điểm tâm, ném vào trong hồ, khiến đàn cá chép xôn xao truy đuổi. (* một loại bánh)

Hắn không khỏi nhẹ nhàng cười, hai mắt mị thành một vòng trăng non.

Có thể trở thành người nam nhân quen thuộc của Thu Thủy các, phi phú tức quý, cho dù là vương tôn công tử cũng không có gì đáng ngạc nhiên .

Nhưng Dịch Thần là ngoại lệ, hắn ăn mặc cực kỳ mộc mạc.

Chỉ có một bộ y phục nhẵn nhúm, không có trang sức gì, rộng thùng thình lơ lửng mặc ở trên người, toát ra một phần lưỡi biếng. Nếu ăn mặc hảo hảo một chút, không hề nghi ngờ, hắn càng có vẻ như ngọc thụ lâm phong, tư thế oai hùng xuất trần.

Cổ tình hắn chính là thích ăn mặc khoan rộng thùng thình, hắn cho rằng quần áo không phải mặc cho người khác xem, chỉ cần chính mình cảm giác hảo là tốt rồi, mà người khác nói cái gì, làm cái gì, hắn lại càng không đi để ý, hắn chỉ để ý cảm giác của chính mình.

Cảm giác hảo là được rồi!

Tựa như hôm nay, là một ngày cho hắn cảm giác rất đúng, thật là tốt ngày.

Tâm tình tốt lắm, thời tiết cũng tốt, hết thấy đều phá lệ tốt.

Nghĩ đến lập tức đã được nhìn thấy người kia, tâm tình liền rất tốt.

Đôi mắt mỉm cười càng loan .

Tiếng đàn đột nhiên ngừng, dư vị liêu liêu*. (* dư âm cảm xúc còn phảng phất không dứt)

“Hảo một khúc Tiêu Tương thủy vân! Ý cảnh nhẹ u nhã, mấy tháng không thấy, cảm nghệ của nàng lại tiến bộ không ít.” Dịch Thần cười khen.

Tạ Thu Thủy dừng tay đàn, liền bước nhẹ nhàng*, đi đến bên người Dịch Thần. (* = gót sen)

Dáng người tao nhã, như một đóa hoa sen lay động nở ra ở trong nước.

“Đây là khúc đàn Thu Thủy khổ luyện hơn một tháng, riêng hiến cho công tử, có hợp ý ngài hay không?”

“Ta đương nhiên thích.”

Tạ Thu Thủy cười tươi tỏa sáng, như một đóa hoa nở rộ.

“Công tử hôm nay hưng trí thật tốt, có chuyện gì đáng giá cao hứng sao?”

Hai tròng mắt như nước, thật sâu chiếu về phía khuôn mặt tuấn lãng phi phàm.

“Đúng vậy, hôm nay ta sẽ đi gặp một người.”

“Là ai vậy?”

“Một mỹ nhân rất có cá tính.”

Dịch Thần cười nói, trong đầu hiện lên khuôn mặt của người kia.

“Đẹp hơn so với thiếp hay sao?”

Mắt đẹp hàm u*, trong suốt như nước. (* u buồn)

“Hắn khác với nàng.” Dịch Thần nhìn thấy nàng nói: “Không thể đánh đồng.”

“Người này thật sự bất đồng người thường đến vậy? Xem ra công tử rất trọng thị* nàng.” (* xem trọng)

“Đúng vậy, ta theo đuổi hắn ước chừng đã ba năm đầu! Đến bây giờ còn chưa tiếp cận được!” Dịch Thần cười nói.

“Úc? Thiên hạ lại có nữ tử như vậy?”

Tạ Thu Thủy không khỏi ngạc nhiên nói, nghĩ bằng vào Tô Châu hoa khôi chi tư* của nàng, mọi cách ôn nhu, hẳn đều có thể thờ ơ, không biết mỹ nhân là như thế nào thiên tư quốc sắc mới có thể bắt được trái tim của nam tử trước mắt này. (* tư chất)

“Không biết Thu Thủy có duyên gặp được vị mỹ nhân kia một lần?”

“Hắn nha...” Dịch Thần cười khổ lắc đầu nói: “Chính là khó nói thật sự. Ta hàng năm cũng chỉ có thể nhìn thấy hắn một lần, phần lớn thời gian hắn đều ẩn cư ở thâm cốc, không hay đi ra.”

“Bất quá hắn càng khó có thể thân cận, ta lại càng muốn đi thân cận hắn.”

Dịch Thần cười sờ sờ cái mũi nói, đây là động tác theo thói quen của hắn.

“Công tử có từng biểu lộ tâm ý với nàng?”

“Chỉ sợ ta nói, hắn sẽ một kiếm xuyên tâm đục lỗ ở trên người ta, sau đó hung hăng đá cho mấy đá, lại phun một ngụm nước miếng.” Dịch Thần cười khổ nói.

Tạ Thu Thủy không khỏi mỉm cười.

“Nàng đã vậy còn quá lợi hại?”

“Kiếm pháp của hắn so với ta tốt hơn một bậc, cho nên cho dù dùng sức mạnh cũng không được. Ai, thật sự là hao tổn tâm trí.”

“Xem ra... Công tử sớm đã đối với nàng cảm tình đầu nhập*?” Tạ Thu Thủy nói. (* ý nói tình thâm, si tình, nghiêm túc)

“Cảm tình đầu nhập?”

Đem mảnh gạo nếp cao cuối cùng ném vào trong ao, Dịch Thần vươn thẳng thân mình, nhìn ra ven hồ xa xa một lúc lâu, chậm rãi nói: “Có lẽ đi! Dù sao từ ánh nhìn đầu tiên ta thấy hắn, đã không thể kìm chế được bước chân của mình, dường như nhất định phải đi theo bên cạnh hắn, một bước cũng không muốn rời. Những lúc không thấy được hắn, vô luận làm cái gì, đều tìm lòng không được mà nghĩ đến hắn... Tuy rằng tính tình của hắn thật sự là vừa xấu vừa cứng.”

“Cuối cùng thiếp cũng coi như đã hiểu được...” Tạ Thu Thủy cười.

“Hiểu được cái gì?”

“Công tử nhìn như phong lưu, kì thực rất giữ lễ. Mặt như đa tình, kì thực chung tình.”

“Phải không?” Dịch Thần cười nói.

“Thu Thủy bắt tài, chỉ có thể tặng chàng một lời.”

“Mời nói.”

“Liệt nữ sợ triền lang.”

“Ý của người là...” Hai mắt Dịch Thần sáng ngời.

“Nữ tử tính cách trinh liệt đến vậy, cũng không thắng được người khác theo đuổi bám riết không tha, nếu công tử có thể kiên trì bền bỉ, nhất định có thể thành sự.”

“Nói không sai! Thật không hổ là hồng nhan tri kỷ của ta!” Dịch Thần cười to nói.

“Chúc công tử mã đáo thành công.”

“Cảm khanh tuệ tâm, như hoa giải ngữ*.” (* Ý nói trí tuệ thông minh động lòng người, lời lý giải thông thấu quý giá như hoa như ngọc)

Thanh âm như sóng nước gợn lan ra xa, một đạo bóng dáng như cánh nhạn hồng, giây lát lướt qua. Chỉ còn lụa trắng phiêu phiêu, mỹ nhân tựa cửa, buồn bã trông về phía xa. Dưới chân sinh gió, Dịch Thần đã vận công xẹt qua mặt hồ. Mặt trời lên cao, canh giờ ước hội đã đến.

Một ước hội sống chết hàng năm phải đi!

Một con người độc đáo hàng năm phải gặp!

Bộ nì rất có không khí kiếm hiệp a! ^^ Ta thích! ^^

Lướt qua hồ Thu Thủy, bay về phía sườn núi phía đông nam, mất thời gian khoảng một chén trà nhỏ, Dịch Thần đi vào Đông Hồ khâu, phía sau Vân Nham tự. Đây là tòa cổ tự trăm năm tuổi, phía sau núi cây xanh thành rừng – có câu “sống già thành đại ca”, cổ mộc che trời, gió lạnh phơ phất, là một chỗ tu hành luyện thân tuyệt hảo.

Ngắt một nhánh lá cỏ ngậm ở trong miệng, Dịch Thần chán đến chết mà nằm trên bãi cỏ giữa hai cây cổ thụ, ngửa đầu nhìn ánh nắng xuyên qua kẽ lá, tính tính thời gian.

Như thế nào còn chưa tới? Lần nào cũng tới trễ! Cũng không phải nữ nhân, lại luôn như vậy ma cò xát cò*. (*dùng dằng, chậm chạp)

Bất quá hần có cũng đủ kiên nhẫn để chờ đợi, chờ đợi ngày này, hần đã đợi một năm, không so đo nhiều thêm mấy canh giờ.

Từ trong miệng truyền đến mùi cỏ xanh cùng bùn đất ngai ngái, Dịch Thần dang rộng chân tay, đại lạt lạt mà nằm ở trên cỏ, lơ đãng hồi tưởng hoàn cảnh lần đầu tiên cùng người nọ gặp mặt ...

Trời xanh trong, có điều mặt trời nóng rát một chút... Rốt cuộc là vào thời điểm nào gặp gỡ cái tên lạnh như băng kia đâu?

Một chút một chút nhai đầu cọng cỏ bắt trong miệng, Dịch Thần thầm nghĩ: hần là ba năm trước kia ...

Cũng là một ngày mùa hè như thế này, cũng là một ngày mặt trời chói chang oi bức như thế này, cũng là một ngày chán đến chết như thế này...

Giang hồ vẫn vậy, rộn ràng nhốn nháo diễn xuất ân oán tình cừ.

Nhưng ngay tại trong chốn giang hồ này, hần, gặp y.

Chính là một lần xảo ngộ mà thôi.

Một kiếp sống, một đời người ngắn ngủi mấy mươi năm nhưng không ai có thể đoán trước được, đã xảy ra một chuyện xuất kỳ bất ý* như vậy. (* chuyện ngoài ý muốn)

Lúc hần nhìn đến nam nhân kia lần đầu, trong đầu liền hiện lên hai chữ: lãnh, ngạnh.

Lãnh đặc tượng* sông băng Thiên Sơn, ngạnh đặc tượng nam thạch đáy biển. (*đến mức giống như)

Một nam nhân kỳ lạ phi thường, lại độc đáo phi thường.

Một nam nhân mà kẻ khác chỉ cần liếc mắt một cái là có thể chú ý tới!

Cứ việc y chọn một chỗ ngồi ít được chú ý nhất trong khắp toà “Trạng Nguyên lâu”, nhưng Dịch Thần vẫn liếc mắt một cái liền thấy được y!

Y lạnh lùng ngồi ở trong góc âm u ấy, cách ly cùng mọi người.

Thần tình của y lạnh lùng mà đờ đẫn, trên gương mặt anh tuấn, ngay cả những đường cong đều có độ cứng như điêu như khắc, vì thế khiến hình dáng khuôn mặt càng thêm rõ ràng, thâm thúy.

Kiểm chưa ra khỏi vỏ, hàn khí đã bốn phía.

Người của y, giống như một thanh lợi kiếm hàn khí bốn phía!

Dịch Thần không khỏi nhìn nhiều nam nhân kia một cái.

Người nọ đang từng ngậm từng ngậm ăn đồ ăn, thất lưng thẳng tắp, cả người cương đặc tượng một khối đá tảng, biểu tình thực nghiêm túc, động tác rất chậm, thực chuyên tâm, phảng phất trên đời này đã không có chuyện gì so với đem đồ ăn trước mắt đều ăn sạch còn trọng yếu hơn.

Cước bộ* vừa chuyển, như ma xui quỷ khiến, Dịch Thần đột nhiên buông tha ý định đến chỗ ngồi quen thuộc cạnh lan can lầu hai nhìn ra Lâm giang, ngồi xuống ngay phía đối diện nam tử ấy. (* bước chân)

Người nam nhân xa lạ ấy hiển nhiên đã gây cho hắn lòng hiếu kỳ thật lớn, mà hắn lại cố tình là một kẻ rất hiếu kỳ, thực thích vô giúp vui*. Vì thế hắn ngồi ở trước mặt y, mặc cho khuôn mặt đối phương tản ra hàn khí “Sinh ra chó gần” thập phần rõ ràng, mặc cho những người khác đều tránh cổ hàn khí này xa thật xa. (* Cái kiểu e sợ thiên hạ bất loạn ấy mà! ^^)

Nhưng cố tình Dịch Thần lại thích làm chuyện gây họa như vậy, hắn cố tình đến ngồi ở trước mặt y, hắn mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, hắn chỉ dựa vào cảm giác mà đi làm chuyện mình muốn làm.

Nam nhân này, cho hắn cảm giác rất tốt!

Chỉ tiếc, từ đầu đến cuối, sau khi hắn ngồi xuống, nam nhân kia vẫn từng ngậm từng ngậm mà ăn đồ ăn, ngay cả đầu cũng không từng nâng lên một chút —— hoàn toàn thờ ơ.

Dịch Thần lại phát hiện, so với một bàn tràn đầy đồ ăn cùng Nữ nhi hồng thượng đẳng mà hắn gọi lên, những đồ ăn mà người kia gọi quả thực có thể dùng hai chữ “keo kiệt” để hình dung.

Một chén lớn cơm trắng, đồ ăn chỉ có giống nhau —— ma bà đậu hủ.

Y gấp một miếng đậu hủ, lại thêm một miếng cơm, nhàn nhã.

Dịch Thần lại thật sự nghĩ không ra vì sao y có thể ăn ma bà đậu hủ ăn đặc* nghiêm túc đến như vậy, dường như món ngon trên đời cũng chỉ có ma bà đậu hủ. (* được)

Dịch Thần tuy rằng không có nghiên cứu về y phục, nhưng đối với ẩm thực lại cực kỳ chú ý. Hắn cho rằng một người nếu không hiểu ăn, quả thực tựa như kẻ mù không biết xem mỹ nhân. Mà một người nam nhân khi ăn cơm không dùng rượu, quả thực đáng giận tựa như một đầu trâu hoang cài hoa mẩu đơn!

Hai loại người này đều khiến hắn không thể chịu đựng được.

Hắn bắt đầu cảm thấy thật đáng tiếc.

“Uy, huynh đài.” Dịch Thần rốt cục nhịn không được mở miệng. “Giang hồ hữu duyên, bình thủy tương phù, khả nguyện tại hạ mời người uống một chén?”

Trên mặt hắn còn lộ vẻ tươi cười vạn nhân mê, một loại tươi cười mà hắn tin tưởng bất luận kẻ nào, cho dù nam nhân hay nữ nhân, đều không thể cự tuyệt.

Sau đó, hắn tràn ngập tự tin mà đem chén rượu đựng Nữ nhi hồng đặt xuống trước mặt nam tử kia.

Nam tử kia thông thả đem ngậm cơm ở trong nuốt xuống, đầu vẫn chưa nâng. Dịch Thần chỉ có thể nhìn thấy vầng trán rộng cùng chiếc mũi cao thẳng của y.

Hắn kim lòng không được mà sờ sờ cái mũi của mình, đột nhiên cảm thấy được cái mũi từng khiến mình kiêu ngạo kia kỳ thật cũng không thấy được cao thẳng chỗ nào.

Cuối cùng, người nọ không hề để ý đến hắn.

Dịch Thần thấy y đã ăn sạch tất cả khối đậu hủ lớn, còn lại những miếng đậu hủ vụn nhỏ đến ngay cả chiếc đũa đều gấp không nổi, nhưng y cũng không chịu lãng phí. Y cầm lấy thìa, đem tất cả đậu hủ đều đổ lên bát cơm, sau đó lại từng ngậm từng ngậm mà đem cơm ăn sạch sẽ, một hạt cũng không thừa.

Dịch Thần đột nhiên nuốt nước miếng. Hắn tin tưởng, hơn nữa là phi thường tin tưởng, nam nhân này không phải đã ba ngày không ăn cơm, thì cũng là đã bị đói đến sáu bữa. (Có gì khác ?=.=)

“Đại hiệp! Anh hùng!”

Dịch Thần lại hô.

“Ừ, người có nghe ta nói hay không? Ta đang nói chuyện với người!”

Người nọ bảo trì nguyên dạng.

“Chẳng lẽ là một kẻ điên?”

Dịch Thần vươn dài cổ, suýt chút nữa mặt đụng vào chóp mũi nam tử.

“Huynh đài làm gì cự nhân vu ngàn dặm* như thế đâu?” (* né tránh giao tiếp cùng người khác)

Dịch Thần biết da mặt mình luôn luôn đủ dày, nhưng đây là trong những chuyện liên quan đến nữ nhân, hắn không nghĩ tới đối với một nam nhân lần đầu tiên gặp mặt mình cũng sẽ bắt đầu từ triển lạn đánh*. (* = bám dai, thà chết không buông)

Nam nhân kia ăn miếng cơm cuối cùng trong chén xong, rốt cục chậm rãi ngẩng đầu lên. Chợt tiếp xúc đến con người đen của y, Dịch Thần cả kinh. Đôi mắt dưới mái tóc đen, lạnh triệt tận xương, giống như hai cọc băng nhọn, cơ hồ có thể làm người ta tổn thương do giá rét.

Hảo lạnh lùng ánh mắt!

“Người thực phiền! Giống như ruồi bọ!”

Gì? Người này nói chuyện hảo độc!

Về mặt ý cười sáng lạn cùng tự tin tràn đầy bị những lời này của y xoá sạch.

Dịch Thần quả thực không thể tin tưởng vào tai của chính mình, ý định của hắn chính là đến giao bằng hữu đâu! Đối với một mỹ nam tử thiên hạ vô song, găm trời ít có, ngọc thụ lâm phong thiên hạ đệ nhất như hắn, có nụ cười mê người như vậy, có thái độ thân thiết hiền lành như vậy, y cứ nhiên nói hắn là một con — ruồi bọ!

Quả thực là ... Rất, rất, rất quá đáng! Thiên hạ có ruồi bọ anh tuấn giống như hắn vậy sao?

Nhưng ở dưới ánh mắt lãnh huyết vô tình kia, Dịch Thần đột nhiên cảm thấy mình giống như bị đông lạnh đến một câu cũng không nói nên lời.

Trời thực nóng, thật sự rất nóng!

Có thể ở trong nhà mọi người đều tận lực ở nhà tránh nắng, vào buổi trưa “Trạng Nguyên lâu” chỉ có thừa thớt vài vị khách, sinh ý* cũng không tốt lắm. (* việc làm ăn buôn bán)

Tất cả mọi người đều có chút cảm giác buồn ngủ, *** tiểu nhị buồn bã ỉu xìu lau bàn, chường quây lại ghé vào quây tiền ngủ gà ngủ gật.

Trên đường nhóm bán hàng rong cố chịu đựng cái nóng, chưa từ bỏ ý định thu hút khách nhân.”Trà lạnh ... Nước đường phen ...” Thanh âm khẩn cổ hữu khí vô lực ầm ầm truyền đến.

Đột nhiên, bên ngoài Trạng Nguyên lâu truyền đến một trận huyền oán. “Đại gia, tha mạng a, ta không dám ... nữa !” Tiếng khóc mảnh mai của nữ tử vang lên ở ngoài cửa.

“Hừ! Nào có chuyện gì tiện nghi như vậy, không cho người chút giáo huấn, người còn tưởng rằng lão tử đều ngồi không!”

Một nam nhân vạm vỡ cầm trong tay cương đao sáng chói, hùng hùng hổ hổ trước một nữ tử, chỉ thấy nàng này tóc mây tán loạn, trên người quần áo hoa lệ lại mỏng manh khiến kẻ khác vừa thấy liền biết là thanh lâu nữ tử.

“Cầu ngài buông tha ta đi! Ta lần sau cũng không dám bỏ trốn ... nữa!” Nàng kia anh anh khóc, vì nhịn không được nỗi đau nhức từ cổ tay truyền đến mà cầu xin không thôi.

“Mẹ nó! Nếu đã bị cha người bán, liền thúc thôi chút, ngoan ngoãn tiếp khách cho đại nương, lần sau nếu người còn dám trộm đi nửa bước, lão tử đánh gãy chân người!”

Nàng kia bị đẩy ngã lên cánh cửa “Trạng Nguyên lâu”, thở gấp ra sức đứng lên, dưới lớp lụa xanh, bộ ngực đầy đà như ẩn như hiện.

“Mau đứng lên, đừng giả chết!” Người nam nhân vạm vỡ không chút nào thương tiếc mà hung hăng đá nàng kia một cước.

Không ai đi ra xen vào việc của người khác, đầu năm nay, người hành hiệp trượng nghĩa đã càng ngày càng ít .

“Công tử, cứu ta!” Nàng kia loạng choạng đứng dậy, lại xuất kỳ bất ý chạy vào trong “Trạng Nguyên lâu”.

Dưới bạo lực lăng nhục, nàng thầm nghĩ bắt lấy một “cành cây” gần nhất để bấu vịn.

Rất không may, nam tử ngồi phía đối diện với Dịch Thần liền trở thành “cành cây” này, bởi vì hắn ngồi gần cửa nhất.

“Công tử, cầu ngài cứu ta! Nếu ngài không cứu ta, sau khi trở về ta nhất định sẽ bị bọn họ đánh chết!” Nàng nắm chặt bàn tay nam tử kia, một tiếng thánh thót cầu xin.

Nàng thật đúng là cái mỹ nhân na!

Dịch Thần không khỏi thầm nghĩ, một đầu tóc dài đen nhánh, mặt trái xoan thanh tú, màu da như ngọc, nhất là một đôi mắt to sở động lòng người, trong suốt như nước, nước mắt còn tại trong đó không ngừng đảo quanh.

Là một nữ tử mềm mại có thể kích khởi ý muốn bảo hộ của bất cứ một nam nhân nào.

Nếu không phải hắn thật sự quá mức tò mò, muốn nhìn một chút phản ứng của nam tử trước mắt, hắn nghĩ hắn nhất định sẽ động thân mà xuất đầu.

Tuy rằng đầu năm nay người hành hiệp trượng nghĩa đã không còn nhiều lắm, nhưng chuyện anh hùng cứu mỹ nhân vẫn là chuyện phải làm. (Thần Thần 35!)

Vì thế, hắn không chớp mắt mà theo dõi y, nhìn xem y sẽ làm như thế nào.

Sau đó...

Chỉ thấy người nọ chậm rãi nâng tay lên, đưa ra phía trước...

Y cầm lấy ấm trà đặt ở trước mặt mình, ngã một chén nước chè xanh, sau đó, tay phải cầm lấy chậm rãi uống. Bởi vì cả cánh tay trái của y đều bị nàng kia nắm chặt , căn bản không động đậy .

Hắn vừa không tránh khai, cũng không hưởng ứng, vừa vô biểu tình, lại không nói lời nào.

Chính là chậm rãi, chậm rãi, uống trà.

“Công tử! Thỉnh công tử cứu cứu Tiểu Thúy. Chỉ cần công tử chịu ra tay, Tiểu Thúy nguyện làm trâu làm ngựa, chịu một nhọc...”

Mỹ nhân khóc càng lợi hại hơn , toàn thân đều run lên, cả người đều vì hoảng sợ mà cơ hồ tê liệt ngã xuống trên người nam tử, Dịch Thần liếc mắt một cái liền nhìn đến nàng cơ hồ đem cả bộ ngực đều dựa vào ngực nam tử kia.

Ấn... Ngực rất lớn, tần suất rung động rất cao... Dịch Thần thầm nghĩ.

Nhưng người nọ dường như không có phản ứng gì... Trên mặt y, căn bản không có nửa điểm biểu tình.

Vẻ mặt không có biểu tình, càng hiễn lãnh khốc.

“Mẹ nó, người chán sống!”

Đại hán chạy đuổi theo vào “Trạng Nguyên lâu” giật lấy nàng kia, nàng kia nhất thời bị đẩy về phía trên bàn Dịch Thần bọn họ, chén bát bay đi, nước vấy khắp đất.

“Công tử!”

Trên mặt nàng kia hiện lên năm đạo vết máu, môi anh đào cũng bị đánh vỡ, thống khổ đáng thương nói không nên lời, một đôi mắt to trong suốt cũng không hết hy vọng mà nhìn thấy y, không tiếng động mà cầu xin, mong y có thể ra tay tương trợ.

Nam tử kia nắm chén trà trong tay, lại hộp một ngụm, chậm rãi đem nó uống cạn.

Đôi mắt y, từ đầu đến cuối chỉ nhìn chăm chăm chén trà này, vẻ mặt của y, từ đầu đến cuối đều không thay đổi dù chỉ một chút.

Dịch Thần rốt cục không kiềm chế được, bật người đứng dậy. “Uy, lão huynh, người cũng quá đáng quá đi! Mắt thấy một thiếu nữ chịu khi dễ..”

Đang nói líu lo bỗng im bặt!

Bởi vì hắn đã thấy một tia hàn quang!

Hàn quang không phát ra từ đôi mắt nam tử kia! Cũng không phải đến từ cương đao trong tay đại hán!

Hàn quang đúng là đến từ bàn tay nhỏ nhắn của nàng kia!

Ngọc thông tú thủ*, mười ngón nhỏ dài. Không biết từ khi nào, trong móng tay lại bay ra ngân châm dài chừng một tấc! (*Ý nói bàn tay thanh tú, đẹp như hoa như ngọc)

Ngân châm chợt lóe, hàn quang đột bạo! Hướng về đôi mắt nam tử kia đâm tới!

Phong vân nổi lên, hoành biến chợt sinh*! (* ý nói đột biến phát sinh)

2. Chương 2

Ngón tay ngọc lại búng ra, mười mũi ngân châm lóe sáng, bắn về phía nam tử, nhằm đến các đại huyệt* trên thân thể y, chính xác không lầm. (* các huyệt đạo quan trọng nhất trên cơ thể, có thể làm suy giảm, thậm chí phế bỏ võ công của người luyện võ)

Ngân châm như mưa sao sa lóng lánh quang huy* lướt ngang trời đêm. (*hào quang lóe sáng)

Quang huy chói mắt.

Thứ ám khí tinh xảo xinh đẹp lại độc ác trí mạng như vậy, chỉ có thể là —— Đường môn”Truy hồn Thần châm” !

Tứ Xuyên Đường môn, môn phái từ trước lấy ám khí, độc dược cùng thủ đoạn tàn nhẫn để nổi tiếng.

Dịch Thần lập tức hiểu được hết thấy!

Thì ra tất cả những chuyện vừa xảy ra chỉ là một màn diễn, đại hán cùng thiếu nữ kia nguyên lai là người của Đường môn!

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh, từ trong mũi của nam tử kia phát ra.

Giống như tuyết sơn* vốn yên lặng... nay trong nháy mắt bùng nổ, Dịch Thần chỉ cảm thấy hô hấp cứng lại, rồi sau đó một cổ kiếm khí cùng sát khí sắc bén đến cực điểm từ trên người nam tử kia phun ra lan tràn

như ánh nắng sớm trải rộng khắp khi mặt trời mọc. (* Núi tuyết. Ừ, tuyết mà lở thì... Chỉ thua có núi lửa phun!)

“Đinh” một tiếng, bảo kiếm ra khỏi vỏ, âm thanh tước kim đoạn ngọc, vang vọng khắp tầng lầu.

Trong bàn tay trầm ổn của nam tử kia nắm chặt một thanh kiếm.

Đó là một thanh kiếm cực không bình thường.

Thân kiếm trong suốt, dưới ánh mặt trời tỏa ra lưu quang trắng xanh, trong trẻo mà lạnh lẽo.

Khi thân kiếm khẽ nhếch, quang hoa như nguyệt sương khuynh tiết mà ra, rọi đến trên mặt mỗi người gọi lên từng trận hàn ý mãnh liệt.

Trong khi thân kiếm rung lên liên phát ra một tiếng thanh ngâm, như thanh âm của dòng suối nhỏ trong núi sâu hoan xướng*, lại như tiếng chim thánh thót hót trên nhánh cây xanh đầu đường. (* vui ca)

Kiểm quang đột nhiên lóe lên, như ánh lưu ba thiên kiều bá mị hiện lên trong mắt tình nhân, lại như hàng vạn ngọn núi trải dài vây quanh một miền đất rộng, càng giống như vũ nương cong lưng vẫy ra một đạo sóng lụa.

Mĩ, khinh, đậm, mà khoáng! (* Đẹp, nhẹ, nhạt, nhanh)

Kiểm pháp tuyệt diệu!

Dịch Thần không khỏi xem ngây người, hấn vạn lần không ngờ, nam nhân này lãnh đặc tượng băng sơn, ngạnh đặc tượng hòn đá, cư nhiên có thể sử xuất kiếm pháp phiêu dật xuất trần như vậy.

Nhất kiến đã là kinh nhân, tái kiến đó là kinh diễm!

Có vài vết máu nhất thời phun ra, hai bóng người phủ phục ngã xuống đất. Biểu tình khiếp sợ không thể tin nổi – ở một khắc kia trước khi chết – hiển hiện vô cùng rõ ràng.

Đích thực là không thể tin!

Nam tử tử chỉ điểm nhất chiêu, thậm chí không có bất luận kẻ nào thấy y xuất chiêu ra sao, y liền đã đoạt lấy tính mạng của môn nhân Đường môn tiếng tăm lừng lẫy giang hồ.

Tất cả chỉ trong nháy mắt diễn ra, cũng trong nháy mắt chấm dứt.

“Chưởng quầy, tính tiền.”

Kiểm quang chợt lóe, kiếm đã vào vỏ.

“Hảo, hảo...”

Chưởng quầy* sớm đã bị dọa gốc vùi vả chạy tới, ngay cả thở mạnh cũng không dám. (* Người quản lý tiệm, thường là chủ tiệm.)

Tất cả khách khứa trong Trạng Nguyên lâu đều cảm như hén, nhìn theo nam tử kia từng bước một đi ra ngoài tòa lầu.

Từng bước, lại từng bước...

Bước chân thong thả mà ngưng trọng, như thể mỗi một bước đều muốn dẫm ra trên mặt đất một cái lỗ thủng.

Mặt không biểu tình, y cứ như vậy đi về phía trước, phảng phất như cả đời này cũng vĩnh viễn sẽ không dừng bước.

Y từ đâu tới đây? Lại muốn đi nơi nào? Có phải ngay cả chính y đều không có mục tiêu, cũng chỉ là bước đi trên con đường của một lãng tử kiếm khách ?

Xuyên qua dòng người tấp nập năm tấp ba, trải qua con đường với đủ loại kiểu dáng hàng rong bày ra hai bên, tất cả những thập tự trường nhuyển hồng, phồn hoa di thể này đó, liệu có để lại ở trong lòng hắn một chút dấu vết nào hay không?

Từng bước, lại từng bước... Gò má lạnh lùng, không có nửa điểm cảm xúc dao động.

“Hảo một thanh Hàn Nguyệt Sương Hoa kiếm, hảo một tên Lãnh Kiếm Vô Tình!”

Thanh âm sang sảng từ sau lưng truyền đến, thân mình y cứng đờ, rớt cục, y chậm rãi quay đầu lại.

Lại là người kia!

Cái kẻ mặc danh kỳ diệu đột nhiên ngồi ở phía đối diện với y.

Cái kẻ cười rộ lên khiến người khác có cảm giác chán ghét nói không nên lời.

“Thì ra người chính là người liệt danh thứ nhất trên kiếm khách bảng: Lãnh Kiếm Vô Tình —— Mạc Vô Tình! Hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Hai con mắt sáng ngời chớp chớp giống như vành trăng non phía chân trời, Dịch Thần cười đến giống như một con mèo nhỏ thêu tinh*. (* trộm sao. Cười theo kiểu nho nhỏ đắc ý)

Mạc Vô Tình đột nhiên cảm thấy khóe mắt mình nhảy lên một chút.

“Ta gọi là Dịch Thần, Dịch với nghĩa ‘dễ dàng’*, Thần trong ‘tinh thần’, tên rất dễ nhớ, người nhất định phải nhớ kỹ ưc.” (* Còn phát âm là Dị. Ta để nguyên là Dịch.)

Dịch Thần đi đến trước mặt hắn, hai người thân cao không kém mấy. Duy nhất có điều khác nhau là một kẻ mang khuôn mặt tươi cười, còn người kia mặt lạnh.

Mạc Vô Tình nhìn hắn một cái, lại tiếp tục đi đường của mình.

“Tên của người thật thú vị, Mạc Vô Tình, là cha mẹ người đặt cho sao?”

Dịch Thần vội vàng theo sau, giống như một con ruồi nhặng bám chặt thức ăn sứa không xong, bắt đầu ghé vào lỗ tai hắn ong ong kêu.

“Nhìn người thật đúng là lãnh huyết vô tình. Bất quá, người vô tình có hai loại. Một loại là chân chính vô tình vô cảm, một loại là quá mức đa tình đa cảm. Như vậy, người thuộc loại nào?”

Dịch Thần càng nói càng tỏ ra tin tưởng chính mình là thuộc loại người càng phô trương càng hấp dẫn.

“Người thực phiền!”

Thực rõ ràng ba chữ, thậm chí lộ ra ẩn ẩn sát ý.

Dịch Thần tin tưởng nếu hắn thật sự là một con ruồi nhặng, Mạc Vô Tình chỉ sợ sớm rút kiếm, ở trên mình hắn đâm ra mười tám cái lỗ*. (* là 18 vết thương thê thảm ý mừ.)

Bất quá y rốt cục đã mở miệng, tuy rằng từ ngữ thiếu thốn đến bần cùng, nói đều là những lời giống nhau như đúc, nhưng ít ra so với lần đầu tiên đã tốt hơn nhiều, cũng không nói gì hắn giống ruồi bọ, Dịch Thần nhất thời tinh thần rung lên.

“Ta biết ta thực phiền, nhưng là, lão huynh người liệu có thể dùng từ khác đến hình dung ta, ngoại trừ ‘người thực phiền’? Tuy rằng đầu năm nay trầm mặc ít lời thực thịnh hành, bất quá, lão huynh người cũng quá tích chữ như vàng đi!”

Mạc Vô Tình nhìn hắn như thể đang nhìn một thằng ngốc.

“Để làm chi nhìn ta như vậy? Chưa từng gặp qua nam nhân nào tuần mỹ giống như ta vậy hay sao?”

“Ngu, si!”

Hạ một lời khẳng định, Mạc Vô Tình tiếp tục hướng về phía trước mà đi.

“Uy, vừa rồi người làm thế nào biết được nữ nhân kia muốn giết người?”

Dịch Thần bám riết không tha theo sát y.

“Chỉ có ngu ngốc mới có thể không biết!”

Mạc Vô Tình lạnh lùng nói. Khi nàng kia chạm đến tay phải của y, y liền cảm thấy bất thường. Một thanh lâu nữ tử tuyệt sẽ không có một đôi lòng bàn tay đầy chai sần.

“Sao ngươi lại cùng Đường môn kết hạ oán cừu? Bọn họ là môn phái khó chơi nhất trên giang hồ, hiện tại ngươi lại giết đến hai người của Đường môn, ngày sau của ngươi sẽ không yên lành...”

“Biết liền cút xa một chút.” Y luôn như thế, lời ít mà ý nhiều.

“Bất quá con người của ta na... Không có hứng thú gì khác, chỉ là thích vô giúp vui.” Dịch Thần vẫn mỉm cười nói.

Cặp hàn mâu* đủ để đông cứng cả tòa Tô Châu thành của Mạc Vô Tình đối với hắn, tựa hồ không có được nửa điểm tác dụng. (* ánh mắt lạnh lẽo bén nhọn)

“Tự tìm tử lộ*!” (* đường chết)

Mạc Vô Tình lạnh lùng nói, không hề để ý đến hắn, đi thẳng về phía trước.

“Nghe nói Lãnh Kiếm Vô Tình thiên hạ độc nhất vô nhị, không tiếp thụ người khác khiêu chiến, lời ấy thật sao?” Dịch Thần đi theo bên cạnh y, quyết nhắm mắt theo đuôi.

“Kiếm của ta chỉ dùng để giết người, không dùng để tỷ thí.” Hắn một chữ một chữ nói ra.

“Không có ngoại lệ?”

“Không có!”

“Liền một lần cũng không có?”

“...”

Cặp mắt lạnh lẽo của Mạc Vô Tình lộ ra vẻ cự tuyệt rõ ràng.

“Kia thật sự rất đáng tiếc, bất quá... Ta có cái tật xấu, càng là chuyện không thể làm được, ta lại càng muốn làm... ” Dịch Thần lại sờ sờ cái mũi, nở nụ cười.”Chúng ta đến làm một cuộc giao dịch, thế nào?”

Bước chân của Mạc Vô Tình chùng một chút, lạnh lùng nhìn hắn.

“Nếu như tin tức ta thu được không sai, ngươi hẳn là vẫn luôn đi tìm hai nhân vật đã mai danh ẩn tích từ hai mươi năm trước – Nguyệt Hải song hiệp, phải không?”

Trong mắt Mạc Vô Tình toát ra dấu chấm hỏi nghi hoặc.

“Yên tâm! Ta không có thú vui nhìn ngó chuyện riêng tư của người khác. Chẳng qua ai kêu danh tính của ngươi vang dội như vậy, có chút tin tức, cho dù là bị gió khe thổi, cũng sẽ thổi đến trong tai người khắp giang hồ.” Dịch Thần cười nói.

Hai người dần dần đi qua phố xá, đi vào một nơi yên lặng.

“Ta nghĩ ngươi nhất định biết Bách Hành Môn đi.”

Vừa nói, Dịch Thần vừa nhặt lên một cành cây khô trên mặt đất, tùy ý huy động vài cái.

Chiêu thức uốn lượn, bình thản vô kì*, càng giống như trẻ con chơi đùa, Mạc Vô Tình lại sắc mặt trầm xuống. (* chiêu thức đơn giản, không có ẩn tàng huyền cơ, kì biến, được xem không phải là chiêu thức hay.)

Dịch Thần cầm cành cây khô trong tay mỉm cười nhìn y, quả nhiên là một kẻ ‘biết hàng’.

Bách Hành Môn, là môn phái rộng lớn đông đảo môn nhân chỉ sau Cái Bang, môn nhân là những người làm các ngành nghề bình thường, phổ phàm nhân vật, vốn là bình dân dân chúng, môn phái này quảng nạp* bang chúng, scon số hàng vạn, trong đó không hề ít người là cao thủ thâm tàng bất lộ. Bách Hành Môn quật khởi cực nhanh, phát triển lớn mạnh, năm gần đây đã đặt chân vào danh sách Thập đại bang phái trong giang hồ. (* kết nạp rộng rãi nhiều thành phần dân chúng)

“Ngươi là người của Bách Hành Môn?”

“Môn chủ đường nhiệm của Bách Hành Môn là nghĩa phụ của ta, Bách Hành Môn bang chúng đều là ta huynh đệ tỷ muội. Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, cho dù là người đã muốn mai danh ẩn tích một trăm năm, ta đều có thể giúp người đào ra!”

Bách Hành Môn quen biết rất rộng, tin tức linh thông, đây là điều mọi người trên giang hồ đều biết.

“Thế nào? Nếu người đáp ứng cùng ta so kiếm, ta liền giúp người tìm hiểu tin tức.”

Dịch Thần cảm thấy được mình rất giống một gã chần lừ, trên tay còn cầm sẵn một củ cà rốt.

Nguyên lai đây là ‘giao dịch’.

Mạc Vô Tình nhìn hẩn một lúc lâu, rốt cục...

“Thành giao!” (Đời anh ‘tàn’ từ đây!=.=+)

Con lừ cứng đầu này rốt cuộc đã chịu ăn củ cà rốt, Dịch Thần cười đến thiếu chút nữa chảy một bãi nước miếng.

Từ nay về sau liền có ước hẹn hai người mỗi năm một lần so kiếm.

(Ta nghĩ trong mắt A Thần, Vô Tình giống con lừ ở chỗ ngây ngốc đáng yêu, dễ bị ảnh hưởng, không có ý sỉ nhục khinh thường. *Cười*)

Cái nắng hè chói chang dữ dội còn đang tiếp tục tàn rã.

Nhưng sau Vân Nham tự cổ thụ che trời, râm mát vô cùng.

Trên cây chim chóc không biết mệt mỏi mà ồn ào hoan xướng, không hề ảnh hưởng đến một người ở dưới tàng cây ngủ say sưa.

Đột nhiên, trong không gian truyền đến tiếng bước chân khe khẽ, rời rạc.

Từng bước, lại từng bước...

Ngưng trọng mà cứng ngắc, như thể mỗi một bước đều phải dẫm ra một cái lỗ thủng trên mặt đất.

Một đôi giày vải thô xa mà gần, chậm rãi, đứng ở bên cạnh người đang nằm ngủ.

Hẩn lại chưa phát hiện, ngủ say chính hằm*. (* thời điểm giấc ngủ sâu nhất)

Khi Mạc Vô Tình đến phó ước cái ước hẹn một năm một lần kia, nhìn thấy chính là một màn như vậy.

Một người nam nhân tuổi còn trẻ.

Một người nam nhân miệng ngậm lá cỏ xanh.

Một người nam nhân tuổi còn trẻ miệng ngậm một lá cỏ xanh, nằm trong bụi cỏ.

Hai mắt khép kín, đường cong ôn nhu tuấn đạt, khóe môi như hơi mỉm cười, ở dưới bóng cây, sáng lên động lòng người.

Lại đang ngủ?

Mạc Vô Tình chăm chú nhìn hẩn một lúc lâu, rốt cục cũng không thể nề hà mà ngồi ở trên cỏ, chậm rãi đợi hẩn tỉnh lại.

Mỗi lần đều là như vậy, chỉ cần y hơi muộn một chút, hẩn sẽ ngủ đắc tượng con lợn chết, y thực hoài nghi hẩn rốt cuộc là tìm y để so kiếm, hay là muốn y đến xem hẩn ngủ cơ hồ sét đánh cũng không tỉnh.

Không trung thực xanh, từ trong không khí truyền đến mùi cỏ xanh cùng mùi đất ngai ngái...

Mạc Vô Tình ngồi ở dưới tàng cây, dựng đùi phải, đem tay phải gác ở trên đùi, ngửa đầu, nhìn trời. Trên mặt vô biểu tình, vô dao động, đúng mười phần một khối nham thạch.

Thực nhàn nhã... Thật sự là lãng phí sinh mệnh...

Nếu là bình thường, y hẳn là còn ở dưới ánh mặt trời luyện kiếm, mồ hôi chảy ướt lưng, một lần lại một lần, đến trên vạn lần diễn luyện kiếm pháp đã sớm ghi khắc trong tâm khảm kia.

Bắt đầu từ khi học được cầm kiếm, mỗi ngày y tốn thời gian khổ luyện không dưới năm canh giờ. Y chịu đựng những gian khổ thường nhân không thể chịu, ném qua khổ thường nhân không thể ném, mới từng bước một, luyện thành kiếm pháp như bây giờ!

Vô lâm đầu bảng, giang hồ buồn cười luôn thích mấy thứ bài danh hư vô này đó. Càng buồn cười chính là, cái vị trí vô lâm đầu bảng này cũng không biết khi nào thì đột nhiên rơi xuống trên đầu y.

Y đương nhiên không nguyện ý trở thành người xếp thứ nhất.

Thứ nhất, ý nghĩa quân lâm thiên hạ, thống lĩnh phong vân, nhưng cũng có ý nghĩa ăn bữa hôm lo bữa mai, mệt mỏi ứng đối. Rất nhiều người trong giang hồ đều muốn tranh hư danh này, rất nhiều người trong giang hồ đều đổ mắt vì hư danh này.

Nhân sinh có khi thật sự buồn cười, không muốn thứ gì đó lại cố tình được đến mà không cần tốn nhiều sức, mà chân chính muốn gì đó, lại sớm đã trở thành của người khác.

Ví dụ như tình cảm.

Đương nhiên y là một kẻ Vô Tình.

Ở trong cuộc sống của y, trừ bỏ luyện kiếm, việc tối trọng yếu là tìm được Nguyệt Hải song hiệp. Trừ điều này ra, cái gì y cũng không để ý, cái gì y cũng không muốn tiêu phí tinh lực cùng thời gian đi làm.

Cho nên giống như hiện tại, có đến nửa ngày nhàn tản, thật sự là một loại xa xỉ.

Tất cả đều là vì cái tên đang nằm ở bên cạnh y ngủ giống cái đại hài tử này, mà sau khi chờ hắn tỉnh ngủ, y còn phải cùng hắn quyết đấu một hồi.

Không phải địch nhân... Cũng không hoàn toàn là bằng hữu...

Mạc Vô Tình đột nhiên cảm thấy hết thấy những chuyện này đều có chút mạc danh kỳ diệu, sự quen biết giữa họ cũng là mạc danh kỳ diệu thật sự.

Y không có bằng hữu, không ai dám cùng y làm bằng hữu. Bởi vì trước khi bọn họ mở miệng, có một nửa đã bị hàn quang trong lãnh mâu của hắn hù chết, mà một nửa còn lại đã bị lối ăn nói lạnh nhạt độc ác của y kích chạy.

Cho nên y không có bằng hữu, cũng không có địch nhân, càng không có thân nhân. Tuy rằng người muốn giết y không ít, nhưng kẻ tới giết y, đều đã bị y giết, mà người duy nhất y có thể coi là thân nhân – sư phụ của y – cũng đã tạ thế năm năm trước.

Y chỉ có chính mình.

Không sao cả.

Y cảm thấy được như vậy rất tốt, y sớm thành thói quen, thậm chí có thể nói là thấy thích cuộc sống như vậy.

Chỉ có một mình...

Nhưng là từ khi nào bắt đầu, bên tai y nhưng lại hơn một cái tên ưa lái nhải, thường xuyên cười giống kẻ ngây ngô? Để cho người này ở lại thật sự không giống tính y, y hẳn là nên sớm một kiếm đem con ruồi nhặng đáng ghét này giải quyết, chính là...

Gió mát quạt vào mặt, lá cây xôn xao một trận sạt thanh âm.

Ngay ở khi ý thức hơi lâm vào mê mờ tản mạn, Mạc Vô Tình bỗng nhiên bừng tỉnh, cơ hồ hoảng sợ. Phát giác cái tên ngủ đắc tưng cái đứa nhỏ không biết khi nào đã tỉnh lại, khuôn mặt tuấn lãng phi phạm cách y có ba tấc, chính là đang nhìn y không chuyển mắt.

Cặp mắt sáng ngời sâu thẳm, hàm chứa ý cười nhạt như gió nhẹ.

Mạc Vô Tình lập tức nhảy dựng lên, thân thể đỉnh thẳng tắp. Không thể tin được! Chính mình thế nhưng thiếu chút nữa ngủ thiếp đi ở người khác!

“Ta chưa từng thấy qua loại vẻ mặt này của ngươi.”

Dịch Thần lưỡi biếng đứng dậy từ trên cỏ, vỗ vỗ bụi đất cùng lá cỏ vương trên người.

“Về mặt gì?”

Sắc mặt Mạc Vô Tình cực mất tự nhiên.

“Bộ đáng sắp ngủ mất đầu, thực đáng yêu!”

Hai tròng mắt Dịch Thần lại mị thành một vòng trắng non.

Hôm nay thật sự là kiếm được lời!

Ước chừng ba năm, hẳn mới nhìn thấy trên khuôn mặt không chút thay đổi của y một loại biểu tình.

Sự thật chứng minh, chờ đợi là có giá trị. (Chờ ba năm mới thấy được trên mặt người ta một biểu cảm! TT^TT)

Sắc mặt Mạc Vô Tình lại âm trầm xuống, không có một người nam nhân nào, nhất là một nam nhân hàng thật giá thật nào, sẽ ở nghe loại lời nói như vậy rồi còn cười được.

Càng không ai, dám ở trước mặt y nói loại lời này.

“Ít nói nhảm! Rút kiếm!”

Dù sao, đây mới là lý do khiến hai người gặp lại —— nhất phân cao thấp! Độ cong bên khoe môi Dịch Thần càng thêm sáng lạn, hẳn đột nhiên phát giác, có lẽ lãnh ngạnh cũng là một loại phương thức biểu đạt tình cảm của nam nhân này, mà điều này thuyết minh rất rõ ràng y căn bản không tốt biểu đạt tình cảm của chính mình.

Chính Ngọ*, dương quang** thực mãnh liệt. (* 12 giờ trưa, **Ánh mặt trời)

Ánh sáng trong suốt xuyên qua ngọn cây, chiếu vào hai nam tử đang đứng lẳng lặng tương đối.

Mạc Vô Tình cố nhiên là mặt không chút thay đổi, mà Dịch Thần cũng thu liễm vẻ tươi cười lưỡi biếng, vẻ mặt ngưng trọng trầm tĩnh hiển lộ trầm ổn mị lực.

Chim chóc đột nhiên ngừng hót, thiên địa một mảnh yên tĩnh.

Yên tĩnh, hết thảy đều yên tĩnh.

Tĩnh đến có thể nghe thấy thanh âm lá cây chạm xuống mặt đất, thậm chí là tiếng gió nhẹ lướt qua cánh rừng, phảng phất giống như tình nhân ôn nhu vuốt ve.

“Đinh... Thương...” Thanh âm bảo kiếm ra khỏi vỏ.

“Rào rào...” Một bầy chim từ ngọn cây hoảng sợ mà bay lên, mới vừa bay đến ba trượng cao đã bị một bức tường vô hình cầm lại, ngã xuống trên mặt đất.

Kiểm khí như phi hồng quán thiên* phóng lên cao, chung quanh lan tràn, thế không thể đỡ! (*mưa bay khắp trời)

Hàn Nguyệt sương hoa kiếm trong suốt cùng Lưu tinh kiếm trong tay Dịch Thần, một trắng một xanh, giống như hai con giao long tự do bay lượn trong khu rừng cổ thụ.

Kiểm chiêu đi nhanh, kiếm thế tăng mạnh...

Sau, hai con giao long biến thành hai đạo tia chớp, gắt gao rồi rầm thành một đoàn. Kiếm phong vũ vũ diên cuồng gào thét, giống như cuồng phong, lại giống như triều dâng!

Đã phân không rõ rốt cuộc người nào là Mạc Vô Tình, người nào là Dịch Thần!

Ngay ở khi bất phân thắng bại, có đột biến phát sinh. Một đường mũi nhọn lạnh lẽo giống như ngôi sao kim lóe sáng giữa trời đêm, ở trong cuồng phong phá vây mà ra!

Tựa như sông băng vỡ toang một góc, theo sau mà đến chính là tuyết lở phác thiên cái địa!

Bên ngoài rõ ràng là diễm dương cao chiếu, nhưng trong rừng, một mảng lớn kiếm khí quạnh quẽ như nước như ánh trăng như sương đêm..., nháy mắt xua tan gió xoáy, tản mát đầy khu rừng!

Người đã từng thấy ánh trăng trút xuống đầy trời sao?

Người từng gặp qua ánh trăng mỹ diệu như trong mộng này sao?

Người có biết, không có bất luận kẻ nào trốn thoát khỏi ánh trăng này, cũng không có bất luận kẻ nào có thể trốn thoát khỏi chiêu kiếm này!

Bởi vì người căn bản không thể né tránh ánh sáng!

Hảo một thanh Hàn Nguyệt Sương Hoa kiếm, hảo một Lãnh Kiếm Vô Tình!

Trong lòng duy chỉ có một tiếng thở dài, Dịch Thần đứng thẳng bất động trên mặt đất, bởi vì hắn đã vô pháp né tránh!

Lá cây ào ạt rụng, bị kiếm khí đánh rơi đích lá cây đầy trời vũ lộng như hoa tuyết, không ngừng mà rơi xuống phía trên hai người.

“Ta thua?” Dịch Thần suy sụp hạ vai, đáng thương hề hề mà nhìn vào mắt Mạc Vô Tình.

“Người thua!”

Mạc Vô Tình lãnh đạm nhìn lại hắn.

“Liền như vậy đã thua?”

Lần đầu tiên so kiếm, hắn ở chiêu thứ năm liền bại bởi y, lần thứ hai so kiếm, hắn chống được chiêu thứ tám. Hàn Nguyệt Sương Hoa kiếm pháp, tổng cộng chỉ có mười một thức, hắn nguyên tưởng rằng lần này hắn sẽ tạo ra kết quả bất đồng. Nhưng không nghĩ tới, hắn đúng là vẫn không đột phá được.

“Người có thể ngăn ta mười chiêu, đủ có thể xếp vào nhất hàng lưu cao thủ.”

Mạc Vô Tình mặt ngoài bất động thanh sắc, nội tâm lại âm thầm kinh ngạc, một năm không thấy, hắn tiến bộ thật là kinh người.

Có điều hiển nhiên đối phương cũng không vừa lòng.

Qua một lúc lâu

“Đáng giận!” Dịch Thần đột nhiên nhảy dựng lên, một bộ đầm ngực đậm chân đau lòng. “Ta bế quan suy nghĩ ước chừng nửa năm, tự cho là hắn là hoàn toàn có thể phá giải cuối cùng một kiếm của người —— Thiên Địa Vô Cực, hơn nữa khi đó người rõ ràng đã bị ta ngăn chặn, nhưng là vì cái gì, người lập tức có thể bạt ra một kiếm từ góc độ này, chuyển bại thành thắng?”

“Chân chính thua ở trên tay ta không phải là kiếm pháp của người, mà là tâm của người.”

Mạc Vô Tình thản nhiên nói.

“Tâm?”

“Đúng!”

“Giải thích thế nào?”

“Kiếm từ tâm sinh, tâm tùy ý động. Ý tu tới tinh khiết, kiếm phương thành dụng cụ.”

“Này này... Liệu người có thể đem bốn câu thành ngữ khó đọc của người giải thích một chút?”

Dịch Thần lại sờ sờ cái mũi của mình.

“Người nghĩ quá mức chu toàn... Ngược lại làm cho khi chân chính xuất kiếm mang theo sự do dự cố kỵ thật mạnh. Tâm tư của người không tinh thuần, kiếm tự nhiên không thể nhanh.”

Nói xong mấy lời này, Mạc Vô Tình đột nhiên phát giác, chính mình dường như đã thật lâu, thật lâu chưa cùng người ta nói một câu dài như vậy.

Y lập tức liền ngậm miệng.

Dịch Thần chính nghe được mùi ngon hết sức, chợt thấy y xoay người muốn đi, vội vàng đuổi theo.

“Uy, sao nói được một nửa lại thôi?”

“Ta phải đi.”

“Nhanh như vậy đã đi? Chúng ta tốt xấu cũng liên tục tỷ thí ba năm, có nói như thế nào cũng có thể xem như bằng hữu...”

“Ta không có bằng hữu.” Mạc Vô Tình lập tức ngắt lời hắn.

“Hảo, hảo, hảo, ta biết người không cần bằng hữu, vậy người có còn muốn biết tin tức của Nguyệt Hải song hiệp hay không? ”

‘Nguyệt Hải song hiệp’ bốn chữ vừa lọt vào tai, Mạc Vô Tình liền chùng cước bộ.

“Muốn biết liền đi theo ta.”

“...Đi a!”

Thấy y đứng thẳng bất động, Dịch Thần ôm lấy tay y, không hề phân trần mà đem y hướng dưới chân núi lôi đi.

“Kỳ quái, ngày nắng nóng như vậy, tay người như thế nào lạnh thế này?”

Cảm giác mát lạnh từ bàn tay y truyền lại, Dịch Thần theo bản năng néo néo tay y, lăm lăm một câu, tiếp tục lôi kéo y hướng về phía trước đi.

Bước chân Mạc Vô Tình thiếu chút nữa vấp lại, nhưng y rất nhanh liền ổn định thân hình.

Y lạnh lùng nhìn nam nhân đang lôi kéo y xuống núi, sắc mặt khê biến, lại rốt cục không bỏ tay hắn ra...

Bởi vì từ bàn tay kia truyền đến một loại xúc cảm thực mạc danh kỳ diệu, xúc cảm chưa từng có ...

Không chán ghét... Không chỉ không chán ghét, nhưng lại là ẩm áp thoải mái...

3. Chương 3

“Chưởng quầy!”

Dịch Thần lôi kéo Vô Tình đi tới Trạng Nguyên lâu, chọn lấy một bàn hai người tại vị trí ngày thường hẳn vẫn yêu thích. Ngoài cửa sổ chính là sông Tô Châu, nước gợn lăn lăn, gió đem theo hơi nước phả vào khiến tòa lâu thêm vài phần mát mẻ.

“Công tử có gì phân phó?”

Tiểu nhị tay chân nhanh nhẹn pha trà tiếp nước.

“Hôm nay Sóc Quyết ngư có tươi hay không?”

“Công tử, ngài điểm đồ ăn này xem như đúng rồi! Tiểu *** vừa mới nhập vào Quyết ngư tươi sống từ Thái Hồ vớt lên, giờ này đang còn đang bơi lội vui vẻ trong thùng nước đâu!”

“Tốt lắm!” Dịch Thần cười nói: “Hôm nay ta phải thỉnh vị huynh đài này, kêu các sư phụ* cần phải ra sức chút. Lập tức liền làm, ta muốn làm món hấp, phải lóc sạch xương cá, bỏ nhiều chút lòng đỏ trứng đánh bông, tỏi băm nhỏ, còn có măng, nấm hương, tôm bóc vỏ, dầu vừng... Những thứ gia vị cần có một chút cũng không được thiếu.” (* đầu bếp, bếp chính cũng là một kiểu “thợ cả” nên được xem là “thầy”, bếp phụ là học việc, là “thợ phụ”)

“Ngài cứ yên tâm đi, chất lượng của tiểu *** chính là nổi danh đó!”

“Người muốn ăn cái gì? Nơi này món ngon nổi tiếng ngoại trừ Sốc Quyết ngư, còn có lươn suối chiên giòn, cua hấp cách thủy, phẩn sư tử đầu, vịt mái áp dầu*... Đều thật không tồi!” (* đừng ai hỏi ta những câu kiểu như: lươn mà sống ở suối á? Phẩn sư tử đầu là cái thứ gì? Ta hỏi trời, trời không nói, hỏi đất, đất không thưa a! TT^TT)

Dịch Thần hướng sang phía Mạc Vô Tình đang ngồi cứng đờ mà hỏi.

“Tùy tiện.”

“Ta mời người, muốn ăn cái gì, cứ việc gọi.”

Dịch Thần còn tưởng rằng y ngại tốn tiền.

“Tùy tiện.”

“Gọi thêm cái cua hấp cách thủy được không, món này ta cũng có một đoạn thời gian không dùng.”

“Tùy tiện.”

“Như thế nào cái gì cũng đều tùy tiện!” Dịch Thần không khỏi oán giận một câu, chuyển hướng tiểu nhị.”Liền này đó đi, thêm hai vò Nữ nhi hồng thượng hạng.”

“Nguyệt Hải song hiệp hiện tại nơi nào?”

Đội tiểu nhị đi xuống, Mạc Vô Tình liền bắt đầu truy vấn.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội, điền đầy bụng mới là quan trọng nhất. Vừa rồi cùng người so mười chiêu, ta đã muốn đói choáng váng, đầu óc rối tung, căn bản cái gì đều không nhớ được.”

Nhìn thấy vẻ mặt cười vô tội của hắn, cho dù trong lòng thực sốt ruột, Mạc Vô Tình cũng không phát tác được.

Dịch Thần âm thầm đắc ý —— thật vất vả, ước chừng ba năm, mới đợi đến cơ hội này, lại hồng lại lửa, y cuối cùng đã đồng ý cho hắn nhiều đãi một hồi, hắn sao có thể như vậy dễ dàng thả y đi?

Đồ ăn được mang lên, Mạc Vô Tình liền vui đầu dùng bữa.

“Mấy món này thế nào?”

Dịch Thần cười sáng lạn, nhớ tới cảnh tượng y ăn đậu hủ của ba năm trước đây, khi lần đầu tiên hắn cùng y gặp mặt,.

“Àn.”

Mạc Vô Tình vui đầu ăn, không có nửa điểm biểu tình.

“Lão huynh, làm ơn. Xem như ta cầu người, lúc ăn cơm mời người tốt xấu lộ ra chút thái độ được không, vô luận ăn ngon hay khó ăn cũng nên có chút tỏ vẻ đi!”

Dịch Thần thở dài.

Mạc Vô Tình lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, tiếp tục ăn.

Oa, y thật sự càng ngày càng có tính người! Hai mắt Dịch Thần nhất thời bắn ra nóng bỏng quang mang, nước miếng thiếu chút nữa lại nhỏ xuống dưới. (Hồng phải ảnh thêm đồ ăn của Trạng Nguyên lâu đầu à... ^0^)

Hắn đối với y thật sự là thêm nhỏ dãi đã lâu. Cổ nhân có câu: tú sắc khả xan*. Đối với hắn, khuôn mặt hàn băng này mặc dù có điểm lạnh buốt, nhưng khi ăn hắn là phá lệ mỹ vị. (* chính là cái câu “tú mầu khả cơm” đó a, nghĩa là nhan sắc tuyệt thế có thể ăn (thay cơm) a! Hay là chỉ ngắm sắc đẹp cũng đã thấy thêm, thấy no a! ^o^)

Đương nhiên, hắn thông minh không nói ra miệng điểm này. Bởi vì kết cục của việc nói ra tuyệt đối chính là toàn thân bị đâm thành một cái đại tổ ong.

“Sao ngươi không ăn?”

Mạc Vô Tình nhìn thấy bàn thức ăn đầy ắp.

“Ta no rồi, ăn không vào.”

Dịch Thần cơ hồ là nấc cụt nói.

Mạc Vô Tình đột nhiên vươn tay, lấy nửa con Quyết ngư còn lại ở trước mặt hắn đặt đến trước mặt mình, một ngụm một ngụm ăn lên.

“Không cần phải tiết kiệm như vậy, nếu ngươi ăn no chịu không nổi ta cũng không chịu trách nhiệm, dù sao đây là ta mời khách.”

“Ngươi cần bản không biết qua cảm giác đói bụng.” Mạc Vô Tình thản nhiên nói.

Dịch Thần sửng sốt, cảm nhận được những lời này ý tại ngôn ngoại.

Trong lòng đột nhiên có điểm loáng thoáng đau xót, theo như lời y nói, y dường như từng chịu rất nhiều khổ sở...

“Nói đi!”

Đem thức ăn trên bàn quét sạch chỉ còn lại hư không, Mạc Vô Tình mới ngẩng đầu lên hỏi.

“Nói cái gì?”

“Nói tin tức ngươi đã đáp ứng nói cho ta biết.”

“Ngươi là nói Nguyệt Hải song hiệp?” Dịch Thần cười nói: “Tin truyền về là có người từng đi qua một đảo nhỏ tại Đông hải, gặp được một đôi hiệp lữ thường lui tới, hình dáng bên ngoài cùng mỹ nhân Hàn Nguyệt tiên tử cùng Khiếu hải đao Mộ Dung Hải hai mươi năm trước danh chấn giang hồ có chút giống nhau, ta nghĩ bọn họ hẳn là người ngươi muốn tìm.”

“Đông hải đảo nhỏ ngàn vạn, ngươi bảo ta như thế nào tìm?”

“Đây cũng không phải là chuyện của ta, ta chỉ phụ trách thay ngươi tìm hiểu tin tức.” Dịch Thần nhún nhún vai.

Mạc Vô Tình lạnh lùng nhìn thấy hắn, không nói.

“Vì cái gì nhìn ta như vậy?”

Dịch Thần cảm thấy từ trên người Mạc Vô Tình hàn khí bắn ra bốn phía, hắn không khỏi rung mình một cái.

“Năm thứ nhất ngươi nói có người ở tái ngoại nhìn thấy Nguyệt Hải song hiệp, năm thứ hai ngươi nói là ở Trung Nguyên, lúc này đây ngươi lại còn nói là ở Đông hải! Ngươi nghĩ rằng ta còn có thể tin tưởng sao?”

Mạc Vô Tình lạnh lùng nói, hắn nghĩ y là đứa ngốc?

“Ta hoàn toàn không có lý do phải lừa gạt ngươi!” Dịch Thần bình thản nhìn y. “Nếu ngươi không tin, ta có thể cùng ngươi đi tìm.” (Mỗi câu đã thả ra! =.=)

Mạc Vô Tình chăm chú nhìn hắn thật lâu, đột nhiên đứng lên.

“Ngươi lại muốn đi nơi nào?” Dịch Thần hoảng sợ, người này thế nào luôn hành động như gió?” Đông hải.”

“Đi tìm Nguyệt Hải song hiệp?”

“Đây là chuyện của ta.”

“Từ từ, ta với ngươi cùng đi, ta vừa lúc cũng nhàn rồi không có việc gì. Bất quá ngươi trước chờ ta một chút, ta phải cùng lão bản ghi sổ nợ.” Dịch Thần cũng đứng lên.

“Ghi sổ nợ?”

“Đúng vậy, bởi vì ta không mang theo bạc!”

Dịch Thần ngược ngùng sờ sờ mũi.

“Không mang bạc ngươi còn mời khách?”

Mạc Vô Tình nghe thấy thanh âm kia dường như thoát ra từ giữa hai hàm răng mình.

“Không mang bạc sẽ không thể mời khách hay sao? Ta cùng mọi người ở đây rất quen thuộc, thường xuyên nơi nơi ghi sổ a...” Dịch Thần tráng khí mà nói: “Sắc mặt của ngươi để làm chi khó coi như vậy, ta cũng không phải không trả tiền, chính là tạm thời thiếu nợ mà thôi.”

Mạc Vô Tình trừng mắt hắn, cực lực kiềm chế hai tay của mình. Nếu giờ phút này trong tay có kiếm, y không thể cam đoan mình sẽ không ở trên người hắn thông ra mười tám cái lỗ thủng. Không, nếu có thể, hắn là phải nhiều hơn mười tám cái.

Quyết định không thêm cùng người như thế nhiều lời vô nghĩa, y đi thẳng xuống lầu, đến trước quầy tính tiền.

“Chưởng quầy, tính tiền.”

Y đưa tay vào vạt áo, lấy ra một mảnh vàng lá, vàng dưới ánh mặt trời rạng rỡ sinh huy.

“Nguyên lai ngươi có tiền như vậy!”

Dịch Thần tròn mắt há hốc miệng nhìn y, khắp cả trí não đều tràn ngập hình ảnh ba năm trước y ăn đậu hủ.

Chân nhân bất lộ tướng, lộ chân tướng phi chân nhân!

“Nhưng lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi, ngươi nhìn giống như... thực keo kiệt na!”

“Ai có thể giống ngươi, phùng má giả làm người mập*.” (* = thùng rỗng kêu to)

Mạc Vô Tình đáp trả không lưu tình chút nào.

Thật sự là cái đại kim chủ! Thật sự là vừa anh tuấn vừa nhiều tiền lại có tính cách!

Đi theo y, mau đi cùng y! Dịch Thần chỉ cảm thấy nước miếng của hắn cơ hồ đều nhỏ ra đến, chăm chú nhìn lại thì đã... di, người nì? Y đi sao mà nhanh như vậy?

“Mạc Vô Tình, không, Vô Tình đại hiệp... Vô Tình huynh... Chớ đi nhanh như vậy... Từ từ chờ ta...”

Phía sau truyền đến tiếng la thân thiết mà nịnh nọt, Mạc Vô Tình đang từng bước một chậm rãi đi về phía trước tự dưng run rẩy nổi lên một thân da gà.

(Em chú thích luôn với bà con, Thần Thần không phải vô lại chuyên ăn chịu a, toàn bộ từ *** ảnh đến ăn đều là sản nghiệp nhà ảnh, ảnh trả tiền ai dám lấy mà chẳng quýt! =.=)

Cho dù có tiền cũng không phải để phung phí như vậy đi!

Dịch Thần hai mắt đăm đăm nhìn Mạc Vô Tình cầm trong tay một mảnh vàng lá thỏa thuận với lão nhân chèo thuyền.

“Công tử, đây chỉ là chiếc thuyền nhỏ, đi gần bờ còn có thể, đi biển thì...” Lão nhân chèo thuyền trầm ngâm nói.

“Hai phiến vàng lá.”

Mạc Vô Tình lạnh lùng nói, lại bỏ ra thêm một mảnh.

“Này... Ra viễn hải hẳn là có thể, bắt quá thuyền nhỏ gần nhất mới từ biển bắt cá trở về, cần hảo hảo tu sửa một phen mới được, chỉ sợ tiêu tốn một chút thời gian.”

“Lập tức xuất phát.”

Mạc Vô Tình nói, lại bỏ thêm một mảnh vàng lá. (* Nuốt nước bọt*)

Trong nháy mắt này, Dịch Thần đột nhiên cảm thấy được, ánh mắt của lão nhân chèo thuyền kia bắn ra quang mang, cư nhiên so với vàng lá còn muốn sáng rực.

“Tuyệt đối không thành vấn đề, hai vị mời mau lên thuyền!”

Lão nhân chèo thuyền nhếch môi ha hả cười, một ngụm răng vàng, mừng rỡ toàn thân thẳng run lên.

Phảng phất nghe thấy tiếng mài dao ở không trung bay múa, trong đầu Dịch Thần lập tức hiện lên hình ảnh hai con gà bị cắt tiết.

“Không phải hai vị, là một vị.”

Mạc Vô Tình lạnh lùng nói, đứng dậy lên thuyền.

“Vô Tình huynh, đừng bỏ lại ta!”

Dịch Thần kêu to, vô liêm sỉ bay nhanh nhảy lên thuyền, cọt đến Mạc Vô Tình bên người.

“Ta không nghĩ lại có nửa điểm quan hệ với người.”

Mạc Vô Tình cùng hẩn tránh ra một khoảng cách.

“Vô Tình huynh, người hảo ngoan tâm, sao có thể cứ như vậy qua sông đoạn cầu đâu?” Dịch Thần đáng thương hề hề nói.

“Chính người nói đây chỉ là một cuộc giao dịch.”

Mạc Vô Tình thật không hiểu, rõ ràng đã sớm thanh toán xong nợ nần, hẳn như thế nào còn luôn âm hồn không tán bám theo mình?

“Nhưng mà Vô Tình huynh, trên biển gió to sóng lớn, trống trải tịch liêu, không có bạn đồng hành sẽ thực buồn a.”

Tốc độ thay đổi thái độ của hẩn đủ để kẻ khác cảm thán, biểu tình đáng thương lập tức bị vẻ mặt cười xum xoe lấy lòng thay thế được.

“Ta không sợ buồn.”

“Tại hạ tuy không phải học phú ngũ xe, nhưng ít nhất thái độ làm người có điều sáng khoái.” Dịch Thần đồng dạng mà “đẩy mạnh tiêu thụ” cho bản thân. “Lại nói, ở nhà dựa vào cha mẹ, xuất môn dựa vào bằng hữu, vạn nhất phát sinh chuyện gì, ít nhất người cũng có người giúp đỡ a.”

“Ta không cần!”

“Nói cũng không thể nói khẳng định tuyệt đối như vậy...” Dịch Thần một phen nắm lấy hai vai Mạc Vô Tình, cười đến thực sáng lạn: “Tại hạ có chút quen thuộc với đảo nhỏ trong khu vực Đông hải, ít nhất có thể giúp người tìm a...”

Mạc Vô Tình lập tức cả người cứng ngắc, vẫn là không quen người khác chạm vào mình.

“Người đáp ứng người ta thôi, Vô Tình...” (“Người ta”??? Má ơi!!!!)

Dịch Thần âm thầm nhin cười, sử xuất chiêu bài của phong trần nữ tử*, gắt gao lôi kéo ống tay áo Vô Tình, rõ ràng lung lay không nhẽo đến. (* Kỹ nữ)

Hẩn xem vị này mặt lạnh vô tình có thể ghen ra nội thương hay không!

Một trận sợ run, khoe môi Mạc Vô Tình khẽ trều một chút, chỉ cảm thấy cả người da gà bạo khởi, cái trán mạch máu thỉnh thoảng nháy lên. Cho tới bây giờ y chưa từng đụng tới loại này tử huyết bạch lại*. Nếu là bằng hữu, chỉ có thể thâm than bản thân giao hữu vô ý, cố tình y cùng hắn lại không tính là bằng hữu. Nếu là địch, một kiếm liền có thể giải quyết, cố tình cùng hắn cùng y lại vô thâm cừu đại hận. (* = tử triền lạn đánh)

Đau đầu! Nhìn thấy vẻ mặt hi da tươi cười của hắn, không hề có lấy nửa điểm đứng đắn, Mạc Vô Tình cảm thấy trước mắt một mảnh hắc ám.

“Không cho phép ngươi tới phiền ta!”

Rốt cuộc hiểu được nếu tiếp tục cùng hắn nháo cũng là uống phí khí lực, Mạc Vô Tình xa xa né ra, tìm đến đầu thuyền, ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Y không chú ý đến, Dịch Thần vừa cười đến giống y như một con mèo nhỏ thêu tinh.

Gặp được Thần Thần ta mới thực sự hiểu cái gì là “tử triền lạn đánh” “Âm hồn bất tán” chi kế a! Đúng là đại khai nhãn giới! =.=”

Xuôi theo dòng Tô Châu, qua Dũng Giang, Bắc Lôn cảng, liền tới cửa biển Đông hải.

Gió biển ***g lộng, cảm giác mát mẻ từng trận ủa tới, ngàn dặm trời quang, một mảnh khoáng đạt.

Một chiếc thuyền nhỏ nương thế gió ào ạt, vun vút bơi ra vùng biển Đông.

Từ vịnh ra tới thềm nước nông, lại nhập đại hải, nước biển hiện ra màu sắc bất đồng. Gần bờ nước trong suốt, ra xa thì nước sâu thăm thẳm, nhìn màu sắc giống như một khối ngọc bích, bóng bẩy như tơ lụa.

Nhìn ra phía xa, giữa trời và biển chỉ có một đường ngăn cách mờ nhạt, hải âu thành đàn, đẹp không sao tả xiết.

Rời bến đã được ba ngày, ba ngày qua thời tiết vẫn đều là tình không vạn lý thật sự tốt, thật sự khiến lòng người khoan khoái.

“Cuồng phong đập lãng hữu thì, thăng quả vãn phạm tế hải.”

Thanh âm trong trẻo bay đến từ một áo trắng nam tử đứng trên thuyền, hắn lười biếng khoanh tay mà đứng, lười biếng đón gió mà cười, bộ y phục rộng thùng thình trên người bị gió biển thổi phất mà dán sát vào thân hình thon dài anh tuấn, hơi hơi phát động.

“Công tử thật sự là hảo hưng trí!” Lý đại gia đứng ở khoang lái phía đầu thuyền không khỏi khen.

Nam tử kia nghe tiếng quay đầu lại cười, hai tròng mắt loan như trắng non, ánh mặt trời trở nên mờ nhạt.

Cùng lúc đó, một vị nam tử khác liền thật sự quá mức yên lặng. Trừ bỏ lần đầu tiên y lấy vàng lá gọi người khai thuyền rời bến, suốt ba ngày nay y vẫn lấy lặng yên là vàng.

“Vô Tình huynh, chúng ta cứ quanh quẩn như vậy tìm cũng không phải là biện pháp tốt.”

Dịch Thần ngồi xuống bên cạnh Mạc Vô Tình vẫn nhắm mắt dưỡng thần.”Suốt ba ngày nay, đảo lớn đảo nhỏ chúng ta đều đã đi qua không ít, nhưng phần lớn đều là núi hoang khô đảo, ngay cả bóng người đều không có, chúng ta vẫn là sớm quay về Giang Nam đi!”

“Ngươi có thể tự mình bơi trở về!”

Oa! Lờ lẽ vẫn độc như trước!

Nói thêm gì nữa chỉ sợ sẽ bị cái tên xấu tính này ném xuống biển đi! Dịch Thần thức thời không bao giờ nhắc đến... nữa.

Trông về phía mặt biển xa xa, ba quang* lân lân, giống như nhung tơ, thật là tuyệt mỹ! (* ba: sóng, quang: ánh sáng. Có thể hiểu là ánh mặt trời rọi vào sóng nước, phát ra ánh sáng long lanh.)

Dịch Thần nhìn trộm nhìn sang Mạc Vô Tình ngồi bên cạnh mình.

Người này giống như một tòa điêu khắc trên băng vô cùng hoàn mỹ, không chút biểu tình, mỗi đường cong đều hàm chứa một cỗ lạnh ngạnh mị lực.

Cho dù là vô tình cũng khiến lòng người động.

Dịch Thần nghĩ vậy, không khỏi khẽ cười .

Tuy rằng ba năm nay, người này đều là một bộ tính tình xấu không chỗ khen, lại không thích để ý người khác, nhưng có thể cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở bên cạnh y, hẳn đã cảm thấy thực thỏa mãn.

Hắn đột nhiên cảm thấy nếu có thể cứ như vậy mà qua cả đời, thật cũng không sai!

“Nhìn ta như vậy làm gì?”

Bất đắc dĩ mở mắt ra, Mạc Vô Tình hé mắt lạnh nghề cái tên đang cười với vẻ mặt ngu ngốc ngồi bên cạnh y.

“Bởi vì bộ dáng người hảo khách* nha.” (* đẹp mắt, dễ nhìn. Từ hồi xem Thích Cốc, ta mê luôn hai từ “hảo khách”, ka ka ka...)

Dịch Thần cười đến thực ngọt ngào sáng lạn.

“Ta không phải là nữ nhân.” Mạc Vô Tình thần sắc lại trừu rút một chút.

“Ta đương nhiên biết... Như vậy nói người bộ dáng anh tuấn là được đi!”

“Hừ!”

Ngư ngốc chính là ngư ngốc, Mạc Vô Tình hừ lạnh một tiếng.

“Nguyệt Hải song hiệp... ” Dịch Thần không khỏi nhớ kỹ tên này, ngạc nhiên nói: “Cứ nghe hai mươi năm trước, trong chốn võ lâm công nhận Đệ nhất mỹ nhân Hàn Nguyệt tiên tử cùng Khiếu Hải đao Mộ Dung Hải là một đôi phu thê hiệp lữ, cũng xưng Nguyệt Hải song hiệp, ở trong chốn giang hồ tung hoành một thời, hai người đao kiếm hợp bích, không người cản nổi. Nhưng là phu thê bọn họ đã sớm quy ẩn giang hồ. Người vì sao phải vội vã tìm bọn họ như vậy, rốt cuộc có chuyện gì?”

Thấy Mạc Vô Tình không để ý tới hắn, hắn lại tự hỏi tự trả lời.” Chẳng lẽ là tình cừ? Không quá giống, Hàn Nguyệt tiên tử tuy rằng đẹp thật, nhưng hiện tại đã là từ nương bán lão, người chỉ là một người trẻ tuổi. Thân cừ? Bọn họ giết phụ mẫu người? Chuyện này thật ra cũng có thể... Hoặc là... ”

“Người nhiều chuyện thường không sống lâu.”

Mạc Vô Tình không thể nhịn được nữa, cắt ngang dự đoán của hắn.

“Hảo hảo... Xem như ta không hỏi.” Dịch Thần ngoan ngoãn đổi đề tài.

“Vô Tình huynh, năm đó người một mình một kiếm đấu với cửu đại kiếm phái, đại thắng khải hoàn, do đó đi lên vị trí số một của Kiếm Khách Bảng, xem như Thiên hạ Đệ nhất kiếm trẻ tuổi nhất trong chốn võ lâm từ trước tới nay. Có... bí quyết gì không, truyền thụ một chút?”

Mạc Vô Tình lạnh lùng liếc hắn một cái, trầm mặc sau một lúc lâu, đột nhiên nói: “Kiếm pháp thực sự cao cường chỉ có một loại, đó là —— tuyệt tình tuyệt ái, vô ham vô cầu.”

” Tuyệt tình tuyệt ái, vô ham vô cầu?”

“Chỉ có tâm không nhiễu loạn, mới có thể luyện thành thiên hạ Đệ nhất cao thủ.”

Khó trách người này rõ ràng có tiền, cũng không nguyện ý tiêu, nơi nơi tiết kiệm khắc kỷ, Dịch Thần lập tức hiểu được.

“Nhưng làm như vậy nhân sinh còn có gì lạc thú?” Hắn không khỏi phản bác nói.

“Đây là lạc thú của ta.”

Lúc này đến phiên Dịch Thần đột nhiên ngậm miệng không nói. Hắn chính là lẳng lặng nhìn về phía Vô Tình nhắm mắt ngồi yên, đột nhiên cảm thấy nam nhân băng lãnh trước mắt hắn thế nhưng có một loại cô đơn tịch mịch nói không nên lời.

Thiên hạ Đệ nhất, vô lâm xưng hùng. Một cái danh hiệu quang huy biết mấy, lại tịch mịch biết mấy!

“Nhị vị công tử, đây là canh cá Thanh nhi vừa nấu, nhị vị dùng một ít đi.”

Từ đuôi thuyền đi tới một nữ tử khoảng chừng mười lăm, mười sáu tuổi, một thân y phục vải thô, ánh mắt lại thập phần thanh tú động lòng người. Đúng là con gái của Lý đại gia.

“Cảm ơn Thanh nhi.” Dịch Thần mỉm cười tiếp nhận canh cá, uống một ngụm, khen không thôi: “Hảo uống, hảo uống! So với ‘Chỉ bạc tiên lý thang’ của Trạng Nguyên lâu còn hơn thập bội, Thanh nhi cô nương không chỉ có tú ngoại tuệ trung*, không nghĩ tới trù nghệ cũng là có một không hai thiên hạ, ai có thể lấy được thê tử hiền tuệ giống Thanh nhi như vậy, thật là cuộc đời này chi hạnh, ha ha...” (* Ngoài xinh xắn, trong thông tuệ)

Dịch Thần ở chốn phố phường lăn lộn đã lâu, lại nhận môn chủ Bách Hành Môn là nghĩa phụ, nhuần nhuyễn công phu vượt môn ngựa*, học được mười phần mười. Hơn nữa hắn trời sinh tính phong lưu, ở trước mặt mỹ nữ, tự nhiên là lại muốn chòng ghẹo. (* nịnh bợ)

“Công tử thật sự khen thưởng quá lời.”

Quả nhiên má đào của Thanh nhi xấu hổ đến đỏ bừng, rất động lòng người.

“Vị công tử này...”

Thấy Mạc Vô Tình vẫn nhắm mắt tĩnh tọa, không thèm quan tâm đến nàng, Thanh nhi vẫn cầm bát canh cá, bất đắc dĩ hướng ánh mắt khó xử về phía Dịch Thần xin giúp đỡ.

“Không cần sợ, ta đưa cho hắn.”

Ai, sao có thể đối với xinh đẹp Tiểu cô nương lãnh đạm như thế đâu? Nữ nhân như hoa, sinh ra là để người hảo hảo đau yêu a!

Dịch Thần vươn tay đi, nhất thời vô ý, đụng phải ngón tay nhỏ nhắn của nàng. (Vô ý thiệt hông? =.=)

“Ôi...”

Thanh nhi thất thanh kinh hô, tay run lên, canh cá suýt nữa rơi, Dịch Thần nhanh nhẹn đỡ lấy bát.

“Bị phỏng sao? Để cho ta xem xem.”

Hắn một phen cầm lấy bàn tay Thanh nhi, coi thương thế. Hoàn hảo, ngọc chưởng trơn bóng không tỳ vết, mềm mại không xương, mùi thơm thiếu nữ từng trận truyền đến, gọi lòng người chao đảo.

“Công tử...”

Thanh nhi yếu ớt kêu một tiếng, thẹn thùng cúi đầu.

Có cái gì đó không đúng!

Trong lòng bỗng nhiên xẹt qua mãnh liệt dự cảm, Dịch Thần lại không biết dự cảm này rốt cuộc nói lên cái gì!

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh cắt ngang bầu không khí vô cùng ám muội giữa hai người, Mạc Vô Tình mở hai mắt. (* Có người khó chịu a! Ta cá là chính Vô Tình kaka cũng không biết mình khó chịu cái gì! Ka ka ka...^^)

Phát hiện mình thế nhưng vẫn là cầm bàn tay Thanh nhi không rời, Dịch Thần lập tức buông ra.

“Thực xin lỗi.” Hắn nói.

Thanh nhi đỏ mặt, giống như trốn mà nép sát vào Lý đại gia.

Trời xanh, biển đẹp, phong đậm, vân khinh... Hết thấy xem ra đều tốt lắm.

Rốt cuộc có cái gì không đúng!? Dịch Thần hơi hơi nhú mi.

“Trông mắt đều nhanh rơi xuống .”

Mạc Vô Tình lạnh lùng nói. (Có dám chưa! Ủa, ở đâu có dám chưa???)

“Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu thôi.” Dịch Thần phục hồi tinh thần, lơ đãng cười nói, bưng canh cá, “Đến, uống một ngụm đi, từ khi rời bến tới nay, dường như ngươi cũng chưa ăn gì.”

Mùi tanh thoang thoảng của cá bay sát đến bên mũi, Mạc Vô Tình không khỏi ngửa người ra sau né tránh.

“Làm sao vậy? Cũng không phải độc được.”

Dịch Thần lại để sát bát canh vào hân.

“Tránh xa ta một chút, ta không đói bụng.”

Mạc Vô Tình chỉ cảm thấy dạ dày từng trợn từng trợn bốc lên.

“Ngoan, đừng như thế mà.” Dịch Thần đem canh cá nâng đến bên môi Mạc Vô Tình.”Tuy rằng ngươi phải luyện cho bản thân vô ham vô cầu, nhưng cũng không thể không ăn gì đi! Canh cá rất có dinh dưỡng, lại tươi ngon lại mỹ vị...”

Vẻ mặt tươi cười hồn nhiên như hài đồng, nhưng ở trong mắt Mạc Vô Tình, cùng ác ma không kém là mấy.

“Cút ngay!”

Ra sức ném ra hai chữ này, nhấn nạt đã đến cực điểm, Mạc Vô Tình một phen đẩy Dịch Thần ra, mạnh bổ nhào vào mép thuyền, nôn thốc nôn tháo. (Ủy, đã ... gì đâu mà nôn rồi??? Không lẽ là “nắm tay nhau cũng mang thai” trong truyền thuyết? Ka ka ka ka ka.. ^o^)

Lục phủ ngũ tạng tựa hồ đều nôn cả ra đây, dạ dày vốn không có gì, sau khi nôn ọe một hồi đúng là nôn ra cả mặt xanh mặt vàng.

“Ngươi sao say sóng say đến lợi hại như vậy!”

Dịch Thần chấn động, tiến lên giúp y vuốt vuốt lưng.

“Không cần ngươi quan tâm.” (Gió biển mạnh vậy mà sao chưa hết mùi dấm a!=.=)

Tuy rằng bàn tay của hân khiến y thập phần thoải mái, nhưng Mạc Vô Tình vẫn là giấy dựa nghĩ muốn thoát ra.

“Ngươi say sóng sao không nói sớm, dám tự mình chống chọi!”

Khó trách y suốt ngày nhắm mắt ngồi im, Dịch Thần phát giác ra nam nhân này vừa thích cạy mạnh, lại tử sĩ diện. Tính tình phá hư, nói chuyện lại độc, đúng là một viên đá thô dưới hầm cầu—— vừa thối lại vừa cứng.

Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt y trắng bệch, lộ ra vẻ mặt suy yếu, oán giận có nhiều đến mấy chẳng nữa cũng bị nổi thương tiếc tràn đầy khắp ***g ngực thay thế.

“Thanh nhi, ngươi có phương thuốc trị chứng say sóng không? ” Dịch Thần cao giọng kêu lên.

“Ta lập tức sắc cho ngài!” Thanh nhi đáp.

Đột nhiên một tiếng sét đánh, phía tây nam chân trời không biết từ khi nào đã cuộn cuộn tầng tầng mây xám, ánh mặt trời bị che lấp hầu như không còn.

Gió biển gào thét, con thuyền vi hoảng.

Xem ra bão táp sắp xảy ra!

Đỡ Mạc Vô Tình vào trong khoang thuyền, Dịch Thần thoáng nhìn qua sắc trời, dự cảm điềm xấu trong lòng càng thêm dày đặc!

Tiếng gió càng thêm mạnh mẽ, ngọn đèn dầu trên đỉnh khoang thuyền tả hữu chớp lên, ném xuống vô số toái ảnh.

“Công tử, thuốc đã sắc tốt lắm.”

Chỉ chốc lát sau, Thanh nhi liền đem được thang đưa đến.

“Đa tạ!”

Dịch Thần tiếp nhận bát, ngồi ở bên giường, đưa cho Mạc Vô Tình.

Mạc Vô Tình tiếp nhận chén thuốc, hai bàn tay suy yếu run nhè nhẹ, ở trên biển say tàu ba ngày, võ công cao cường tới đâu cũng không thể không cởi giáp đầu hàng.

Có chút nhìn không đành lòng, Dịch Thần đỡ lấy tay y, giúp y cầm chén cho ổn, đưa đến bên môi.

Đó là một đôi bàn tay thô ráp mà cứng rắn, khớp xương rõ ràng, bàn tay do trường kỳ cầm kiếm mà ma ra tầng tầng vết chai.

Không tốt!

Trong đầu linh quang chợt lóe!

“Phanh...” Chén thuốc bị Dịch Thần một chưởng hất bay, té lên trên boong tàu!

Một âm thanh xèo xèo kỳ quái vang lên, một trận lục nhạt khói nhẹ qua đi, boong thuyền bị ăn mòn ra một cái hố to.

Thật là một thứ kịch độc lợi hại!

Dịch Thần lập tức bật người dậy, che trước mặt Mạc Vô Tình.

“Lại là Đường môn! Lần trước ở Trạng Nguyên lâu các người nhận giáo huấn còn chưa đủ hay sao? Lần này lại giả trang thành một đôi phụ tử ngư dân, các người thật đúng là không sợ mệt!”

Dịch Thần tay phải vung lên, Lưu Tinh kiếm đoạt sao mà ra. Khó trách hắn cảm thấy có gì đó không thích hợp, chính là bàn tay nằng! Một đôi ngọc thủ không hề tỷ vết, một đôi tay tuyệt không giống như ngư dân nữ tử phải có.

Kiểm phong lạnh lẽo, chiếu rọi ra một đôi mắt âm hiểm trên khuôn mặt mỹ lệ như hoa như ngọc của Thanh nhi.

“Nếu đã bị người nhìn thấu, ta sẽ không khách khí.”

Một lớp mặt nạ bị lột ra, phía sau đúng là một khuôn mặt nữ tử thành thực âm mị hoặc nhân.

“Chúng ta chỉ muốn mạng Mạc Vô Tình. Thức thời thì rút xa một chút, chúng ta còn có thể tha cho người một mạng!”

Một đạo ngân xà nhuyển tiên* như tia chớp bức thẳng hướng Mạc Vô Tình. (* Roi mềm)

“Cút đi.” Mạc Vô Tình hừ lạnh, một phen đẩy ra Dịch Thần.

Thân hình cao lớn như chim ưng bật khỏi, né khỏi nhuyển tiên, thân hình vừa chuyển, Hàn Nguyệt Sương Hoa kiếm như lưỡi trượng xuyên ra, hàn quang bốn phía.

Cơ hồ cùng lúc đó, mấy đạo ám khí gào thét đánh úp về phía đại huyệt trên thân Mạc Vô Tình cùng Dịch Thần.

“Người cũng quá vô tình đi!” Dịch Thần một kiếm ngăn lại trung niên nam tử giả trang lão ngư dân, lớn tiếng kêu lên: “Tốt xấu chúng ta cũng coi như đồng hội đồng thuyền, muốn đem ta bỏ qua một bên cũng không dễ dàng như vậy.”

Ba năm, y cũng chưa thể đem hắn vứt bỏ một bên, nghĩ muốn tại đây một khắc ném hắn? Không có cửa đâu!

“Nghĩ muốn cùng chết thì chiều ý người!”

Mạc Vô Tình lạnh lùng nói, phản thủ một kiếm, kiếm cùng nhuỳnh tiên giao thủ, hỏa hoa văng khắp nơi.

“Cùng chết thì cùng chết!”

Dịch Thần trầm giọng nói, hồn nhiên không nhận ra khẩu khí của chính mình giờ phút này có bao nhiêu kiên định.

“Ào ào... Ào ào...”

Sóng biển điên cuồng gào thét, gió thổi mạnh mẽ. Con thuyền kịch liệt xóc nảy, một chút bị đẩy lên trên đầu sóng, ngay lập tức lại bị hung hăng ngã xuống, trời đất cơ hồ bị đảo lộn.

Mạc Vô Tình không quen chịu sóng gió, vừa rồi lại nôn ọe mất sức, trên đất bằng mười phần võ công, ở trong khoang thuyền chỉ có thể thi triển ra ba phần, hơn nữa nghiêm trọng say tàu, lại giảm thấp đi công lực.

“Mạc Vô Tình, lần này ngươi chết chắc rồi!” Nàng kia lạnh lẽo nói: “Thuyền đã sớm bị chúng ta hủy hoại, trừ bỏ táng thân đáy biển, ngươi đã không còn đường có thể đi! Ngươi ở Trạng Nguyên lâu sát hại chưởng môn đại sư tỷ cùng đại sư huynh của ta, huyết hải thâm cừu này hôm nay phi báo không thể!”

Mạc Vô Tình hừ lạnh một tiếng, trong mắt hàn phong càng nồng.

Có thể nhẫn một vài lần không có nghĩa là nhẫn được vĩnh viễn! Tuy là người trong giang hồ, y lại ít giao thiệp với giang hồ, nhưng y thật sự xem không vừa mắt sự hoành hành độc ác bá đạo của Đường môn mà xuất thủ, liền bị bọn họ ghi hận đến bây giờ!

“Nhìn ngươi có bản lĩnh đó hay không!”

Mạc Vô Tình nói, lui về phía sau một bước, lòng bàn chân chợt lạnh, nước biển đã từ lỗ hổng dưới đáy thuyền khuynh dũng mà vào.

“Vô Tình huynh, ta đã sớm nói với ngươi, Đường môn là môn phái khó chơi, nhìn xem, bọn họ nhanh như vậy tìm lên đến cửa. Ai, cái ngại vị vô lâm Đệ nhất kiếm của ngươi thật sự không dễ làm a, người muốn mạng của ngươi nhiều lắm!”

Dịch Thần cười khổ nói, đầu lưng cùng Mạc Vô Tình*, xuất kiếm như gió, đem độc chiêu nhất nhất hóa giải. Từ sau lưng hắn có thể cảm giác được hơi thở thoáng hiển hỗn loạn của Mạc Vô Tình, lòng không khỏi một trận lo lắng. (* hai người dựa lưng vào nhau)

Sẽ không thật sự táng thân tại đây đi! Nhưng vô luận thế nào, hắn cũng tuyệt không để cho y bị thương!

“Nín hơi!” Phát hiện trong không khí tràn ngập sương khói màu tím nhạt quỷ dị, Mạc Vô Tình vội vàng nhắc nhở Dịch Thần, nước biển đã tẩm nhập đến bắp chân họ.

“Chi... Khách... Chi... ” Không chịu nổi nước biển mãnh liệt ập đến, boong thuyền một trận quái vang, thân thuyền tả hữu loạn hoảng, đã sắp hỏng mất!

“Thất tinh liên hoàn phiêu!”

Thanh âm âm nhu quỷ mị, bảy mai ám khí kịch độc mỏng như lông trâu, một trước một sau ập đến trước mắt hai người.

Lưu phong như tinh!

Như ánh sáng sao lấp lánh kiêu diễm giữa đêm hè!

“Thiên Địa Vô Cực!” Mạc Vô Tình hừ lạnh một tiếng, Hàn Nguyệt Sương Hoa kiếm phá không mà ra, như giao long đằng hải, kiếm khi bức người thổi quét mà đến, tràn ngập sát khí!

Năm mai phi châm bị hất bật trở lại, bị Mạc Vô Tình “Ngự kiếm khí” khống chế, hướng về phía chủ nhân của chúng mà phi.

Trong tiếng kêu thảm, hai người ngã xuống đất.

“Rầm... ”

Mạc Vô Tình chỉ cảm thấy dưới chân trầm xuống, boong thuyền đã hoàn toàn gãy vỡ.

“Cẩn thận!” Chỉ nghe bên tai truyền đến tiếng hô của Dịch Thần, một đạo ám khí đột như pháo hoa bạo liệt tung ra, quang hoa như ngọc, tuy mãnh liệt kinh người, nhưng cũng mãnh liệt trí mạng!

“Thiên Địa Vô Cực” là Hàn Nguyệt Sương Hoa kiếm pháp chiêu tối hậu, cũng là chiêu tối tổn hại công lực. Hồ khẩu* hơi hơi nhúc nhích, khí huyết cuộn cuộn, nội lực dĩ nhiên không đông đảo. (* Cổ tay, nơi có huyết mạch môn là huyết chí mạng của người luyện võ.)

Mạc Vô Tình đang muốn nhắm mắt đợi tử thần, bỗng cảm thấy một cổ ám áp mạnh áp sát lên mình, theo bản năng y ôm chặt lấy, hai người cùng nhau rơi vào trong nước biển lạnh như băng.

Triều dâng gào thét, sóng lớn đào thiên.

Biển rộng vốn tựa phong vân luân chuyển, không thể dự tính những đợt biến sắp tới!

4. Chương 4

Mưa rền gió dữ như con ngựa hoang thoát cương, vô ràng buộc ở trên biển điên cuồng ***g lên.

Mưa tầm tã như trút, từng hạt từng hạt vừa to vừa buốt, rơi xuống rất mật, đánh cho người ta cơ bản không mở được mắt.

Tiếng sét đánh vang rền, một đạo tia chớp hung dữ lóe lên, cắt vỡ bầu trời một mảng âm trầm. Sóng lớn điên cuồng gào thét, biển rộng phô bày uy thế của cơn thịnh nộ lôi đình khiến kẻ khác run sợ.

Chợt rơi vào trong nước biển lạnh lẽo, Mạc Vô Tình nhất thời uống mấy ngụm nước. Tuy rằng chưa bao giờ ra biển, nhưng tính cách bình tĩnh trầm ổn hun đúc bao năm qua lúc này khắc phát huy tác dụng. Hắn đề khí*, ngoi lên mặt biển. (* còn gọi là vận chân khí, nàng nào từng đọc truyện võ hiệp thì biết rồi, một cách vận dụng nội lực trong cơ thể khiến cơ thể nhẹ đi, đề khí thường dùng khi sử dụng khinh công.)

Một tấm ván gỗ trôi nổi mà đến, nương theo ánh chớp, Mạc Vô Tình vươn tay ra ôm chặt lấy nó, cũng đem người trong lòng mình đặt lên trên tấm ván gỗ, để cho hắn nằm sấp ở trên mặt, còn mình bắt lấy tấm ván gỗ, chậm rãi bơi*. (*Tuy QT kaka dịch là “du”, nhưng ta cá là ảnh hồng bút bơi theo đúng nghĩa của từ “bơi”, bất quá ai bảo ảnh có võ công chi, vận công đẩy tấm ván đi chắc là được.)

Lại một tia chớp, chiếu lên hai má tái nhợt vô lực của Dịch Thần.

“Dịch Thần, ngươi trúng độc !”

Mạc Vô Tình vừa thấy mi tâm* hắn ẩn ẩn hiện lên một đạo hắc tuyến, liền cảm thấy tình huống không ổn. Tay phải khẽ nâng, lấy sét đánh không kịp bưng tai chỉ thế điểm một loạt các đại huyết của Dịch Thần, ngửa độc khí công tâm. (* huyết giữa hai đầu lông mày)

“Ngươi không sao chứ?”

Dịch Thần sau khi mở mắt ra, câu đầu tiên nói, liền chính là hỏi thăm y.

“Ta không sao.”

“Không có việc gì là tốt rồi.” Dịch Thần thở ra một hơi.

“Ngươi rốt cuộc bị thương ở nơi nào?” Mạc Vô Tình vội hỏi.

Dịch Thần nhìn Mạc Vô Tình thật sâu, thật lâu sau, đột nhiên vô thanh vô tức mà suy yếu nở nụ cười.

“Ngươi rốt cuộc làm sao vậy?”

Mạc Vô Tình lại hỏi, sợ hắn bị thương thần trí không rõ.

“Nguyên lai ngươi vẫn có biểu tình đó thôi!”

Dịch Thần cười nói, vươn bàn tay trái lạnh lẽo,捏捏 hai má y, có điều lực rất yếu.

“Ta còn nghĩ đến cơ mặt người đã muốn cứng ngắc.”

Khuôn mặt Mạc Vô Tình khẽ trều một chút.

Tiểu tử này có biết hẳn rồi cuộc đang làm cái gì hay không, đều đã chết đến nơi, cứ nhiên còn lấy y trêu ghẹo!

“Người để làm chi phải cứu ta!”

Mạc Vô Tình khô khốc mở miệng nói.

Giang hồ hiểm ác, lòng người khó lường. Đề phòng người khác ám toán còn không kịp, ai còn nghĩ muốn đi cứu người. Y càng không nghĩ tới, khi thường hẳn luôn luôn một bộ không đứng đắn, nhưng vào thời điểm khẩn cấp lại sẵn sàng xả thân cứu giúp.

“Trăm năm tu đắc đồng thuyền độ*, Vô Tình, ta chỉ là không nghĩ để người chết.” (* Tu luyện trăm năm mới có cơ duyên được ngồi cùng nhau trên một chuyến đò)

Thanh âm rất nhẹ, thực đậm, thực suy yếu, ở trong tiếng gió biển gào rít, lập tức đã bị thổi xa.

Một đợt sóng lớn ngênh diện đánh tới.

Mạc Vô Tình nhìn về phía Dịch Thần cả người đều ướt sũng, ở trong đôi mắt sáng ngời thâm thúy của hắn soi rọi hình bóng y cũng vô cùng chật vật.

Phảng phất như bị một mũi hỏa tiễn rát bỏng cắm phập vào sâu trong cơ thể, ngực hỏa lật lật đau đớn lan tràn, đến hô hấp cũng khó khăn, ngoại trừ cặp mắt sáng ngời kia, y cái gì cũng đều nhìn không thấy!

Thân thể lạnh, ý nghĩ hỗn loạn, hết thảy đều tột tể từ trước tới nay chưa từng có, tột tể đến tận cùng...

Nhưng mà, lòng cũng là nóng ấm, là mềm mại, viên mãn căng đầy, giống như có thứ gì đó không ngừng âm thầm tràn ra từ bên trong...

Lại một đợt sóng đánh úp lại, biển rộng đem hai người gấn bó cùng một chỗ đẩy về phía xa xa vô định...

Diễm dương cao chiếu.

Sóng biển, bờ cát.

Tiểu đảo, cát trắng như ngân, cây cỏ rậm rạp.

Âm thanh chim chóc ríu rít không thôi đánh thức Mạc Vô Tình.

Mạnh mở mắt ra, tay phải theo bản năng đi tìm kiếm, hoàn hảo, hắn ở, tuy rằng hơi thở mỏng manh, nhưng ít ra còn có sinh khí!

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, Mạc Vô Tình ôm lấy Dịch Thần vẫn còn nhắm chặt hai mắt, hướng bờ biển đi đến.

Y cúi xuống y phục của hắn, tinh tế kiểm tra. Trên cánh tay trái có một mảnh tím đen sừng lên, Mạc Vô Tình lấy kiếm cắt miệng vết thương, dùng một chút lực, gầy ra một mũi ám khí có độc.

Dịch Thần khẽ rên rỉ, từ từ chuyển tỉnh.

Không nghĩ gì khác, Mạc Vô Tình cúi xuống, một ngụm một ngụm hút máu độc ra, phun trên mặt đất. Độc được tím ngắt, ở dưới ánh mặt trời soi rọi, nhìn hết sức ghê người.

Y khoác hờ y phục lên người hắn, nâng hắn dậy dựa ở trên tảng đá, sau đó y ngồi xếp bằng, ngưng thần, nhắc tay hắn lên, song chưởng cùng để.

Chỉ chớp lát sau, trên đỉnh đầu hai người liền xuất hiện hai làn khói nhẹ.

Chân khí từ lòng bàn tay mà vào, đi qua Đan Điền, đi qua ngũ tạng, đả thông hai mạch Nhâm, Đốc. Cứ như vậy vài chu thiên, trên trán Mạc Vô Tình thấm ra tinh mịn mồ hôi.

Thời gian từng giây từng giây, chậm rãi trôi qua.

Đạo hắc tuyến trên mi tâm Dịch Thần dần dần mờ đi. Nhưng vì đã trúng độc lâu lắm, lại không có được vật hỗ trợ, một ít độc tố hiển nhiên lưu lại trong cơ thể hắn, không thể hoàn toàn bức ra ngoài.

Y thu công, rút tay về, mất đi chỗ dựa, Dịch Thần liền mềm người ngã vào trong lòng Mạc Vô Tình.

Mạc Vô Tình ngẩn ra, theo bản năng đưa tay ra ôm lấy hắn.

Dịch Thần lúc này không giống dĩ vãng thần thái phi dương, hắn hiện tại vẻ mặt tái nhợt, ảm đạm mà tiêu tụy.

Thân hình Dịch Thần còn chịu tác động của độc tố mà khẽ run rẩy thống khổ, Mạc Vô Tình cau mày, cánh tay siết chặt lấy hắn.

“Trước giờ đều là nữ nhân giúp ta cởi y phục, đây chính là lần đầu tiên có nam nhân thoát y của ta đâu, thực đáng kỷ niệm!”

Tuy rằng thanh âm suy yếu nhưng lại mang theo khẩu khí đùa bỡn quen thuộc.

Mạc Vô Tình cúi đầu nhìn Dịch Thần nằm trong lòng mình, y đột nhiên nhận ra, một người nam nhân, thể nhưng cũng có một đôi lông mi dài và đậm như mỹ nhân, dưới ánh mặt trời cong cong óng ánh như đôi cánh bướm cất cao. Dưới lông mi là cặp mắt thâm thúy, giống như quang điểm thoáng hiện lên giữa u hồ* trong đêm khuya vắng lặng. (* hồ nước thanh tĩnh)

Nụ cười gượng đầy kiên cường ... cơ hồ có thể lu mờ hết thủy ánh mặt trời rực rỡ... Vô thanh vô tức, hô hấp của Mạc Vô Tình đã cứng lại.

Trái tim bị thiêu đốt trong ánh mắt sáng lấp lánh kia, y muốn dời tầm mắt, rồi lại dời không được.

“Không nghĩ tới Dịch Thần ta phong lưu một đời, cư nhiên phải táng thân trên cái hòn đảo nhỏ này, rất không cam tâm a.”

Lời tuy như thế, nhưng hắn vẫn tiêu sái cười, này phân phong độ, lệnh Mạc Vô Tình tự than thở không bằng.

“Người tốt không lâu mệnh, tai họa di ngàn năm.”

Mạc Vô Tình nói, không biết mình là ở châm chọc hắn, hay là đang an ủi hắn.

“Người đang mắng xéo ta sao?”

“Chỉ cần Mạc Vô Tình ta còn sống một ngày, liền tuyệt sẽ không để cho ngươi chết.”

Lúc ấy y không ý thức được, những lời này, thật càng giống một câu hẹn thề. “Vậy sao? Đây chính là ngươi nói a! Lời đã nói ra, nhất định phải có trách nhiệm.”

Dịch Thần mạnh ngẩng đầu, chăm chú nhìn y, cười sáng lạn.

Ngực Mạc Vô Tình không hiểu vì sao rung động.

Hết thủy đều thực mạc danh kỳ diệu, cứ như vậy ôm một người nam nhân có gì đó .. thật “tối”. Nhưng nếu hắn không hề động, y cũng không muốn động.

“Vô Tình, ta muốn làm một chuyện nhưng sợ ngươi sẽ giận.”

“Ta sẽ không.”

“Đây chính là ngươi nói ... ” Dịch Thần khẽ cười nói: “Vậy hạ thấp đầu xuống.”

“Làm gì...”

Mạc Vô Tình chỉ cảm thấy một bàn tay bám lên cổ mình, kéo đầu y xuống. Không đợi đến lúc y nhận ra là chuyện gì, một thứ mềm mềm lạnh lạnh gì đó đã đụng phải môi y.

Mạc Vô Tình chấn động, toàn thân cứng ngắt.

“Người...”

Lời nói chưa thoát ra đã bị một đầu lưỡi ẩm áp phá hỏng. Đầu lưỡi đột nhiên vọt vào trong miệng y, nhẹ nhàng đảo qua răng nanh, trơn tuột mà luồn vào khoang miệng, lập tức dây dưa lấy đầu lưỡi Mạc Vô Tình.

Mềm mại, ướt át mà triền miên.

Nước bọt trao đổi nước bọt, đầu lưỡi triền đùa với đầu lưỡi, nỗi kinh hoàng sâu tận tâm linh, theo thời gian gần bó lan tràn tới tứ chi trăm骸, giữa điện quang đá lửa, ý thức hơi phi yên diệt.

“Ta chỉ muốn ở trước khi chết thưởng thức qua một chút, môi của nam nhân cùng nữ nhân có cái gì bất đồng...”

Nhìn thấy sắc mặt Mạc Vô Tình vì khiếp sợ mà trắng bệch, còn không kịp uyển chuyển nói hết lý do, Dịch Thần đã cảm thấy trước mắt tối sầm, ý thức lâm vào hôn ám.

Bờ biển. Trong hang.

Hang sâu, lửa bập bùng, con cá được xiên trên một que củi, đặt trên đồng lửa, “xèo xèo” phát ra hương thơm mê người.

Một nam tử nằm ở trên đồng lá khô thật dày trải thành tấm đệm gần bên đồng lửa, nặng nề mà ngủ, trên người phủ nhất kiện áo dài.

Ánh lửa chiếu ra bóng dáng một nam tử khác.

Mạc Vô Tình lơ đãng đảo hòn đá lăn trên trục nghiền nát được thảo. “Bách linh thảo” là dược thảo giải độc trị thương rất có danh tiếng trên giang hồ, không ngờ trên đảo này cũng có, những điều ngoài ý muốn đúng là không đâu không xảy ra được.

Một tiếng lách tách vang lên, mùi cá nướng khét truyền đến, Mạc Vô Tình mới bừng tỉnh, phát giác chính mình thế nhưng lại thất thần.

Đây là chuyện chưa bao giờ có.

Y làm việc từ trước đến nay thực chuyên tâm, làm chuyện gì đều rất có trật tự.

Từ trước đến nay y thực nghiêm khắc kiểm chế bản thân, thực bình tĩnh.

Y làm mỗi một sự kiện, vô luận là luyện kiếm, hay là ăn cơm, thậm chí đi đường, đều hết sức chăm chú, tâm vô không chuyên. Cho nên y chưa từng thất bại, cũng rất ít hội phạm sai lầm.

Nhưng ...

Hết thấy đều không khống chế được, từ sau khi gặp được hắn.

Trên môi vẫn còn lưu lại cảm giác ê ẩm ma ma ... Giống bị một ngọn lửa đốt cháy, lại giống bị một phiến nóng rực chà xát qua....

Tuy rằng từ nhỏ y đã sống trong thanh tâm quả dục, vô tâm tuyệt tình, nhưng một người nam nhân, tái thế nào không muốn vô cầu, cũng sẽ có dục vọng.

Cho nên một năm sẽ có đâu một vài lần, y sẽ tìm đến thanh lâu.

Tục tăng son phấn, đối trá tươi cười, mùi vị *** mỹ, khắp nơi là thú loại dây dưa... Mỗi lần phát tiết xong, y sẽ nhảy đến giữa sông ngâm mình mát cả ngày, tẩy trừ cho sạch sẽ mấy thứ mùi buồn nôn trên người.

Y cũng không thích hôn môi, không thích trên môi lưu lại mùi son phấn, càng chưa bao giờ nghĩ đến, mình cứ nhiên lại bị một nam nhân hôn!

Nhưng ... cũng như khi bị hấn nắm tay, y không hề có cảm giác chán ghét... Không chỉ không chán ghét, còn... Hô hấp bỗng nhiên trở nên dồn dập, nam nhân đang trong cơn hôn mê trầm trầm bỗng bừng tỉnh, vụt mở đôi mắt rực sáng.

Bất chợt chạm đến ánh mắt sáng ngời kia, Mạc Vô Tình trong lòng căng thẳng.

Giống như trốn tránh cái gì, y thay đổi tầm mắt.

“Tĩnh? Ta giúp người thượng dược.”

Mạc Vô Tình đi đến bên cạnh hấn, nghĩ muốn cởi bỏ y phục của hấn rồi lại lợc hiễn do dự.

“Nghĩ muốn thoát liền thoát đi.”

Như nhìn thấu tâm tư của y, Dịch Thần tự động lật người thành nằm úp sấp, khẽ cười nói.

Y chậm rãi cởi bỏ y phục của hấn, chỉ chốc lát sau, một khối thân thể nam tính trẻ trung giàu có mị lực trần truồng lộ ra dưới ánh lửa.

Ánh lửa bập bùng vẽ lên bờ lưng tao nhã, bờ vai cùng đường cột sống mềm mại hữu lực, lan tràn trên thất lưng duyên dáng.

Ánh lửa vàng óng, phần eo lõm xuống tạo thành một cái hõm mềm mại gợi cảm, sau đó đột nhiên vút lên, dẫn đến cặp mông tròn trịa lại săn chắc. Theo cặp mông tròn trịa đi xuống là một cặp đùi thon dài không tỳ vết, từng đường cong đều khỏe khoắn tràn đầy sức sống, làn da màu đồng bóng loáng, tràn ngập khí thế của tuổi tráng niên.

Mạc Vô Tình đem dược nước nhẹ nhàng đồ lên vết thương trên cánh tay trái của hấn.

Cành củi khô ở trong ngọn lửa ba ba rung động, trong hang một mảnh yên lặng.

“Người giận sao? Vô Tình.”

Dịch Thần nghiêng mặt nhìn y.

“Không giận.”

Mạc Vô Tình thản nhiên nói, không có gì khả tức giận, người này vốn sẽ không có nửa điểm đứng đắn.

“Đều bị người xem hết, nếu ta là nữ đã có thể phi người không lấy chồng !”

Mạc Vô Tình trong lòng vừa động, tay run lên, nước thuốc màu lục nhạt liền theo đường cong của cặp mông trượt xuống, chảy vào má trong đùi. (*Giờ tay bịt máu mũi!*)

Một bàn tay rộng nhẹ nhàng sờ vào má trong đùi Dịch Thần, thay hấn lau nước thuốc vừa chảy vào.

Phần da thịt ở đó vốn thập phần non mềm, dưới bàn tay y truyền đến cảm giác mềm mại chưa từng có, vừa mềm vừa nhẵn. Mà hai đôi mông tròn trịa cao hun hút, tựa như hai tòa núi nhỏ liên miên phập phồng, đầm phong tình, tất cả liêu nhân. (*Tiếp... tiếp máu a...!*)

“A...”

Từ trong miệng Dịch Thần thốt ra tiếng rên rỉ mỏng manh.

“Làm sao vậy?”

Mạc Vô Tình hồi thần.

“Không có gì...”

Dịch Thần đột nhiên thần tình đỏ bừng.

“Đọc lại phát tác?”

Mạc Vô Tình nói, định đưa hấn nâng dậy.

“Không cần...”

Dịch Thần liêu mạng giấy dựa, hai tay thu nhanh chiếc áo dài phủ quanh cơ thể.

“Để ta xem xem.”

Nghĩ đến độc thương của hắn lại phát tác nghiêm trọng, Mạc Vô Tình cường ngạnh ôm lấy hắn, lật ngửa lại.

“Không nên nhìn!”

Dịch Thần kinh hô trong lòng Mạc Vô Tình, hai tay che lấy nơi tư ẩn của mình, khuôn mặt tuấn lãng sớm là một mảnh đỏ ửng. “Đều là người không tốt, sờ loạn một mạch, ta là nam nhân, đương nhiên sẽ có phản ứng.”

Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Mạc Vô Tình, Dịch Thần vội vã lớn tiếng có chút dọa người.

Nam tính dục vọng đã muốn lặng yên ngẩng đầu, Dịch Thần liêu mạng che lấy dục vọng đang run rẩy, lui thành một đoàn trong lòng Mạc Vô Tình.

“Ta đến giúp người.”

“Ân?”

Dịch Thần mạnh ngẩng đầu, còn tưởng rằng mình nghe lầm .

Ai ngờ giây tiếp theo, hắn liền bị Mạc Vô Tình một phen cầm lấy dục vọng lửa nóng.

“A... ”

Dịch Thần kinh hô ra tiếng.

Y đã nhìn quen hắn thần thái tiêu sái không hề đứng đắn, hắn như vậy thẹn thùng, nhưng thật ra lần đầu tiên .

Nguyên bản một nam nhân tuấn lãng kiên cường như vậy, giờ đây toàn thân trần trụi nằm trong lòng mình, cũng chỉ giống một ấu nhi yếu đuối tinh thuần.

Hô hấp của Mạc Vô Tình lược hiển dồn dập, ngón tay thon dài bắt đầu nhẹ nhàng cao thấp chà xát.

Đều là nam nhân, đương nhiên biết làm thế nào mới có thể đạt được lớn nhất khoái cảm, nhưng võ về chơi đùa dục vọng của nam nhân khác, Mạc Vô Tình vẫn là lần đầu tiên.

Nhẹ nhàng xoa nắn dục vọng nóng bỏng chúc nhân, sung huyết mà bành trướng, phi thường nhiệt, nắm ở lòng bàn tay, cảm giác nó ở càng không ngừng khê rung động , dường như thực hưng phấn.

“A... A a... ”

Hơi thở của Dịch Thần dần dần ồ ồ lên, suy yếu mà liêu nhân rên rỉ, ở trong hang núi yên tĩnh ẩn ẩn quanh quẩn, Mạc Vô Tình chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, hạ thể căng thẳng, dục vọng của y cũng đã cương, nặng nề mà để lên gò mông mềm mại của hắn.

Cặp mông hun hút rất tròn mà săn chắc, một chút cũng không giống như nữ tử thanh lâu mềm nhũn. Hơi hơi hướng về phía trước... lực hấp dẫn thực khiến y không thể cưỡng lại, tay phải còn đang không ngừng xoa nắn, tay trái của Mạc Vô Tình lần theo bờ lưng duyên dáng trơn bóng của hắn nhẹ nhàng hoạt hạ, thân nhập vào cặp mông hắn, lập tức dùng sức bóp lấy.

Săn chắc, vân cơ rõ ràng mà giàu có co dãn, tính chất tuyệt hảo, xúc cảm nhất lưu... Y nhìn không được, dùng sức vuốt ve bóp véo...

Trước sau đều bị công kích, “A...” Dịch Thần không khống chế được kêu nhỏ lên, đôi mắt hơi ướt át. (*Thì chào*... Bớ ... tiếp... máu a...)

Hơi thở nhộn nhạo rực nóng phun lên má Vô Tình, dưới ánh lửa, trên trán hai người cùng ẩn ẩn mồ hôi.

“Ân...” Dịch Thần mạnh bắt lấy vạt áo Mạc Vô Tình, cắn chặt môi dưới, trong một tiếng rên rỉ cực thấp, phóng ra dục vọng.

Mấy đạo bạch trọc chất lỏng nhiễm lên bố y sam màu xám của Mạc Vô Tình, hết sức bắt mắt, nồng đậm hơi thở ***.

Dịch Thần tựa đầu chôn sâu ở trong ngực y, không dám nâng lên.

Sau đó, hần phát hiện mình bị người nhẹ nhàng phóng tới trên mặt đất.

“Người... Không cần ta hỗ trợ sao?”

Dịch Thần vẫn còn thở gấp, giữ chặt tay y, nhìn khổ hạ, hần rõ ràng có thể thấy được dự vọng đã bùng bùng phần chân của y.

“Vô Tình?”

Thấy y đứng thẳng bất động tại chỗ, Dịch Thần lại kêu.

Phảng phất hành động vừa rồi bất quá là uống một tách trà, trên khuôn mặt đông cứng của Mạc Vô Tình không có chút thay đổi nào, sau một lúc lâu, y đưa tay gạt hần ra.

“Hảo hảo nghỉ tạm.”

Thanh âm vẫn quanh quẩn ở trong hang, người đã biến mất ở ngoài động.

Ngoài động đã là cuối ngày, tà dương như máu, nước biển một mảnh đỏ sẫm.

Một trận vầng đầu hoa mắt mãnh liệt, Mạc Vô Tình cơ hồ không thể đứng thẳng, y vội vàng chộp lấy một tảng đá trên bờ biển ổn định thân hình.

Khuôn mặt được nguy trang luôn luôn cứng ngắc, nháy mắt khuynh thấp*. (* rơi xuống)

Y run rẩy mở ra hai bàn tay, phảng phất còn sót lại hương vị *** nồng đậm. Một trận đau đớn cay nóng dâng lên, tựa hồ tiếp theo giây, y sẽ bị nấu chảy!

Hai chân một mực như nhũn ra, cơ hồ không chống đỡ được thân thể, trái tim cuồng loạn nhảy lên, toàn thân kích động đến không ngừng phát run.

Dục vọng dưới hạ thể vẫn đang kêu gào khó nén, vội vã tìm một đường phát tiết. Cơ khát đến đau đớn theo khổ bộ vẫn khuếch trương đến toàn thân, cập cả đại não!

Đột nhiên y đâm đầu về phía trước, trát nhập trong nước biển. Đón đầu là sóng lớn, ngọn lửa dục vọng đang kéo lên, lập tức bị một chậu nước lạnh tạt vào.

Ngọn lửa lập tức tắt ngấm.

Khi sắp hít thở không thông, y mạnh động thân thoát khỏi mặt nước, hỗn hển thở dốc...

Sóng biển bốn phía rít gào, bọt sóng va vào trên tảng đá vỡ thành phiến phiến trong suốt, dưới trời chiều, lưu quang tràn đầy màu sắc.

Một cỗ xúc động thành linh nảy ra, Mạc Vô Tình nghĩ muốn cứ như vậy mà vĩnh viễn vui mình trong sóng biển, không bao giờ ... nữa phải trở lại bờ.

5. Chương 5

Thực rõ ràng, y một mực trốn hần. Từ đêm đó trở đi!

Có thể không lên tiếng, y liền tận lực trầm mặc, có thể không nhìn hần, tầm mắt y liền chưa bao giờ hướng về phía hần. Không bao giờ ... nữa chịu giúp hần rịt thuốc, chỉ đem dược thảo đã chuẩn bị tốt đặt ở một bên, liền xa xa tránh ra.

Hai người ngược lại so với trước kia càng thêm làm bất hòa!

Dịch Thần lười biếng tựa vào cửa hang hóng gió biển, tầm mắt vẫy quanh Mạc Vô Tình đang ở một bên đảo thảo dược, muốn từ trên khuôn mặt lãnh ngạnh như nham thạch kia tìm hiểu chút manh mối, lại luôn vô ích.

“Bách Linh thảo” quả nhiên có hiệu lực kỳ diệu, độc tố đã dần dần bị loại bỏ, ngày thứ ba, Dịch Thần đã có thể đi lại. Lại thêm có Mạc Vô Tình giúp hắn vận công khu độc, mấy ngày nay hắn mỗi ngày một kháng phục.

“Uy, Vô Tình, ta muốn tắm rửa.”

Thoáng khôi phục một chút sinh khí, bản tính ác ma liền lại bại lộ.

“Đỡ hơn chút nữa hãy tắm.”

Mạc Vô Tình nói.

“Nhưng đã vài ngày không tắm rửa, toàn là mùi mồ hôi, thức khó chịu a!”

Dịch Thần hét lớn.

“Nước biển thực lạnh.”

“Hiện tại là mùa hè, có sao đâu? Hơn nữa thương thế của ta đã sắp hoàn toàn bình phục.”

Bộ dáng của Dịch Thần rất có vài phần trẻ con ương bướng.

“Tùy ngươi.”

Mạc Vô Tình rút cục phun ra một câu.

“Thật tốt quá!”

Tiếng y phục cởi xuống khỏi thân người vang lên, áo bán thốn* lộ ra đầu vai trần trụi... (* bị tuột xuống một nửa)

Mạc Vô Tình lập tức đưa tầm mắt tránh đi, mạnh đứng dậy, nói: “Ta đi tìm chút tạo sừng* cho ngươi dùng.” (* một loại quả, vỏ dùng để chà xát, nước dùng để tắm.)

Phía sau tai truyền đến thanh âm Dịch Thần lao vào trong nước, Mạc Vô Tình đi càng nhanh hơn!

Dù sao cũng là hòn đảo nhỏ nhiệt đới, các loại thực vật thông thường cần có đều có, tìm được thứ quả cần tìm, lột lớp vỏ cứng khô héo xuống, Mạc Vô Tình trở lại bờ biển.

Đột nhiên y ngăn ra.

Sóng biển nhấp nhô phiếm hào quang lân lân, không có một bóng người!

“Dịch Thần!”

Tiếng hô bị gió biển thổi tới rất xa, không có một bóng người!

“Dịch Thần!”

Mạc Vô Tình chạy lên mỏm đá cao, không có một bóng người!

“Dịch Thần!”

Mạc Vô Tình đột nhiên cuồng hô, mạnh nhảy vào trong nước biển, sóng triều làm ướt vạt áo y, cả một vùng biển rộng mênh mông không bờ lệnh lòng người sợ hãi.

Mạc Vô Tình chỉ cảm thấy cả người cương lạnh!

“Nguyên lai ngươi vẫn là thực lo lắng cho ta thôi!”

Đột nhiên, tiếng cười quen thuộc mà lười biếng ở bên tai vang lên, Dịch Thần từ trong nước biển vùng người lên, kéo theo chuỗi bọt nước từ khóe mắt cười cong cong hình trăng non, theo chiếc mũi thẳng thẳng, đôi môi duyên dáng, chiếc cằm kiên nghị, cùng ***g ngực trần trụi rắn chắc không ngừng chảy xuống...

Khóe miệng run rẩy một chút, vung tay hung hăng ném tạo sừng về phía hấn, Mạc Vô Tình quay đầu bước đi.

“Vô Tình.”

Dịch Thần sống chết đem y giữ chặt.

“Buông ra!” Thanh âm cứng nhắc mang theo khí thế dọa người.

“Người tức giận? Ta chỉ đùa một chút thôi!”

“Thích đùa cũng phải xem trường hợp!”

Mạc Vô Tình nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Thực xin lỗi, ta sẽ không bao giờ vui đùa như vậy nữa!”

Dịch Thần từ sau lưng đem Mạc Vô Tình ôm chặt lấy, chiều cao của hai người hơn kém không có mấy, lời xin lỗi khê khàng vừa vận thổi tới phía sau tai Mạc Vô Tình.

Một trận âm áp tê dại truyền đến, Mạc Vô Tình trong lòng mềm nhũn, thân mình cứng ngắt thả lỏng xuống.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Mạc Vô Tình cảm thấy Dịch Thần tựa hồ nhất định là khắc tinh của mình, mà y, nhất định sẽ bị hấn ăn sạch sẽ.

Tựa như không thể phá giải bí ẩn mà vận mệnh cất giấu sâu vào trong cơ thể, y cũng tránh không ra cái duyên phận vô cùng tối này.

“Dường như người cũng đã lâu không tắm, cùng nhau tắm sao?”

Tiếng cười khê lại ở bên tai vang lên.

“Vì sao phải trốn ta?”

Một đôi tay lặng yên hướng về phía eo hấn, núm đai lưng, nhẹ nhàng nhất xả.

“Người đang sợ ta sao? Đây cũng không giống tính cách của người...”

Vạt áo không tiếng động chảy xuống.

Phía sau một ném...

Bổ sam ở trong gió biển khê thổi, chậm rãi như một áng mây ngã xuống chỗ nước cạn.

Mạc Vô Tình dĩ nhiên toàn thân trần trụi.

Với tay ra vớt bó tạo sừng phiêu phù trên mặt biển, Dịch Thần lột bỏ lớp vỏ khô cứng bên ngoài, bên trong chảy ra ướt sũng chất lỏng.

Đem nó nhẹ nhàng đặt trên lưng Mạc Vô Tình, nhẹ nhàng đặt trên da thịt trắng nõn, một trận tê ngứa, hấn dùng sức vuốt phẳng... Mùi thơm ngát thản nhiên từ bờ lưng rộng lớn phiêu tán trong không trung, hương khí như mây mù bao bọc quanh hai người...

Mùa hạ vốn nóng bức, dù có gió biển ào ạt, nhưng dưới diễm dương cao chiếu vẫn là cực nóng không chịu nổi.

Ngót tay mát lạnh, tạo sừng ma sát, thuận theo đường cong uốn lượn của bờ lưng chảy xuống, mơn trớn thắt lưng, lại thuận thể trơn tuột xuống, vuốt ve khắp cơ thể, bờ ngực rộng xôi sục, lơ đãng sát qua hai khóa hồng châu... Lại hướng xuống dưới... phía bụng chạy thẳng... sau đó, lại hướng về phía má trong đùi nhẹ nhàng vòng quanh... (* Bản chất dụ thụ bắt đầu bộc lộ! =.)

Khoảng cách thân cận quá !

Đôi núm vú của hấn như có như không đụng chạm đến thắt lưng y, dục vọng nóng bỏng không biết từ khi nào đã bùng bùng phần chấn nhẹ đặt lên mông y, nhẹ nhàng run rẩy ...

“Đủ rồi!”

Mạc Vô Tình mạnh bắt lấy đôi tay càng ngày càng không kiên nhẫn gì, từ phía sau hướng về phía trước nhất xả, người khởi xướng liền bị y cưỡng ngạnh kéo đến trước mặt.

Nhấn nại đã đến cực hạn! Về mặt của y đã vô cùng khó coi, trầm mặc mà âm ngoan theo dõi đôi mắt sáng ngời mà ôn nhuận của hắn, y ồ ồ thở dốc, ***g ngực trần trụi của y hồi hải pháp phồng.

Lặng im!

Không tiếng động!

Giăng co!

Hai cặp mắt đồng dạng sáng ngời, tựa như hai ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm, đột nhiên, va chạm vào nhau!

Sau đó đó là cơn bùng nổ bài sơn đảo hải!

“Là người tự tìm!”

Mạc Vô Tình cắn răng nói, một giây cũng không chậm, đột nhiên áp đến trên môi hắn!

Hết thấy đều là hắn tự tìm!

Mạnh mẽ đẩy về phía trước, hung hăng đưa hắn đánh lên nham thạch, không để ý mặt đá thô ráp có cọ xát làm đau lưng hắn hay không, Mạc Vô Tình hung hăng cầm lấy vai hắn, dùng sức đến cơ hồ phải xuyên thấu nó, mạnh áp lên hắn.

Hung hăng nắm lấy cằm hắn, đem môi mở ra, đầu lưỡi cường ngạnh thân nhập khoang miệng mềm mại của hắn, điên cuồng mà quấy đảo.

Điên cuồng mà... Hoàn toàn mất đi lý trí...

Ở trong khoang miệng hắn một tắc một tắc cẩn thận miêu tả, không bỏ sót mỗi một tắc, quán lấy đầu lưỡi ôn nhuận của hắn, gât gao dây dưa, mút vào... Như là một lần hưởng đến trên đời này tối ngọt ngào chất lỏng.

Cả khoang miệng đều tràn ngập hương vị của hắn, lại cảm thấy vẫn không đủ, không đủ, rất không đủ!

Dục niệm giống như triều dâng, thổi quét mà đến.

Sóng lớn tràn bờ, kinh khởi ngàn tầng bọt trắng xóa như tuyết...

Nước biển mát dịu, ở giữa hai thân hình trần trụi nháy mắt dấy lên vạn trượng cuồng diễm...

Hai tròng mắt đỏ ửng tiết lộ ra vẻ mê loạn, hơi thở ồ ồ quanh quẩn bên hai má kè sát... màu ở bốc hơi, ngọn lửa tình càng đốt càng vượng...

Hôn môi khăng kiếm lặp đi lặp lại, điên cuồng khăng kiếm cắn mỗi một tắc da thịt mà môi có thể chạm đến, theo môi lan tràn tới cổ, cảm thụ được từ trong mạch máu hơi hơi cương có máu đang lưu động, cảm thụ được phía dưới vân da rắn chắc kia có một sinh mệnh mãnh liệt lực động.

Tim đập như sấm...

Không biết vì cái gì, Mạc Vô Tình đột nhiên cảm thấy hốc mắt một trận nóng ướt, cứ nhiên có một loại cảm giác muốn rơi lệ, không chỉ có hốc mắt, cả người đều nóng đến sắp cháy, còn vì hưng phấn mà càng không ngừng phát run.

Ngọn lửa dục niệm áp lực nhiều năm lúc này đột nhiên bộc phát! Tuy rằng nội tâm trước nay vẫn nhất quán lạnh lùng không quá minh bạch, nhưng y cũng biết tại đây một khắc có thứ gì đó dĩ nhiên hơi phi yên diệt, giống như phế tích còn lại sau khi núi lửa bùng nổ, y đã không quay về được là một Lãnh Kiếm Vô Tình, đệ nhất kiếm khách như trước nữa!

Thân thể Mạc Vô Tình vì khát vọng mãnh liệt mà rung lên .

... Đúng vậy, ta đang sợ hãi, ta đang trốn tránh.

... Bởi vì đây là không đúng!

... Nhưng là, chuyện tới bước này, muốn ta làm thế nào có thể buông người ra!?

Tiếng sóng biển rất lớn, nhưng không át được tiếng rên rỉ cùng thở dốc của hai nam nhân phần khích trong ***.

Ở trên một tảng đá lớn gần bờ, một nam tử toàn thân trần trụi cơ hồ bị áp đảo nằm ngửa ra, một nam tử trần trụi khác lại càng không ngừng khăng liếm cổ hắn.

“A... A...”

Nam tử bị đè xuống vươn tay ôm chặt lấy bờ lưng rộng lớn phía trên, ngửa đầu lên, khép hờ hai mắt, phát ra tiếng than nhẹ liêu nhân.

Hạ thể của hai nam tử gắt gao cùng thiếp, hai tay cuồn cuộn dao động ở trên thân thể trần truồng của nhau, cương dục vọng cho nhau ma sát, phần eo đập dềnh, nhẹ nhàng vụn vụn... Hai người vong tình cho nhau vuốt ve, cho nhau triền miên.

Tựa như hai đầu dã thú đang an ủi lẫn nhau ...

Nước biển bắn đến trên người họ, theo sự đóng đưa của hai thân thể mà chảy xuống, phần lưng cùng eo hông, vì khấn trương mà gấp khúc hiện ra một đường cong sâu hút.

Dịch Thần đã ý loạn tình mê.

Hắn hé mở cặp mắt *** dày đặc, đem mắt mai nhập vào hõm vai Mạc Vô Tình, phối hợp với sự điên cuồng mà triền miên khăng cắn quanh hai bên cổ của y, hắn vươn đầu lưỡi ẩm nóng khê liếm hai má y, một đường cong lả lướt xuống tai, xuống cổ, nhập vào đường cong hữu lực ở hõm vai...

Từ trên da thịt Mạc Vô Tình truyền đến vị mặn của nước biển.

Hương vị của y, mạc danh kỳ diệu ẩm áp mà an tâm.

Chính như lần đầu tiên hắn nhìn đến y, đột nhiên bắt đầu sinh cảm giác thân cận, cứ việc bề ngoài của y lạnh như băng tuyết.

Hắn hết sức chuyên chú mà liếm , thỉnh thoảng nhẹ nhàng ve vuốt hai má y.

Hai tay hắn ôm y thật sát lại, thuận tiện cho y càng sâu thăm dò vào chính mình, từ trên xuống dưới nhẹ nhàng vuốt ve lưng y, trấn an những xúc cảm vội vàng cùng cuồn cuộn, tuy đang sợ mà cũng là sự tra tấn ngọt ngào.

Sự phối hợp của hắn không thể nghi ngờ là lửa cháy đổ thêm dầu!

Sau khi thưởng thức no nê tư vị của chiếc cổ cùng đầu vai hắn, đôi môi Mạc Vô Tình đuổi dần đi xuống, dùng sức công kích hai khóa đồ tươi trước ngực kia.

“A... ”

Đầu vú tinh tế thật sự quá mức mẫn cảm, hơi chịu kích thích, Dịch Thần liền nhịn không được toàn thân phát run.

“Ân... Ngô... ”

Nam nhân rên rỉ, nhưng lại cũng có thể gợi cảm như thế.

“Lật người lại!”

Hai tròng mắt đỏ ửng, Mạc Vô Tình nói giọng khàn khàn. Một tay y đem hắn lật lại, mặt hướng vào nham thạch, y hạ thấp phần eo, thân mình hơi hơi ngửa về phía sau, ngẩng nhìn cặp hông hun hút mê người phảng phất như đang ở phát ra lời mời không tiếng động.

Một ngón cắn lên gò hông hắn, môi lưỡi khi túng khi phóng, vừa hôn cắn, rồi lại liếm lại cắn...

Da thịt non nớt mẫn cảm trên hai gò mông sao có thể chịu được kích thích như vậy, Dịch Thần toàn thân một trận co rút, dục vọng suýt nữa bắn ra!

“Ta sắp đi ra! Vô Tình!”

Hắn kích động hô, thanh âm phát run.

“Nhịn xuống!”

Mạc Vô Tình vươn tay nắm lấy dục vọng xinh đẹp phồng trướng lên đỏ hồng của hắn, không cho hắn phát tiết.

“A...”

Lấy tay bài khai hai gò mông san sát của hắn, tách hai chân hắn ra xa nhau, bại lộ cục huyết tăng tăng nếp uốn.

Đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt điên cuồng mà loạn tảo một mạch, không ngừng ở cục huyết bốn phía đảo quanh, cuối cùng, dùng sức chọc vào...

“A!”

Dịch Thần kinh hô ra tiếng, ngón tay trắng bệch khấp chặt vào nham thạch.

Đầu lưỡi giống như linh xà dao động xung quanh má trong đùi đầy non nớt mẫn cảm, lại đảo đến trên mông, mỗi một cái khe liếm, tựa như châm một chuỗi ngọn lửa, dục vọng không thể phát tiết lại bị hung hăng đè nén lại ở mệnh căn, nóng rất đau đớn, phản phệ tới tứ chi trầm hải.

“Vô Tình, Vô Tình... Mau... Mau cho ta đi ra!”

Dịch Thần cuồng loạn hét to, lại không biết chính mình rốt cuộc đang hét cái gì!

“Nhịn chút nữa!”

Mạc Vô Tình lãnh diện vô tình mà nói, tay phải vẫn bắt chặt mệnh căn của hắn không thả.

Y nâng lên “nhất trụ hướng thiên” sớm bùng bùng phần khởi của mình, chậm rãi thiếp lên cục huyết của Dịch Thần, dục vọng run rẩy đảo quanh bên ngoài cục huyết.

“Người muốn làm gì!” (Mấy giờ còn hỏi! =.=)

Phát hiện hậu đình truyền đến cảm giác lửa nóng, tê ngứa lập tức run rẩy truyền khắp toàn thân. Phía sau tai truyền đến tiếng hô hấp trầm trọng của nam nhân, mang theo *** cơ khát sắp bùng nổ.

Phảng phất dự cảm đến cuối cùng phát sinh, mười ngón thật sâu bắt lên nham thạch, Dịch Thần tận lực làm cho chính mình toàn thân thả lỏng, hai má thiếp thượng mặt đá lạnh như băng, khép hờ hai mắt, nhẹ giọng nói: “Ta yêu ngươi, Vô Tình.” (Cái gì gọi là tình nguyệt chết vì yêu? Cái này a! Ài...)

Rốt cục nói ra, cảm giác được nói ra, thật tốt!

Trong lòng rất khoái nhạc, rất nhẹ nhàng, có một loại cảm giác đang trôi nổi ở trong mộng.

Này ba chữ như thế tự nhiên mà thốt ra, không có một tia do dự. Tựa như lúc trước trên biển đối mặt ám khí, hắn không chút do dự mà phi thân che ở trước mặt y.

Chính là vì không muốn y chết, chính là đơn thuần vì yêu y.

Mạc Vô Tình lập tức giật mình trấn ở.

Trong tay còn cầm dục vọng nóng bỏng của chính mình, đang kê ở lối vào cục huyết, không ngừng rung động...

Vẫn là giật mình trấn ở!

Nhưng này chỉ có trong nháy mắt!

Ngay sau đó, phảng phất thiên địa sơ khai, phong vân giao nhau, hải thiên hỗn độn... Có thứ gì đó không hề dự đoán được đã ở trong ngực nổ mạnh, như núi lửa bùng phát không thể vãn hồi.

Mạc Vô Tình ép lấy gò mông hắn, một thẳng lưng, ở trong tiếng gầm nhẹ, xuyên vào trong cơ thể hắn.

“A...”

Bị một lực đánh lớn tập kích, hai má va vào mặt đá thô nhám, lực phủ ngũ tạng như bị xé rách ra, không có một tia hô hấp.

Đau đớn kịch liệt xỏ xuyên qua, thân thể hăng phát bị xả làm đôi.

Dục vọng nguyên bản bùng bùng phần chấn, lúc này lại vì đau đơn mà héo rút.

“Đau...” Dịch Thần nhẹ giọng hô nhỏ.

Mạc Vô Tình tin tưởng chính mình cả đời này đều không từng như vậy nhẫn nại quá.

Cương ngạnh đè nén khát vọng muốn trừu áp, hai tay y đặt bên cạnh hắn, mồ hôi từng giọt từng giọt nhỏ xuống lưng hắn.

Tay phải thân nhập giữa hai chân hắn, nhẹ nhàng mà vỗ về chơi đùa dục vọng xui lơ của hắn, kiên nhẫn, một chút một chút, một lần nữa châm lửa.

Gian nan mà cuồng nhiệt mậ hợp, hai người đồng dạng không có kinh nghiệm, hai nam nhân có đồng dạng cấu tạo thân thể.

Không biết mạnh mẽ áp lực bao lâu, cánh tay đều gần như tê bại, nhẫn nại đã muốn tới cực hạn, theo một tiếng kêu rên trầm thấp từ sâu trong cổ họng tràn ra, y bắt đầu ở hắn trong cơ thể trừu tặc.

Nhiệt độ như lửa thiêu, mềm mại như nước, nội bích gắt gao bao vây lấy dục vọng... khiến y cảm thấy như mình sắp bị nung chảy.

Trái tim theo cử động cuồng dã mà kịch liệt co rút lại, nhanh trất lại khác sâu. Những lời thâm tình vừa mới truyền vào trong tai y, còn đang ở đại não ông ông tác hưởng, từng đợt vừng huyễn...

Tình cảm mãnh liệt quá sức lớn lao, đưa đến cho hắn dục vọng cũng vô cùng mãnh liệt, giống như nước biển ào ào xô tới vô bờ vô bến, không ngừng không nghỉ.

Có một sức mạnh vô hình đè ép y, thúc giục y đem nam nhân phía dưới thân mình xé rách, nuốt vào trong bụng, một ngụm một ngụm, tất cả huyết nhục đều dung nhập vào trong thân thể mình!

“A a... Vô Tình...”

Dịch Thần gắt gao nhắm hai mắt, suy yếu rên rỉ, mấy dục ngắt quá khứ.

Bị ép buộc trước sau đẩy mạnh, mỗi một lần tiến lên, đều cơ hồ đỉnh vào tận trái tim hắn, đau đớn sớm không biết khi nào mất đi, theo đó mà đến là khoái cảm vô hạn.

Muốn! Muốn càng nhiều!

Chủ động hạ thấp thắt lưng, phối hợp để y càng sâu nhập vào trong cơ thể mình, cảm giác nội bích cùng dục vọng mỗi một lần ma sát tê dại, nội bích lại càng thêm gắt gao ngậm lấy dục vọng nóng bỏng như kiêu nung, kích phát từng trận điện lưu, tràn ra khắp toàn thân...

Eo hắn không nhịn được, vặn vẹo, mỗi một tác nhỏ đều tác động đến dục vọng chôn sâu trong cơ thể hắn, truyền đến một trận khoái cảm tiêu hồn thực cốt, Mạc Vô Tình chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, cơ hồ lập tức sẽ vì áp mà ra.

Máu toàn thân đều hướng lên trên đầu, y gầm nhẹ một tiếng, một chút lại một chút điên cuồng chàng nhập cục huyết của hắn, lực đạo so với trước đó càng hung mãnh hơn ngàn vạn lần. Tuy rằng lo lắng hắn vẫn chưa bình phục, nhưng là... Thật sự nhịn không được!

Quá mức kích thích, Dịch Thần suyễn đặc cơ hồ không có thanh âm.

Từng lỗ chân lông đều trở nên vô cùng mẫn cảm, tình cảm mãnh liệt kêu gào cuồng nhiệt. Chút lý trí ít ỏi còn sót lại trước đó sớm hóa thành tro tàn, bị gió biển thổi vô tung vô ảnh.

Phảng phất như toàn thân bị cuốn vào cuồng phong gió lốc, không ngừng xoay tròn, thiên toàn địa chuyển... Hơi thở nóng cháy của đi phương không ngừng phả lên bờ lưng trần trụi phía sau, từng trận mềm mại.

Bên cạnh cảm truyền đến cảm giác ẩm ướt mềm mềm, Dịch Thần quay sang, môi lập tức lặc vào trong miệng nam nhân lãnh ngạnh, hai trong mắt yên tĩnh, cặp mắt vốn như lãnh điện sâu không thấy đáy giờ phút này tựa như biển rộng, sáng ngời mà ôn nhu...

Thật sự là khó gặp ôn nhu!

Đột nhiên, một trận đau nhức loi lý trí hần trở về, ngay tại thời khắc cuối cùng lúc triều dâng, Mạc Vô Tình cúi người cắn lên bờ vai hần một ngụm, càng cắn càng chặt, như thể muốn ngay cả huyết nhục của hần cũng cắn ăn đi.

“A...”

Cơn đau ập đến, đồng thời trong cơ thể nóng lên, bị bắn vào một cỗ chất lỏng nóng bỏng, cùng lúc đó, dục vọng của hần cũng phun vãi.

Ồ ồ thở dốc thật lâu ...

Thật lâu sau, Mạc Vô Tình cả người ghé vào trên lưng hần, nâng lên mái tóc ướt đầm của hần, nhẹ nhàng mà hôn phần vai và lưng bóng loáng.

Thật lâu sau, không tiếng động, cả hai dựa sát vào nhau cùng ôn tồn...

Cảm xúc như gió nhẹ mơn man bất tận, ở trong lòng của cả hai khẽ thổi ...

Thật lâu thật lâu sau...

“Vô Tình, thực nhìn không ra ngươi là người như vậy ni!”

Cười khê.

Trầm mặc...

“Đừng nhìn ngươi vẻ mặt lạnh như băng, khi làm loại chuyện này lại tuyệt không lạnh lùng.”

Không biết sống chết lại cười khê.

Không tiếng động...

“Sớm biết ngươi là loại người như vậy, ba năm trước đây ta nên hấp dẫn ngươi.”

Vô biểu tình...

“Vốn là ta muốn ăn ngươi, không nghĩ tới thể nhưng bị ngươi ăn.”

“.....”

“Để làm chi nhìn ta như vậy, ta cũng là nam nhân, có cái gì đáng tò mò!”

Nhẫn nại...

“Ừ, tiếp theo đến lượt ta ôm ngươi, được không?”

Không thể nhịn được nữa... Gân xanh đột bạo.

“Ân...”

Cùng lúc với thanh âm môi bị bịt kín phát ra một tiếng kháng nghị dồn dập, liền truyền đến hơi thở rất nhỏ mà dồn dập, sau đó dần dần biến thành tiếng hỗn hỗn trầm trọng, rên rỉ say mê...

6. Chương 6

..... Vô Tình, người phải vô nhu vô cầu, tuyệt tình tuyệt yêu mới có thể trở thành thiên hạ Đệ nhất kiếm khách!

..... Vô Tình, trên đời này không ai có thể tin tưởng! Người thân cận nhất thường là người thương tổn người sâu nhất!

..... Vô Tình, người hãy thề độc với ta! Người phải dùng thanh kiếm này, xuyên thủng thân thể bọn họ, xé toang ***g ngực bọn họ, đào lấy trái tim bọn họ đến tế điện ta! Nếu không ta ở dưới cửu tuyền cũng tuyệt không thể yên nghỉ!

Vô Tình từ trong cơn ác mộng run sợ mà tỉnh lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Trong lòng, người yêu mang vẻ mặt tiếu ý ngọt ngào, ngủ say chính hằm... Y nhẹ nhàng gỡ cánh tay hằn ôm ngang ngực mình, phi y*, đi ra ngoài hang. (* mặc áo)

Đêm khuya, biển rộng.

Hàn nguyệt như kiếm*. (* Ý nói ánh trăng lạnh, hàn quang như kiếm)

Giống như thanh Hàn Nguyệt Sương Hoa kiếm nam tử nắm chặt ở trong tay lúc ấy.

Sắc mặt y cũng tái nhợt như ánh trăng, vẻ mặt y cũng mê mang như biển rộng.

..... Sư phụ.....

Nam tử than nhẹ, kiếm quang hướng sao tỏa sáng.

Khinh chơn lưu sa, túy vũ nguyệt hạ*. (*Cát nhẹ nhàng trôi, say múa dưới trăng. Đây là câu diễn tả cảnh Vô Tình múa kiếm, mềm mại lả lướt mà tao nhã, song có chút gì đó kích động không tĩnh táo.)

Đá sỏi, cát... trắng như bạc, bị kiếm phong đảo qua, bay lả tả đầy trời như bông tuyết.

Một lát ấy, nam tử kia đã đầy đầu tóc trắng.

Ngây ngốc đứng dưới ánh trăng, là đúng hay sai, y đã mất khả năng xác định.

Đông phong* đã cười, vẫn cô đơn. (* Gió xuân, ý nói tình yêu)

Bởi đa tình, tóc bạc sinh.

“Ầm”

Phía ngoài hang truyền đến thanh âm ồn ào bất thường, đánh thức Dịch Thần đang chìm trong giấc ngủ ngon.

Hắn nâng người dậy, khẽ so hai vai. Toàn thân đều đau nhức nói không nên lời, nhất là phía hậu đình*. (* Chỗ bị xxoo.)

Không ngờ rằng một kẻ lạnh lùng phát cuồng lên khí thế thật là kinh người.

Hiện tại Dịch Thần không khỏi hối hận lúc trước cố ý “dụ hoặc” y. Không nghĩ tới y lại có thể lực khủng khiếp như vậy! Cho dù hắn quán kinh phong nguyệt*, hai má cũng không cảm phẩm hồng. (* ý nói đã nhuần nhuyễn chuyện phòng the.)

Phía ngoài hang, một mảnh trời nắng.

Một đạo kiếm quang như hàn nguyệt, bên bờ biển, một thân cây cổ thụ hét lên rồi ngã gục.

Vết kiếm cắt ngang thân cây bóng loáng như gương, công lực phi phàm.

“Vô Tình, người chặt nhiều cây như vậy làm gì thôi?”

Nhìn thấy nam nhân y phục ướt đầm mồ hôi, Dịch Thần gương giọng hỏi.

“Làm bè gỗ, quay về Giang Nam.”

Thanh âm lãnh ngạnh, ngữ khí lãnh ngạnh.

Dịch Thần lập tức giật mình khựng lại.

“Sao đột ngột như vậy?”

Hắn nghe thấy thanh âm của chính mình khô khốc, ở trong gió biển vang lên rét lạnh.

Mạc Vô Tình xoay người, thật sâu nhìn vào hắn, diện vô biểu tình.

“Ở đây lâu cũng không phải là cách về lâu về dài, đợi sức khỏe của người hoàn toàn kháng phục, chúng ta trở về đi.”

“Chẳng lẽ người nóng lòng rời khỏi đây như vậy sao?”

Thanh âm vẫn thực khô khốc.

“Chẳng lẽ người không muốn rời khỏi nơi này như vậy sao?”

Giang Nam là nơi phồn hoa đô hội, chẳng lẽ không phải là nơi trong lòng hắn vẫn ưa thích, loại người như hắn vậy, Mạc Vô Tình không tin hắn sẽ thích cái tiểu đảo thiên nhiên* quái gở này. (* thuộc về điều kiện đất đai, khí hậu, thiên nhiên)

“Nhưng, ta chỉ nghĩ muốn ở bên cạnh người. Nơi này không có người khác, người chỉ có thể theo ta nói chuyện, nếu đến Giang Nam rồi, người lại giống như ba năm trước đây, không thèm để ý ta lấy một chút.”

Mạc Vô Tình kinh ngạc nhìn hắn, cảm thấy những lời này kỳ thật phải do y đến nói với hắn mới đúng.

Một trận gió biển nhẹ phe phẩy, vạt áo khoan rộng thùng thình của Dịch Thần ở trong gió phiêu động, tiêu sái hoặc nhân. Ánh mặt trời sáng lạn, lấp lánh sáng ở nơi lông mày khóe mắt hắn, tuấn lãng mị hoặc nói không nên lời.

Mạc Vô Tình trong lòng vừa động.

Tâm động, tâm động không có lý do...

Trước khi ý thức được chính mình rốt cuộc đang làm gì, mũi kiếm đã sớm đi trước ý chí, một kiếm cắt rơi đai lưng hắn.

Gió thổi càng mạnh, bỗng nhiên thổi tung ngoại sam, da thịt nam tính sáng bóng mê người liền lập tức lộ rõ.

“Vô Tình!”

Hàn Nguyệt Sương Hoa kiếm thiếp lên hai má hắn.

Lạnh lạnh, lợi kiếm giết người vô số, một tắc lại một tắc, giống như ngón tay lạnh băng của tình nhân chậm rãi đi xuống.

Lực đạo vừa đúng, sẽ không thương tổn hắn. Mũi kiếm lướt qua ***g ngực rắn chắc hữu lực, lướt qua vùng bụng bằng phẳng, hoạt nhập...

Mũi kiếm giống như khiêu khích đảo quanh khó hạ.

“Đừng, Vô Tình...”

Ngoảnh mặt làm ngơ, nhẹ nhàng đi vào trong khó, khe nhích...

“Tê...” Trong tiếng rách khạc khe của lớp vải trắng, quần lót thành từng mảnh nhỏ đều rơi xuống bờ cát.

Vô Tình không biết bản thân mình là một nam nhân *** đang như vậy.

Đúng vậy, tại đây một khắc, *** đang đến tận cùng.

Mãn đầu óc đều là ý niệm hưng hăng ẩn ngả hắn lên mặt đất.

Thậm chí, ngay cả Hàn Nguyệt Sương Hoa kiểm tựa như thần thánh trong lòng không thể xâm phạm lại cũng bị y dùng làm công cụ khiêu khích.

“Vô Tình!”

Dịch Thần gọi tên của nam nhân, nhẹ như một hơi thở, hồn nhiên bất giác hai mắt hắn đã ướt át. Giống như một con mèo xinh đẹp hoang dại, trong khi tràn đầy chờ mong đối với vận mệnh không biết trước, lộ ra vẻ mặt khiến kẻ khác vừa thương vừa yêu.

Mạc Vô Tình cảm thấy chính mình là một con dã thú nguyên thủy, một con mãnh thú hung tàn khát khao đem con mèo xinh đẹp trước mắt xé rách ra từng mảnh!

Y găm nhẹ một tiếng, lập tức gơ tay lôi tuột hắn về phía mình, hung hăng thiếp lên ***g ngực mình, như phát cuồng mà hôn lên môi hắn.

Hơi thở gấp gáp kích động không thôi, bàn tay rộng ở trên thân thể trần truồng không chỗ che giấu nơi nơi dao động...

“Vô Tình...”

Dịch Thần hiển nhiên có điểm chán kinh, nhưng cánh tay gơ lên ngăn trở lại căn bản không có bao nhiêu khí lực.

Mạc Vô Tình lại càng tin tưởng trong lòng mình xác thực có một con dã thú, đã ngủ đông thật lâu, mà hắn, liền trở thành nhân tố dự phát thú tính ẩn nấp trong cơ thể y.

Cuồng loạn hôn quanh cổ hắn, ở trên ngực hắn dùng sức khằng cắn, nhắm nháp phần da thịt ngon miệng mang chút vị mặn mòi của muối biển.

Toàn thân đều vì hưng phấn mà run rẩy không ngừng!

Y giống như một tòa núi lửa tĩnh mịch nhiều năm trong giây lát phun trào!

Nham thạch nóng bỏng theo trong ***g ngực không ngừng trào ra, dấy lên vạn trượng cực nóng, trong không khí đều tràn ngập hương vị *** dày đặc mà nóng cháy!

Y vội vàng đẩy ngã hắn trên mặt cát, từng sợi chỉ bạc lấp lánh dây dưa đầy trên hai thân thể lửa nóng.

Thở hổn hển, Mạc Vô Tình cởi bỏ y phục sớm đã hỗn độn không chịu nổi, hai tay luồn xuống dưới chân hắn, dùng sức nâng đùi hắn lên, thẳng hướng về phía nhập khẩu mê người... Mặc dù vì quá mức kích động khiến y đưa dục vọng sai lệch một chút, thử lại một lần, nhắm ngay u khẩu, đột nhiên đỉnh nhập!

“A... A... ”

Dịch Thần phát ra tiếng rên rỉ khó nhận, một nửa là đau đớn, một nửa là khoái cảm.

Ánh mặt trời, gió biển, bờ cát, cây cối....

Trận hoan ái đầy nguyên thủy, mãnh liệt, cuồng dã, hai thân thể nam tính trần trụi tựa như nước biển và rong tảo dưới đáy biển sâu, dây dưa xoắn vặn vào nhau, khó phân thắng bại.

Phân không rõ là thống khổ hay là sung sướng, phân không rõ là còn sống, hay là đã muốn chết đi... (Ai dà, cái này là “dục tiên dục tử” nổi tiếng trong truyền thuyết đây chứ! +.+)

Thân thể giống hoàn toàn không giống như là của chính mình nữa, hoàn toàn không thể khống chế, nghĩ muốn cứ như vậy đem người vậy khốn, một lần lại một lần cắn nuốt, ăn người, lẫn nhau dây dưa, cho nhau ý lại... Tựa như dây thanh đằng trên vách đá gắt gao leo lên lẫn nhau, ngay cả đến một ngày hư thối héo úa, hóa thành một từng đợt từng đợt cát bụi, ta cũng muốn gắt gao ôm người, cùng nhau rơi vào vực sâu của vận mệnh! Cho dù ngay sau đó phải chết đi, tại đây một khắc, ta cũng muốn gắt gao dây dưa lấy người! Hung hăng bá trụ người! Vĩnh viễn không buông!

“Vô Tình, nếu có thể buông thả tục phạm trần, ngay tại nơi này tị thế ẩn cư, sẽ tốt biết bao nhiêu!”

Trên tảng đá, Dịch Thần giống như con mèo nhỏ cuộn mình trong lòng Mạc Vô Tình, hai người ôm lấy nhau trông về phía biển rộng xa xa.

Gió biển ôn nhu thổi, thân thể sau cuồng hoan sau hư nhuyển tựa vào ***g ngực ấm áp, nghe tiếng tim đập, yên tĩnh mà ngọt ngào.

“Nhưng ta phải đi làm một việc.”

“Chuyện gì?”

“Tìm được Nguyệt Hải song hiệp.”

“Vì lý do gì người nhất định phải tìm được bọn họ?”

“Cho sư phụ ta.”

“Sư phụ người là ai?”

“Lãnh Kê.”

“Lãnh Kê?” Dịch Thần cười nói: “Tên của sư phụ người sao cũng lạnh băng băng như thế.”

“Sư phụ người cùng Nguyệt Hải song hiệp, rốt cuộc có ân oán gì?”

“Không biết, sư phụ chưa bao giờ đề cập qua.”

“Vậy người tìm bọn họ làm gì?”

“Lấy máu bọn họ tế linh hồn sư phụ ta!”

Dịch Thần đột nhiên rùng mình.

“Vậy người biết bọn họ không?”

“Không biết.”

“Có ân oán?”

“Không có.”

“Người muốn giết người không hề có ân oán với người?”

“Đây là di mệnh của sư phụ ta.”

Ngữ khí cứng nhắc thường lệ mang theo một tia mẫn khổ của gió biển.

..... Đừng hỏi ta vì cái gì muốn giết người.

..... Cũng đừng hỏi vì cái gì sẽ bị giết.

..... Một khi người đã rút kiếm.

..... Sẽ không cần để ý chuôi kiếm này sẽ nhuộm máu của bao nhiêu người.

..... Đây, chính là giang hồ.

Vận mệnh phiêu bạt không chừng, ân cừ không thể nắm trong tay

Dịch Thần thở mạnh, thiếp sát vào trong lòng Mạc Vô Tình, nói: “Vô Tình, giang hồ ân oán, đánh đánh giết giết, khi nào có thể ngừng? Người sẽ không thể quên đi ân oán của thế hệ trước hay sao?”

“Người có thể quên cha mẹ người không?”

“Đương nhiên không thể.”

“Nếu bọn họ muốn người làm một chuyện, người có đi làm cho họ không?”

“Sẽ làm, bất quá...” Dịch Thần nói: “Cũng phải xem chuyện bọn họ muốn ta làm chuyện gì.”

Mạc Vô Tình trầm mặc thật lâu sau, nói: “Ta là một cô nhi, từ nhỏ được sư phụ nuôi lớn, không có sư phụ, sẽ không có ta. Vô luận người muốn ta làm gì, ta nhất định sẽ đi làm!”

“Nhưng nghe nói Nguyệt Hải song hiệp hai mươi năm trước danh chấn giang hồ, đao kiếm hợp bích đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, nếu người đánh không lại bọn họ thì làm sao bây giờ?”

“Thân tại giang hồ, khó tránh khỏi cái chết sớm chiều.”

“Người chết, vậy ta làm sao bây giờ?”

Dịch Thần buồn bực quay đầu lại nhìn y.

Mạc Vô Tình ngẩn ra, lẳng lẳng nhìn người nằm trong lòng mình.

“Người không bao giờ ... cô độc một mình nữa! Từ nay về sau, không cho phép người chỉ biết nghĩ cho chính mình!”

Không bao giờ ... cô độc một mình....

Còn có hấn....

Trong lòng nóng lên, Mạc Vô Tình nhin không được cúi đầu, nhẹ nhàng hàm trụ bờ môi hấn, đầu lưỡi khẽ liếm làn môi dưới đầy đặn ửng hồng, tinh tế liếm cắn...

Dịch Thần tận lực quay đầu, mềm mại hé mở đôi môi, để y càng dễ dàng hôn mình, tay phải xoa lên hai má y, đụng tới râu lún phún mọc ra trên cằm y.

Nụ hôn giữa hai người yêu nhau ôn nhu đến cực điểm, mật ngọt trong miệng lẫn nhau trao đổi, hơi thở quanh quẩn không tiêu tan, hương vị của đôi phương.... Đầu lưỡi giao triền, phảng phất có thể sâu tận trái tim....

Trong lòng đau đớn.

Y là nam nhân, hấn cũng là nam nhân.

Cho dù là bị tai tộm chuông, chuyện này cũng không thể làm như không biết.

Chuyện này là thật, giống như một giọt mực từng tí một rơi vào tấm vải trắng, càng lau lại càng lan rộng.

Chính là, hấn vẫn không muốn buông ra, tuyệt không nghĩ muốn buông ra....

“Vô Tình, chúng ta đừng quay về Giang Nam , cả đời sống ở nơi này, được không?”

“Hảo, chờ sau khi ta giết Hàn Nguyệt tiên tử cùng Mộ Dung Hải.”

Hơi thở dài sâu kín.

“Giết bọn họ, đối với người mà nói, liên quan trọng như vậy sao?”

Gió biển ở bên tai nhẹ phẩy, thổi bay mái tóc dài của y ve vuốt lên hai má hấn....

Nhè nhẹ nhiều nhiều, dây dưa không tha.

Nơi tiếp giáp giữa trời và biển, một rặng mây đỏ rực.

“Sư phụ đối với ta thập phần nghiêm khắc, từ nhỏ đến lớn, ta một ngày luyện kiếm hơn mười canh giờ*. Nếu một chiêu kiếm không luyện tốt, sẽ chịu sư phụ răn dạy, nhưng vô luận như thế nào, hấn đều là người thân duy nhất trên đời của ta. Kỳ thật Thiên hạ đệ nhất kiếm, cái hư danh này không phải là điều ta mong muốn, mục đích của ta là luyện thành kiếm pháp thiên hạ vô địch, giết Nguyệt Hải song hiệp! Làm cho sư phụ ở dưới cửu tuyền yên lòng nhắm mắt!” (* = hơn 20 tiếng đồng hồ.)

“Xem ra người không có khả năng buông tha cho....” Dịch Thần thở dài: “Vì ta cũng không được sao?”

Mạc Vô Tình nhìn hấn thật sâu, sau một lúc lâu, nói: “Thực xin lỗi.”

Nhiều năm về sau, y sẽ một lần lại một lần hoài nghi, chính mình lúc ấy có hiểu sai về ánh mắt của Dịch Thần hay không, cặp mắt như sao trời lấp lánh ấy lại lộ ra ít nhiều u uẩn cùng ưu thương.

“Vô Tình, ta....”

Một câu ghen ở cổ họng, giấy dựa mắt một lúc lâu.

“Làm sao vậy?”

“Vô Tình, nếu có người chắn trước mặt người, không cho người giết bọn họ thì sao?”

“Chắn ta người tử!”

Ngữ khí lạnh như băng, Dịch Thần cứng người lên một chút.

“Người lạnh không? Có phải gió to quá? Chúng ta quay về hang.”

Mạc Vô Tình đưa hân nhẹ nhàng ôm lấy.

Dịch Thần đưa tay ôm lên cổ y, miệng mở ra mấy lần lại rút cục cái gì cũng chưa nói.

Nhiều năm về sau, hân sẽ một lần lại một lần hối hận, nếu khi đó hân mở miệng, có phải hết thấy đều còn kịp hay không, có phải sẽ thay đổi được kết cục trong hiện tại hay không?

Nhưng mà khi đó, lời không thể nói ra, đúng là vẫn không nói.

Bởi vì quá mức quý trọng, ngược lại rất sợ hãi sẽ mất đi.

Cũng bởi vì quá mức quý trọng, cho nên càng dễ dàng mất đi.

Nháy mắt, có lẽ chỉ tại một nháy mắt ấy...

Từng trân ái, từng không muốn buông tay đến như vậy, từng lưu luyến đến như vậy, tất cả liền mất đi...

Trong núi không biết năm tháng, nháo lên lại là bảy ngày trôi qua.

Dần dần có thói quen với cuộc sống trên hải đảo, có thói quen tựa vào ***g ngực rắn chắc của người khác đi vào giấc ngủ, có thói quen ở một cơ thể ấm áp có cả nhiệt độ và hương vị của mình lấy dính mà tỉnh lại, thói quen ăn mấy món cá nướng, cá chưng, canh cá... cơ hồ bất biến.

Thói quen cuộc sống chỉ có hai người Nguyên thủy, đơn sơ, bình thản, lại cuồng nhiệt, ngọt ngào mà hạnh phúc....

Mạc Vô Tình phát hiện, mình giống như một tảng băng ngàn năm bại lộ dưới ánh mặt trời, một ngày một ngày, bắt đầu hòa tan.

Rón ra rón rén đi ra khỏi hang, sợ đánh thức người nam nhân đang ngủ say chính hàm kia, phía chân trời đã ló dạng, mặt trời sắp lên.

Xem ra tối hôm qua lại làm hân mệt muốn chết rồi.

Dục vọng của nam nhân trầm phục đã lâu, một khi bị khơi mào, liền không ngừng không nghỉ. Như là vĩnh viễn cũng không đủ, một lần lại một lần....

Mạc Vô Tình đi vào khu cây cối um tùm trên bờ biển, lúi xuống những dây leo rối rắm bền chắc, định dùng để buộc chặt bè gỗ.

Thân thể hân, hân là đã có thể trải qua sóng gió, cũng là lúc bọn họ nên trở về.

Y làm sao có thể nguyện ý mà trở về?! Giang Nam phồn hoa, sau khi trở về, hân còn có thể sẽ là Dịch Thần của lúc này hay không? Mà y, có phải sẽ trở lại làm Mạc Vô Tình của trước kia hay không?

Hai người, có phải sẽ giống như dấu chân trên nền tuyết, vĩnh viễn song song, không có điểm gặp. Ngay cả dù họ đã từng tương giao cũng không thể đi sai quỹ đạo của vận mệnh?

Nhưng là, thiên hạ cuối cùng đều có bữa tiệc phải kết thúc!

Biển trước khi mặt trời mọc trầm tĩnh nghiền ngẫm đạo lý của nhân gian.

Đột nhiên, phương xa một cách buồm trắng, giống như từ trong lòng biển dâng lên, chậm rãi, hướng tiểu đảo đi đến.

Thật sự là hỉ sự ngoài ý muốn, thế nhưng có người đi vào hoang đảo này!

Mạc Vô Tình ngẩn ra, lập tức ném dây leo, chạy đến bờ biển.

Con thuyền càng đi càng đến gần, theo gió vượt sóng, chỉ chốc lát sau, thuyền đã ở bờ biển bỏ neo.

Đầu thuyền cắm một lá cờ, thêu chữ “Bách” đón gió phấp phới.

Một vị nam tử mày rậm mắt to, bề ngoài hàm hậu nhảy xuống, nhìn thấy Mạc Vô Tình, không khỏi nhếch miệng vui vẻ nói: “Cảm ơn trời đất, cuối cùng nhìn thấy bóng người !”

Mạc Vô Tình xưa nay không tốt cùng người khác giao tiếp, nhưng qua hơn mười ngày gần cách với đất liền, đột nhiên nhìn thấy người từ trong đại lục đi ra, cũng cảm giác thập phần thân thiết, vẻ mặt lãnh ngạnh liền không khỏi dịu đi vài phần.

“Các hạ xưng hô như thế nào?”

Hắn hướng Mạc Vô Tình ôm quyền chào hỏi.

“Tiểu đệ họ Mạc.”

Mạc Vô Tình thản nhiên nói.

“Tại hạ họ Cừu danh Kính, là Bách Hành môn Phó môn chủ.”

Chợt nghe “Bách Hành môn” ba chữ, Mạc Vô Tình hơi hơi chấn động.

“Xin hỏi Mạc huynh là chủ nhân của tòa tiểu đảo này?”

Cừu Kính cao thấp đánh giá trang phục của Mạc Vô Tình, nhưng không thể từ bộ y phục cũ nát cùng bề ngoài thiếu chỉnh tề tìm hiểu được một phần.

“Tại hạ cùng bằng hữu rời bến đã lâu, ngang đường gặp đột biến, bởi vậy trôi dạt đến vậy.”

“Thì ra là thế!” Cừu Kính gật đầu nói: “Ta tới đây cũng để tìm kiếm một vị bằng hữu của ta, người này thân cao cũng chừng bằng Mạc huynh, mặc áo trắng, bộ dạng thập phần anh tuấn, hẳn gọi là.....”

“Là Dịch Thần?”

Mạc Vô Tình ngắt lời.

“Dịch Thần!” Cừu Kính ngẩn ra, lập tức nói: “Đúng vậy, đó là tên của hắn, Mạc huynh sao lại biết?”

Nam tử rõ ràng mang vẻ mặt ngạc nhiên.

“Vị bằng hữu cùng ta rời bên tên là Dịch Thần.”

Mạc Vô Tình thản nhiên nói.

“Nói như vậy, Dịch Thần hẳn là cùng ngươi dạt lên trên đảo này, vậy hiện tại hắn ở nơi nào?”

Nam tử kia mang vẻ mặt lo lắng hỏi.

“Hắn.....”

Mạc Vô Tình đang muốn mở miệng, đột nhiên bị cắt ngang.

“Cừu đại ca!”

Thanh âm vui sướng từ phía tay phải truyền đến, Mạc Vô Tình cùng Cừu Kính đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy một nam nhân tươi cười loá mắt vội vã chạy đến.

“Hảo tiểu tử!” Cừu Kính hào sảng một tay ôm lấy hắn, cười to nói: “Cuối cùng tìm được ngươi, ngươi làm mọi người thật lo lắng!”

Nhìn thấy hảo hữu, Dịch Thần vui không kìm được, “Cừu đại ca, ngươi sao lại đến được đây?”

“Còn không phải vì người không rên một tiếng đột nhiên mất tích, khiến phụ mẫu người cùng nghĩa phụ người gấp đến độ xoay quanh, Bách Hành Môn chúng ta phát động hơn ngàn người nơi nơi tìm người đâu! Cơ hồ loạn thành một đoàn.”

Cừu Kính rõ ràng là vui vô cùng, dùng sức ôm chặt Dịch Thần. “May mà sau lại chúng ta tìm hiểu được, ở vùng sông Tô Châu có người thấy ai đó hình dạng giống người theo thuyền rời bến, cho nên bọn ta mới tìm đến đây!”

Mạc Vô Tình nhìn thấy hai người nam nhân đang ôm nhau vui sướng vạn phần, sắc mặt khẽ biến.

Y đột nhiên phát giác, ngay cả khi đã có da thịt thân cận, y vẫn không hiểu biết một chút nào về người nam nhân tên gọi Dịch Thần ở trước mắt mình này.

Không biết hắn từ đâu tới đây, không biết hắn rốt cuộc có những bằng hữu, có những thân nhân nào.

Bởi vì mình là cô nhi, cho nên đã vô tình xem nhẹ

Hắn không giống y, y chỉ có một mình, hắn có cha mẹ, có cha nuôi, có huynh đệ, có Bách Hành môn..... Có rất nhiều rất nhiều người quan tâm hắn..... Mà trước đây không thấy hắn nhắc tới.....

Tại đây một khắc, Mạc Vô Tình bỗng nhiên sững sờ nhận ra rằng, cơ hồ y hoàn toàn không biết gì về hắn cả!

Dịch Thần buông Cừu Kính ra, vội vàng hỏi han: “Phụ mẫu ta khỏe không? Nghĩa phụ khỏe không?”

“Họ khỏe mạnh! Gần đây môn chủ nhàn đến vô sự, lại sáng tạo ra một bộ quyền pháp mới, đang oán giận không có ai bồi người luyện đâu!”

“Vậy sao? Xem ra nghĩa phụ đang tiếc vì thiếu một bao cát đánh đi! Ta mới không cần trở về để nhận nắm đầm của lão nhân gia.” Dịch Thần cười nói.

“Còn có phụ mẫu người, họ vốn muốn đi Hoàng Sơn nghỉ hè, nhưng bởi vì tìm không thấy người, giờ phút này đều đang chờ đợi tại Bách Hành Môn ngóng tin tức của người.”

“Đều là ta không tốt, làm cho bọn họ chần chừ.”

“Đúng rồi, lần trước trước khi đi người nói muốn tìm đến cái kẻ một lòng muốn giết phụ mẫu người, gọi là gì..... Lãnh Kiếm Vô Tình Đệ nhất kiếm khách, đùa giỡn đùa giỡn người ta, làm cho hắn chịu khổ đầu một phen... Phụ mẫu người sợ người không gây thương tổn được cho người ta, lại bị người ta đánh bị thương.....”

Mạc Vô Tình toàn thân chấn động.

7. Chương 7

Không có hi vọng không đáng sợ, chỉ có hi vọng rồi bị tan vỡ mới đáng sợ. Không có lòng tin không đáng sợ, đáng sợ là bị phản bội khi ngay khi vừa mới có lòng tin...

“Cừu đại ca!”

Dịch Thần kích động, lập tức cắt ngang lời Cừu Kính. “Huynh đệ chúng ta thật lâu không gặp mặt, có chút chuyện tìm chỗ nói riêng được không?”

Dứt lời hắn kéo tay Cừu Kính liền vội vã đi về phía trước.

Đột nhiên, cổ tay Dịch Thần bị cường ngạnh nắm lại.

Vừa quay đầu, chạm vào một đôi mắt lạnh như băng, Dịch Thần run lên.

“Không cần nói riêng, có chuyện gì vẫn là công khai thì tốt hơn.”

Thanh âm cứng nhắc mà âm lãnh, một chữ một chữ, rót vào trái tim.

“Này... Không cần đi... Chỉ là ta cùng cừu đại ca có chút chuyện riêng...”

Dịch Thần vốn muốn nở nụ cười vô tư tiêu sái như cũ ngăn cản y, lại không biết chính mình cười đến so với khóc càng khó xem.

“Người vừa rồi nói gì đó?”

Mạc Vô Tình lạnh lùng chuyển sang hỏi Cừu Kính.

“Phụ mẫu của Dịch Thần cùng sư phụ hẳn đều thực mong nhớ hẳn a...”

Cừu Kính nghi hoặc nhìn khuôn mặt hắn âm trầm.

“Không phải câu này! Câu tiếp theo!”

“Vô Tình, đừng hỏi !”

Dịch Thần đột nhiên nói.

“Mạc..... Vô Tình.” Cừu Kính cuối cùng tỉnh ngộ lại đây. “Nguyên lai người chính là Mạc Vô Tình!”

Lãnh Kiếm Vô Tình, thiên hạ đệ nhất kiếm—— Mạc Vô Tình! Chính là nam tử lãnh ngạnh như núi trước mắt!

Cừu Kính sải bước tới, chặn ở giữa Dịch Thần và Mạc Vô Tình.

“Hai người các người sao lại ở cùng nhau? Người rốt cuộc muốn thế nào?” Cừu Kính khí thế mười phần, xem ra thật giống một con gà mẹ che chở gà con.

Mạc Vô Tình căn bản không thèm nhìn hắn, thẳng tắp nhìn về phía Dịch Thần phía sau lưng Cừu Kính.

“Những lời hắn nói, có phải là sự thật hay không?”

Mạc Vô Tình chặt chẽ theo dõi đôi mắt không dám nhìn thẳng của Dịch Thần, chỉ cảm thấy trong lòng nhỏ máu.

“Trả lời ta!”

Trong tiếng hét to, song chưởng vung lên, cuồng phong ngũ khởi. Cừu Kính chỉ cảm thấy một cỗ kinh lực mạnh mẽ đánh úp lại, chưa kịp ngăn cản đã bị đánh bay sang một bên.

Mạc Vô Tình duỗi tay ra, hung hăng bắt lấy cổ tay Dịch Thần.

“Người rốt cuộc là ai? Rốt cuộc muốn làm gì? Rốt cuộc vì cái gì phải tiếp cận ta?”

Sức mạnh nắm cổ tay chợt tăng lên, một chữ so với một chữ trầm trọng, một câu so với một câu nghiêm khắc!

Cừu Kính có chút nhìn không được, ngay cả khi biết nam nhân này công lực phi phàm, hắn cũng tính toán bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ huynh đệ!

“Dịch Thần, có phải người bị hắn cưỡng ép? Không cần phải sợ, cho dù ta liều mạng cũng nhất định cứu người khỏi tay hắn...”

Thanh âm ngừng bật, bởi vì một thanh lợi kiếm hàn khí bốn phía đã đặt trên yết hầu hắn.

Kiếm khí sắc bén làm đau đớn yết hầu Cừu Kính.

Thật nhanh! Hắn thậm chí còn không biết khi nào thì y rút kiếm!

“Ta là nam nhân của hắn, ta đối với hắn như thế nào còn cần phải xin phép người?”

Mạc Vô Tình lấy kiếm chỉ Cừu Kính, lãnh đạm nói.

Cái gì? Cừu Kính khiếp sợ mà nhìn hai người bọn họ, cho dù bình thường hắn có vô tâm đến mấy, lúc này cũng ần ần cảm thấy giữa hai người sóng ngầm mãnh liệt.

“Vô Tình, đừng như vậy.” Dịch Thần cầm tay y. “Thả hắn, ta giải thích cho người nghe.”

Mũi kiếm chậm rãi triệt hồi!

Dịch Thần cười khở hướng về phía Cừu Kính nói: “Cừu đại ca, ta cùng Vô Tình có chuyện rất trọng yếu phải nói, đợi lát nữa nếu xảy ra chuyện gì, đáp ứng ta, tuyệt không nhúng tay, được không?”

Được đến sự khẳng định của Cừu Kính, hắn nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của Mạc Vô Tình.

“Vô Tình, đi theo ta.”

Bàn tay hắn, thực thô ráp, thực lạnh... Nắm vào cảm giác quả thực tốt lắm tốt lắm.....

Sinh tử khế khoát, dữ tử thành thuyết

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão*.

(* Tạm dịch:

Dấu sinh tử, dấu chia ly, một lời chân tình đã hứa với người,

Cùng người tay nắm chặt tay, cùng người đến ngày đầu bạc)

Đột nhiên nghĩ đến câu thơ cổ ấy, trong lòng không biết nên vui hay buồn.

Thời khắc hắn sợ hãi nhất, rốt cục đã đến, hắn đã không thể trốn được nữa!

Mặt trời ban mai ửng đỏ, vạn trượng hào quang, đem khắp cả một vùng đất rộng nhuộm đắm thành một mảnh vàng tươi sáng.

Hai người đứng đối mặt, lẳng lặng như hai pho tượng.

Quần áo bay phấp phới trong gió biển.

Tóc đen rối loạn.

Ánh mắt đã không hề nhu tình mật ý, lạnh liệt khiến kẻ khác không thể chống đỡ.

Hảo lãnh! Dịch Thần rùng mình.

“Ta từng hỏi ngươi, nếu có người chắn trước mặt Nguyệt Hải song hiệp, ngươi sẽ làm như thế nào....” Dịch Thần nhìn Mạc Vô Tình thật sâu, nói: “Ngươi nói cản người người tử.”

“Như vậy hiện tại ta lại hỏi ngươi, nếu che ở trước bọn họ chính là ta thì sao? Ngươi sẽ làm như thế nào?” Dịch Thần cười khở nói: “Một kiếm giết ta sao?”

Lòng bàn tay Mạc Vô Tình đã muốn xuất ra mồ hôi lạnh.

“Tên của ta xác thực là Dịch Thần, Dịch trong vui vẻ, Thần trong tinh thần, rất dễ nhớ.”

Dường như lần đầu tiên khi mới nhìn thấy y thì làm quen, bên môi Dịch Thần hiện lên cười khở, nếu hết thấy đều có thể trở lại một lần thì tốt biết bao nhiêu.

“Nhưng là, ta họ Mộ Dung.”

“Tên đầy đủ của ta là Mộ Dung Dịch Thần.”

“Hàn Nguyệt tiên tử là mẫu thân ta, Khiếu Hải Dao – Mộ Dung Hải là phụ thân ta.”

Lui về phía sau từng bước, đại lượng mồ hôi lạnh ướt đầm lòng bàn tay Mạc Vô Tình, móng tay cứng đờ thật sâu khấp vào trong lòng bàn tay.....

“Lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta đã biết ngươi là ai, cũng biết ngươi một lòng muốn giết phụ mẫu ta.”

“Kỳ thật, mẫu thân ta Hàn Nguyệt tiên tử cùng sư phụ ngươi Lãnh Kê, hai mươi năm trước là đồng môn sư huynh muội..... ”

Ân oán tình cừu của thế hệ trước, rốt cục bị vạch trần từng chút một.

“Sư phụ người từ nhỏ liền cực kỳ ái mộ mẫu thân ta, nhưng mẫu thân ta trước sau vẫn luôn coi ông ấy là huynh trưởng. Phụ thân ta vốn là biểu đệ của sư phụ người, nhưng phụ mẫu ta khi ấy vừa gặp đã yêu, cuối cùng kết làm phu thê. Sư phụ người tự nhiên không thể chấp nhận chuyện người mình vẫn thầm yêu bị đoạt đi mất, lại là bị người huynh đệ mình tín nhiệm nhất đoạt mất, cuối cùng huynh đệ trở mặt thành thù.

“Sư phụ người nguyên bản cá tính quái gở, chịu kích thích này sau lại tính tình đại biến, vì thù hận mà nhiều lần phá hư, muốn đưa phụ mẫu ta vào chỗ chết. Nhưng lại đánh không lại phụ mẫu ta đao kiếm hợp bích, cho nên mới hãm hực mà chết....”

“Vô luận như thế nào, cái chết của sư phụ người đều cùng mẫu thân ta có quá nhiều quan hệ, mẫu thân ta cũng cực kỳ áy náy. Bất đắc dĩ nước chảy hữu ý, hoa rơi vô tình*. Chuyện tình cảm vốn là không thể miễn cưỡng....” (* Nguyên văn câu này là Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, Hoa chỉ người con gái, nước chỉ người con trai, nhưng trong trường hợp này do bên nam nhất sương tình nguyện nên đổi lại như trên, không phải là tác giả viết sai.)

“Biết được Lãnh Kê thu nhận người làm đồ đệ, phụ mẫu ta vẫn đều thực chú ý người. Bọn họ không lo lắng người sẽ đi giết bọn họ, bọn họ chỉ là lo lắng trên giang hồ từ nay về sau sẽ xuất hiện một lãnh huyết kiếm khách. Cũng may người thái độ làm người tuy rằng lạnh lùng, tâm địa thật không xấu.... ”

Dịch Thần, hẳn phải gọi là Mộ Dung Dịch Thần, hơi cười khổ, nhìn thấy nam tử diện vô biểu tình trước mặt.

“Ta đã sớm muốn kết bạn với người. Đúng vậy, ta thừa nhận, lúc bắt đầu là có ý định lừa người. Ta vẫn giấu diếm thân phận của mình. Ta biết người có ý đồ bất lợi đối với song thân ta, liền có ý định tiếp cận người, trăm phương nghìn kế thử người....

Ba năm nay, tin tức ta đưa cho người đều là giả. Vốn ta chỉ định lừa người vòng vo trên biển một vòng, sau đó đã nói tìm không thấy, nhưng không nghĩ tới thế sự đột biến, càng không nghĩ tới chúng ta cư nhiên phiêu lưu đến trên đảo nhỏ này....”

Mạc Vô Tình chỉ biết đôi môi đối phương đang hé ra hợp lại, kỳ thật hẳn rồi cuộc đang nói gì, y đã căn bản không nghe được nữa....

Nguyên lai hẳn một mực gạt ta!

Gió biển ở bên tai gào thét, trái tim cũng đã gào thét muốn điên.

“Vô Tình.... Người làm sao vậy....”

Bên tai truyền đến tiếng gọi của ai hoảng hốt đến như vậy, mờ mịt đến như vậy, quen thuộc như thế, lại cũng xa lạ như thế....

“Vô Tình....”

Mạc Vô Tình một phen đẩy ra Dịch Thần lo lắng thân thiết đến gần bên mình, lực đạo lớn, cơ hồ đưa hẳn đẩy ngã lên mặt đất.

Thái độ tị* như rắn rết đâm bị thương thật sâu trái tim Dịch Thần. (* tránh né)

“Không thể tha thứ, phải không? Hận ta hận đến muốn giết chết, phải không? Thật sự không thể hóa giải được sao? Đây những ân ân oán oán? Trong lòng cừu hận liền thâm như vậy sao? Cho dù ta yêu người đến mức nào cũng uống công....”

Thanh âm sâu kín ở trong gió truyền lại.

Nhìn người nam nhân khuôn mặt lộ rõ căm ghét, lại đã đẩy bật mình ra, Dịch Thần chậm rãi đứng thẳng thân hình.

“Nếu nhất định phải có tử vong mới có thể hủy diệt cừu hận trong lòng người, vậy người giết ta đi!”

Dịch Thần nhắm mắt lại.

“Người nghĩ rằng ta không hạ thủ được?”

Bên tai truyền đến thanh âm lãnh khốc của nam nhân, sau đó là tiếng kiếm xuất vỏ, thanh tao lãnh ngạnh.

“Không ai dám gạt ta! Càng không ai có thể đem ta xoay quanh!”

Hàn quang chợt lóe, người nọ không hề tránh.

Lợi kiếm phá quần áo, đâm vào da thịt, có thể nghe được tiếng mũi kiếm cắt vào cơ thể. (Kiểu như “sụt” hay “sật” một tiếng đó a???)

Sao còn có thể cười đến như vậy phong đạm vân khinh?

Chẳng lẽ người không biết tử vong giờ phút này đã kề cận!

Không thể tha thứ, trái tim đang từng mảnh từng mảnh rã rời, cuồng loạn muốn hủy diệt nam nhân này, muốn xé toang ***g ngực hắn, nhìn thử xem quả tim bên trong kia có màu gì!

Một tắc! Chỉ cần một tắc! Liền sẽ xuyên thấu xương vai, nhưng bỗng một trận hư nhuyển ập đến, hai tay Vô Tình run rẩy dữ dội, không xuất được nửa phần khí lực!

Không thể nào! Y là kẻ lấy danh hiệu Lãnh Huyết Vô Tình mà nổi danh trong giang hồ, sao có thể không hạ thủ được?

“Dịch Thần!” Cừu Kính từ xa nhìn lại, lo lắng hết lớn, muốn chạy đến lại bị Dịch Thần một tay ngăn trở.

“Ta chưa bao giờ đùa giỡn người, ta thật sự yêu người!”

Không chút để ý đến cơn đau nhức trên ngực trái, Dịch Thần một chữ một chữ nói.

“Điểm này ta chưa bao giờ lừa gạt người! Ta yêu người!”

Đôi mắt sáng ngời trong suốt giống như nước biển, ôn nhu hơn người, nhu tình như nước, lại mang theo vẻ thương tâm nói không nên lời, còn có một tia đau đớn.

Mặc Vô Tình cả đời này, cũng chưa gặp qua ánh mắt có thể làm cho hắn muốn phát điên phát cuồng như thế.

“Câm miệng! Ta không bao giờ tin tưởng người nữa!”

Bức tường lạnh lùng che chắn nội tâm trong nháy mắt muốn hồng mắt.

Mặc Vô Tình lại không thể chịu đựng được, triệt kiếm điên cuồng hét lên, cổ họng căng lên, một ngụm máu tươi “phốc” một tiếng, bắn tới trước ngực Dịch Thần.

Từ nhỏ y đã tu luyện nội công tâm pháp âm trầm nội liễm, không thừa nhận được kích thích mãnh liệt của yêu hận lúc này, nội tức bị ức chế mạnh mẽ gây thành nội thương nghiêm trọng.

“Vô Tình.” Dịch Thần kinh hô, muốn tiến lên đỡ lấy thân hình loạng choạng sắp ngã của y, lại bị y một chưởng hất ra.

“Người học máu!” Dịch Thần kinh hoàng thất thố, nắm chặt lấy vạt áo y, hoàn toàn không để ý đến chính mình ngực trái còn đang chảy máu.

“Buông tay!”

Tê một tiếng, một đạo kiếm quang, vạt áo trước một khối bồ sam đứt lìa.

Dịch Thần cầm trong tay mảnh bồ sam, sắc mặt trắng bệch.

“Người cùng ta từ nay về sau, nhất đao lưỡng đoạn!”

.....

Hết thấy đều là giả!

Mặc Vô Tình cương lĩnh thân mình, từng bước một hướng về phía bãi biển đi đến.

Chiếc áo dài xám của y loang lổ nhiều điểm, vết máu chói mắt, thê tuyệt điêu linh.

Bên môi y còn có một đạo vết máu, khuôn mặt y vẫn lãnh đạm, nhưng ánh mắt đã toát ra một vết rách đầy yếu ớt.

Y đi ở trong gió biển ***g lộng, tựa hồ lung lay sắp đổ.

Hết thấy đều là giả!

Một câu kia trong đêm mưa to sóng lớn, lúc hấn ôm lấy y ngã vào trong biển, hơi ẩm dán tại trong ngực, thấp giọng vi ngữ.

Hết thấy đều là giả!

Bao nhiêu nhu tình khiêu khích, bên tảng đá hoan ái kinh đào hải lãng, những đêm lạnh ở trong động từng ôm nhau mà ngủ, những buổi sớm trên bờ biển từng ôm nhau chờ đợi mặt trời mọc!

Không có cái gì là thật!

Khó trách hấn sẽ như thế tử triền lan đánh, khó trách hấn lại tự nguyện yêu thương nhưng nhớ, đối với một kẻ đồng dạng là nam nhân, khó trách.....

Đi xuống nước biển, khẽ nhún mình, Mạc Vô Tình nhảy lên trên chiếc thuyền của Cừu Kính.

“Vô Tình, ngươi muốn làm gì?” Phát hiện ý đồ của y, Dịch Thần kích động kêu lên, thẳng truy lại đây. Đang muốn lên thuyền, lại bị y vung tay lên, một đạo chưởng phong cường đại giống như đổ tường đồng vách sắt, khiến hấn nửa bước cũng tiến không được.

Kiểm quang trong treo nhưng lạnh lùng thẳng tả* mà đến, một kiếm chặt đứt dây thừng, thân thuyền khẽ động, dập dờn ra xa. (* phía bên trái)

Đầy trời kiếm vũ, ở mặt biển kích khởi mấy cột sóng.

Bọt nước phóng lên cao, giống như xuân liễu tơ bông, duyên dáng, xinh đẹp.

“Đừng bỏ rơi ta!”

Chạy về phía trước vài bước, nhảy vào trong biển, máu trên vai trái hạc hạc rơi xuống, tích vào trong nước, thản nhiên lan rộng.

Có phải vì yêu chưa đủ sâu, nếu không vì sao ngay cả màu của máu đều ảm đạm như thế?

Con thuyền dần dần đi xa, đang mang đi con người mà cả đời này hấn cũng không muốn buông tay.

Dịch Thần phát cuồng hét lớn: “Ta không có ý định muốn giấu ngươi, ta vẫn đều muốn nói cho ngươi, nhưng lại sợ ngươi sẽ giống như bây giờ, không để ý tới ta, cho nên ta vẫn không dám nói.”

Tiếng gào tê thanh kiệt lực, có thể nhờ vào sức gió, nhấn giùm đến bên tai y?

“Ân oán đời trước, vì cái gì còn muốn đề lên số phận chúng ta? Vô Tình, từ ba năm trước đây ta vẫn luôn yêu ngươi. Ta nghĩ tận biện pháp tới gần ngươi, chính là vì ta yêu ngươi. Ngươi muốn ta nói như thế nào mới bằng lòng tin tưởng ta, ta chưa từng có....”

Lảo đảo vài bước, thân thể không chịu nổi gánh nặng, hấn té ngã ở trong nước biển, quần áo ướt đầm.

Áo trắng, nước trong, máu đỏ.....

Nước mắt, trong suốt, như trân châu.....

Nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ là vì chưa chạm tới chỗ thương tâm.

“Ta chưa từng lừa gạt ngươi, Vô Tình, ta thật sự yêu ngươi....”

Nước biển mang theo vị mặn của muối đập thẳng vào trong vết thương, thanh âm mang chút ghen ngào dần suy yếu đi.....

Biển rộng bao la trống trải, bốn phía, đều tràn ngập tiếng gió ù ù.

Tìm không thấy phương hướng, đám mây ở giữa không trung, từng đợt cuộn cuộn mà qua.

Cánh buồn màu trắng dần dần biến thành một điểm nhỏ, biến mất trong nước biển.
Sau đó..... Hết thấy đều tiêu thất..... Phảng phất hết thấy đều chưa từng phát sinh.....
Cho nên, người nọ vẫn đã đi.
Quyết tuyệt, vô tình, không quay đầu lấy một lần.
Liền đã đi xa đến như vậy.....

8. Chương 8

Giang Nam, Tô Châu ——

Giao trấn, trà quán ở ngã ba đường mòn ——

Vẫn là lão nhân kia, giống như một người quản gia trung thành và tận tâm, tỉ mỉ chăm sóc cho trà quán đơn sơ của mình, cùng nữ hài tử hoạt bát khờ dại là cháu gái của ông.

Lão nhân cảm thấy mình quả thực đã già rồi.

Đại khái là ánh mặt trời oi ả của mùa hè đã làm bốc hơi hết tất cả sức lực của ông, thân thể ông đã không còn linh hoạt như mới đây nữa, thậm chí tai cũng không còn thính, da dẻ ông tựa như vỏ của cây cổ thụ che trời, nếp nhăn càng lúc càng lan tràn, khô ráp, khắc sâu dấu vết của năm tháng.

Nhưng lão nhân vẫn một lòng ở lại với quán trà đơn sơ, quyết không đóng cửa.

Bởi vì đó là nơi duy nhất để ông cư trú.

Trước quán trà, khách qua lại, vội vàng. Có một vài người là tiểu thương, có một vài người là quan binh, có một vài người là bình dân dân chúng, đương nhiên, còn có rất nhiều là võ lâm nhân sĩ tri đao lấy kiếm.

Rất nhiều người, ta thấy một lần sẽ nhớ kỹ, rất nhiều người, cho dù thường xuyên đến, đều không để lại chút ấn tượng.

Có khi, lão nhân ngẫu nhiên sẽ nhớ tới vị khách một năm mới đến một lần ấy, cái người trẻ tuổi vô luận là biểu tình hay là động tác đều thập phần cứng nhắc ấy...

Nghĩ đến y, có khi ông không khỏi phát ra một hai tiếng thở dài.

Đương nhiên, loại tưởng niệm này chỉ là nhoáng lên một cái mà qua, cũng không để lại ấn tượng quá sâu trong lòng, bởi vì ông thật sự đã già rồi, rất nhiều chuyện nên nhớ đều đã không nhớ rõ nữa, mà rất nhiều không nên nhớ, lại luôn đột nhiên toát ra đến trong đầu.

Cho nên, ông thường xuyên ngăn người, đây cũng có thể coi là căn bệnh chung của tất cả những người già cả đi! Nhất là tại thời điểm sau giờ Ngọ như vậy, thật rất thích hợp để ngăn người.

“Lão bá, cho ta một bát nước chè xanh!”

Đột nhiên, thanh âm sang sảng vang lên cắt ngang suy tư của lão nhân, chỉ thấy ánh sáng thoáng chốc bị che lấp, từ bên ngoài đi vào một người nam tử cao lớn.

Khi nam tử vào đến, tất cả khách đang ngồi trong tiểu quán, hoặc đang nói chuyện phiếm, hoặc đang vui đầu ăn..., tất cả đều dừng lại nhìn hắn.

Ánh mặt trời, phảng phất như tất cả ánh mặt trời đều tụ tập ở trên người hắn, tiểu quán lập tức sáng ngời lên.

Bổ y, bổ y khoan rộng thùng thình lơ lửng, phiêu phiêu dật dật, xuất trần, thoát tục.

“Công tử mời ngồi, nước trà lập tức đến!”

Lại có sinh ý* tới cửa, lão nhân lập tức tinh thần phấn chấn, nữ hài tử cũng chạy tới chạy lui lau bàn rót nước. (* việc làm ăn)

“Tiểu cô nương hảo đáng yêu!”

Nam tử kia mỉm cười, đôi mắt cong cong như một vòng trăng non, ôn lãng mê người.

“Người tên là gì?”

Nam tử ngồi xuống, mỉm cười sờ sờ đầu tiểu cô nương.

Tiểu cô nương lại sợ người lạ, lui thẳng đến sau lưng lão nhân, lộ đầu ra, một đôi mắt tròn to trong sáng chuyển a chuyển .

“Mau nói cho vị công tử này biết tên của ngươi, đừng sợ!”

Lão nhân nhẹ giọng cổ vũ.

“Tiểu. Thảo.”

Đồng âm* non nốt nhẹ nhàng vang lên. (* giọng nói của trẻ nhỏ, chưa vỡ tiếng)

“Tiểu Thảo?” Nam tử mỉm cười khen: “Thật sự là một cái tên hay!”

“Kia. đại thúc. Người tên là gì?”

Tiểu Thảo sợ hãi hỏi, a, vị đại thúc trước mắt cười thật hảo hảo xem úc, bộ dạng cũng thật là đẹp mắt, hẳn là người đẹp mắt nhất trong số tất cả những khách nhân mà cô bé đã gặp qua.

“Đại thúc?” Nam tử kêu thảm một tiếng, thiếu chút nữa từ trên băng ghế tuột xuống dưới.

“Tiểu Thảo. Tiểu muội muội. Người nhìn kỹ xem, phải mở to hai mắt thấy rõ ràng, ta thật sự già như vậy sao?”

Nam tử cố gắng xuất ra một nụ cười hòa ái dễ gần.

Không thể nào a! Bất quá là một chuyến đi biển hóng gió gần một tháng, chẳng lẽ hẳn liền hoàn hoàn mỹ mỹ trở thành một “đại thúc”? Làm ơn đi, hẳn còn không có thành thân a!

Tiểu Thảo chấn kinh, lại trốn về sau lưng lão nhân.

“Thật sự là nha đầu ngốc không hiểu chuyện, gọi người cũng không biết gọi. Cái gì đại thúc, mau gọi đại ca ca!” Lão nhân không khỏi khiển trách.

“Đại ca ca.”

Tiểu Thảo nghe lời, nói.

“Ngoan.”

Thật sự là giống như chết đi sống lại a, nam tử vừa lòng sờ sờ đầu tiểu Thảo, nói: “Họ của đại ca ca dài dòng phức tạp, bất quá tên dễ nhớ lắm, kêu Dịch Thần, vui vẻ ‘Dịch’, tinh thần ‘Thần’.”

Thật sự là một cái tên vừa đơn giản vừa dễ nhớ, lão nhân lập tức liền nhớ kỹ nam tử kêu Dịch Thần này.

“Tiểu Thảo vẫn luôn sống ở nơi này sao?”

Dịch Thần vừa uống trà vừa cùng tiểu Thảo nói chuyện phiếm.

“Ân.” Tiểu Thảo dùng sức gật đầu. (Đáng yêuuuuuuuuu... Lại đây tỷ tỷ cưng một cái!>x<@) “vậy=” tiểu=” thảo=” có=” biết=” ở=” gần=” đây=” có=” một=” cái=” u=” cốc,=” bên=” trong=” u=” cốc=” có=” một=” đại=” ca=” ca=” rất=” lợi=” hại?”=” “đại=” ca=” ca=” rất=” lợi=” hại?”=” “đúng=” vậy.=” cao=” chừng=” bằng=” ta,=” bắt=” quá=” làn=” da=” hẳn=” hẳn=” là=” càng=” trắng=” một=” ít=” đi,=” bộ=” dạng....”=” dịch=” thần=” suy=” nghĩ=” một=” chút.=” “dù=” sao=” hẳn=” cả=” người=” thoát=” nhìn=” liền=” cùng=”

một=" có=" khối=" đá=" tảng=" cũng=" không=" có=" gì=" khác=" "tảng=" đá....=" tiểu=" thảo=" có=" găng=" hình=" dung=" một=" khối=" đá=" tảng=" trong=" bộ=" óc=" nho=" nhỏ,=" nhưng....=" chẳng=" phải=" mọi=" người=" đều=" có=" thể=" cử=" động=" hay=" sao?=" sao=" có=" thể=" giống=" một=" tảng=" đá=" đâu?=" bộ=" nào=" nho=" nhỏ=" không=" thể=" hiểu=" nổi.= "vậy=" đại=" ca=" ca=" kia=" có=" mắt,=" mũi=" cùng=" miệng=" không?=" tiểu=" thảo=" ngây=" ngốc=" hỏi.= "đương=" nhiên=" là=" có!=" dịch=" thần=" không=" khỏi=" thất=" cười,=" xem=" ra=" hấn=" thật=" sự=" là=" tìm=" người=" tìm=" muốn=" diên=" lên=" rồi,=" lại=" đi=" vắn=" hỏi=" một=" cô=" bé=" con=" những=" gì=" đâu?=" "công=" tử=" đang=" tìm=" người?=" lão=" nhân=" hỏi.= "đúng=" vậy,=" lão=" bá,=" nơi=" này=" chỉ=" có=" vô=" tình=" cóc?=" "công=" tử=" nói=" đúng,=" theo=" con=" đường=" mòn=" này=" đi=" về=" phía=" trước=" chính=" là=" vô=" tình=" cóc.= "thật=" tốt=" quá!=" tưởng=" tượng=" đến=" lập=" tức=" có=" thể=" nhìn=" thấy=" người=" ấy,=" dịch=" thần=" vui=" mừng=" không=" tự=" kìm=" hãm=" được.= "lão=" bá=" có=" từng=" gặp=" qua=" chủ=" nhân=" của=" vô=" tình=" cóc?=" tuy=" rằng=" hấn=" biết=" rõ=" sẽ=" không=" làm,=" nhưng=" vẫn=" muốn=" xác=" nhận=" lại.= "công=" tử=" nói=" đến=" mặc=" công=" tử?=" "ngài=" biết=" hấn?=" "mặc=" công=" tử=" tuy=" rằng=" nhiều=" năm=" ăn=" cư=" trong=" cóc,=" ít=" khi=" xuất=" môn,=" nhưng=" mỗi=" lần=" hấn=" đi=" ra=" đều=" sẽ=" đến=" tiểu=" quán=" ngồi=" một=" chút.= "dù=" mỗi=" lần=" chỉ=" cần=" một=" bát=" nước=" chè=" xanh,=" năm=" cái=" bánh=" bao.= "lão=" nhân=" ở=" trong=" lòng=" nói=" thăm=" một=" câu.= "vậy=" mặc=" công=" tử=" gần=" đây=" có=" từng=" quay=" về=" cóc=" hay=" không?=" "có=" a!= "ba=" ngày=" trước,=" tiểu=" lão=" còn=" nhớ=" rõ=" rằng.= "khi=" đó=" đường=" như=" gần=" hoàng=" hôn,=" lúc=" ấy=" nhìn=" thấy=" mặc=" công=" tử=" thật=" đúng=" là=" dọa=" lão=" đầu=" nhi=" ta=" nhảy=" dựng.= "rốt=" cuộc=" có=" chuyện=" gì?= "hấn=" làm=" sao=" vậy?=" dịch=" thần=" vội=" vàng=" hỏi=" han.= "mặc=" công=" tử=" sắc=" mặt=" khó=" coi=" cực=" kỳ,=" bộ=" dáng=" cũng=" thực=" tiểu=" tụy,=" khéo=" môi,=" quần=" áo=" đều=" có=" vết=" máu,=" nhìn=" qua=" tựa=" hồ=" bị=" thương=" rất=" nặng,=" đại=" khái=" là=" cùng=" người=" khác=" so=" kiểm=" bị=" thương=" đi.= "không=" phải=" cùng=" người=" khác=" so=" kiểm,=" mà=" là=" ở=" bờ=" biển=" sau=" khi=" hai=" người=" quyết=" tuyệt,=" y=" chịu=" nội=" thương.= "không=" biết=" rốt=" cuộc=" y=" bị=" thương=" như=" thế=" nào,=" dịch=" thần=" thăm=" nghĩ,=" ngực=" ăn=" ăn=" đau.= "lúc=" ấy=" mặc=" vô=" tình=" một=" mạch=" rồi=" đi,=" độc=" lưu=" dịch=" thần=" cùng=" cừ=" kính=" ở=" trên=" đảo.= "may=" mắn=" cừ=" kính=" tùy=" thân=" mang=" theo=" pháo=" hiệu,=" thông=" báo=" tin=" tức,=" bách=" hành=" môn=" lập=" tức=" lại=" phái=" hai=" chiếc=" thuyền=" lớn=" đến,=" đón=" hai=" người=" quay=" về=" giang=" nam.= "nhưng=" như=" thế=" chờ=" đợi,=" lui=" tới,=" liền=" tón=" suốt=" bốn=" ngày.= "sau=" khi=" lên=" bờ=" vó=" ngựa=" không=" dừng,=" thậm=" chí=" không=" kịp=" bái=" kiến=" song=" thân=" cùng=" cha=" nuôi,=" hấn=" liền=" nhắm=" thẳng=" vô=" tình=" cóc=" chạy=" đến.= "lúc=" ấy=" ta=" hỏi=" mặc=" công=" tử=" làm=" sao=" vậy,=" hấn=" cũng=" không=" trả=" lời,=" cũng=" không=" quay=" đầu=" lại,=" đi=" thẳng=" về=" phía=" trước,=" tiểu=" lão=" nhân=" cũng=" không=" dám=" hỏi=" lại.= "đều=" là=" ta=" không=" tốt....=" dịch=" thần=" khẽ=" thở=" dài.= "đúng=" là=" họ=" đã=" có=" hiểu=" lầm=" sâu=" sắc,=" nhưng=" hấn=" đã=" hảo=" hảo=" chuẩn=" bị=" tâm=" lý=" thật=" sung=" túc,=" sử=" xuất=" một=" trăm=" lẻ=" tám=" thức=" triển=" nhân=" thần=" công,=" nhất=" định=" phải=" hòa=" tan=" tòa=" đại=" băng=" sơn=" kia!= "hơn=" nữa=" hấn=" tự=" tin=" y=" nhất=" định=" sẽ=" tha=" thứ=" cho=" hấn!= "mặc=" vô=" tình=" đối=" với=" hấn=" vẫn=" là=" động=" chân=" tình,=" bằng=" không,=" y=" sao=" có=" thể=" không=" đành=" lòng=" xuống=" tay=" đã=" thương=" hấn,=" lại=" để=" chính=" mình=" chịu=" nội=" thương=" nặng=" như=" vậy?=" "kỳ=" thật=" dừng=" nhìn=" mặc=" công=" tử=" bề=" ngoài=" lạnh=" như=" băng,=" hấn=" thật=" ra=" đúng=" là=" người=" tốt.= "lần=" trước=" tiểu=" lão=" nhân=" lên=" núi=" đón=" củi,=" vô=" ý=" ngã=" bị=" thương=" ở=" chân,=" ít=" nhiều=" nhờ=" có=" mặc=" công=" tử=" thay=" ta=" trị=" liệu,=" còn=" tặng=" ta="

một=" " lọ=" " thuốc=" " mỡ=" " bằng=" " không=" " ta=" " ăn=" " khổ=" " liền=" " lớn..."=" " "vậy=" "
 sao?"=" " dịch=" " thần=" " cười=" " nói=" " "hắn=" " quả=" " nhiên=" " là=" " người=" " lãnh=" " diện=" "
 nhiệt=" " tâm."=" " "ai,"=" " chỉ=" " tiếc....người=" " tốt=" " không=" " sống=" " lâu=" " a!"=" " cái=" " gì!?"=" "
 thân=" " thể=" " và=" " tinh=" " thần=" " hắn=" " chán=" " động!=" " "lão=" " bá,"=" " ngài=" " đây=" "
 là=" " có=" " ý=" " gì?"=" " một=" " câu=" " ngoài=" " ý=" " muốn=" " đột=" " nhiên=" " bay=" " vào=" "
 tai,"=" " lập=" " tức=" " đánh=" " nát=" " thanh=" " âm=" " trầm=" " ổn=" " của=" " hắn."=" " "ta=" " nghĩ=" "
 nếu=" " không=" " phải=" " mặc=" " công=" " tử=" " ngày=" " đó=" " bị=" " trọng=" " thương,"=" " mấy=" "
 sát=" " thủ=" " kia=" " cũng=" " không=" " dễ=" " dàng=" " đặc=" " thủ=" " như=" " vậy."=" " lão=" "
 nhân=" " thở=" " dài=" " nói=" " "ngài=" " rớt=" " cuộc=" " đang=" " nói=" " cái=" " gì?"=" " dịch=" "
 thân=" " một=" " trận=" " đầu=" " văng=" " mắt=" " hoa,"=" " vội=" " vàng=" " nắm=" " chặt=" " cái=" "
 bàn."=" " "lẽ=" " nào=" " công=" " tử=" " không=" " biết=" " sao?"=" " buổi=" " tối=" " hôm=" " trước=" "
 vô=" " tình=" " cốc=" " đã=" " bị=" " một=" " phen=" " đại=" " hỏa=" " thiêu=" " rụi,"=" " hơn=" " nữa=" "
 mặc=" " công=" " tử=" " cũng=" " táng=" " thân=" " biển=" " lửa=" " != " "ngài=" " nói=" " đùa!=" "
 tuyệt=" " đối=" " là=" " một=" " chuyện=" " đùa!=" " dịch=" " thần=" " tưởng=" " cười=" " ra=" " tiếng,"=" "
 yết=" " hầu=" " lại=" " khô=" " khốc=" " phát=" " không=" " ra=" " một=" " tia=" " thanh=" " âm."=" "
 "nếu=" " không=" " phải=" " tiểu=" " lão=" " nhân=" " tận=" " mắt=" " nhìn=" " thấy,"=" " ta=" " cũng=" "
 không=" " dám=" " tin=" " tưởng."=" " "tận,"=" " mắt,"=" " nhìn,"=" " thấy?"=" " "đúng=" " vậy."=" " tuy=" "
 rằng=" " ta=" " tuổi=" " lớn,"=" " trí=" " nhớ=" " cũng=" " không=" " được=" " như=" " trước,"=" " nhưng=" "
 ta=" " cả=" " đời=" " cũng=" " sẽ=" " không=" " quên=" " chuyện=" " phát=" " sinh=" " tối=" " hôm=" "
 trước."=" " lão=" " nhân=" " chậm=" " rãi=" " nói,"=" " lâm=" " vào=" " đối=" " nhớ=" " lại=" " chuyện=" "
 cũ."=" " "ai,"=" " người=" " già=" " rồi,"=" " giấc=" " ngủ=" " liền=" " không=" " sâu,"=" " mỗi=" " đêm=" " về=" "
 rạng=" " sáng,"=" " lại=" " sẽ=" " tỉnh=" " hai,"=" " ba=" " lần."=" " hôm=" " đó=" " ta=" " cũng=" " tỉnh=" "
 lại=" " vào=" " giờ=" " tý,"=" " chỉ=" " thấy=" " sắc=" " trời=" " so=" " với=" " mọi=" " ngày=" " sáng=" "
 hơn=" " hắn,"=" " hơn=" " nữa=" " phía=" " đông=" " nam=" " ——=" " chính=" " là=" " phía=" " ngôi=" "
 nhà=" " tranh=" " trong=" " vô=" " tình=" " cốc=" " của=" " mặc=" " công=" " tử,"=" " ánh=" " lửa=" " tận=" "
 trời,"=" " còn=" " bốc=" " lên=" " từng=" " trận=" " khói=" " đặc."=" " vì=" " thế=" " ta=" " liền=" " đứng=" "
 lên=" " muốn=" " nhìn=" " xem=" " rớt=" " cuộc=" " đã=" " xảy=" " ra=" " chuyện=" " gì."=" " cũng=" "
 may=" " ta=" " nơi=" " ta=" " ở=" " cách=" " ngôi=" " nhà=" " tranh=" " không=" " xa,"=" " khi=" " ta=" "
 chạy=" " tới,"=" " thấy=" " có=" " bốn,"=" " năm=" " người=" " đang=" " đánh=" " nhau."=" " tiểu=" " lão=" "
 nhân=" " xưa=" " nay=" " nhất=" " gan=" " sợ=" " phiền=" " phức,"=" " lại=" " càng=" " không=" " dám=" "
 giao=" " thiệp=" " với=" " giang=" " hồ,"=" " vì=" " thế=" " ta=" " không=" " dám=" " đến=" " gần,"=" " liền=" "
 xa=" " xa=" " tránh=" " ở=" " trong=" " bụi=" " cỏ=" " nhìn=" " xem."=" " đây=" " là=" " giả!=" " "lúc=" "
 ấy=" " bộ=" " dáng=" " mặc=" " công=" " tử=" " thật=" " dọa=" " người,"=" " chính=" " kiện=" " bố=" "
 sam=" " cơ=" " hồ=" " toàn=" " bộ=" " bị=" " máu=" " tươi=" " nhiễm=" " hồng."=" " mặt=" " khác=" " số=" "
 người=" " vậy=" " công=" " hắn,"=" " dường=" " như=" " có=" " bốn,"=" " hay=" " là=" " năm?"=" " ai,"=" "
 ta=" " nhớ=" " không=" " rõ=" " lắm.....=" " tiểu=" " lão=" " nhân=" " tuy=" " không=" " phải=" " giang=" "
 hồ=" " nhân=" " sĩ,"=" " nhưng=" " vẫn=" " nhìn=" " ra=" " được=" " bốn,"=" " năm=" " người=" " kia=" "
 thật=" " sự=" " không=" " nói=" " chi=" " giang=" " hồ=" " đạo=" " nghĩa,"=" " bọn=" " họ=" " nhất=" "
 tên=" " mà=" " lên,"=" " biết=" " rõ=" " mặc=" " công=" " tử=" " đã=" " không=" " còn=" " chống=" " đỡ=" "
 được,"=" " còn=" " không=" " ngừng=" " rút=" " kiếm=" " đâm=" " lên=" " người=" " hắn...."=" " là=" " giả,"=" "
 là=" " giả!=" " "ta=" " nhìn=" " xem=" " mà=" " thật=" " sự=" " lo=" " lắng,"=" " lại=" " ngay=" " cả=" "
 thở=" " mạnh=" " cũng=" " không=" " dám,"=" " sợ=" " bị=" " bọn=" " người=" " vô=" " nhân=" " tính=" "
 này=" " phát=" " hiện."=" " đang=" " ở=" " khi=" " đó,"=" " đột=" " nhiên=" " toát=" " ra=" " một=" " màn=" "
 kiếm=" " quang=" " chói=" " mắt,"=" " lập=" " tức=" " hất=" " ngã=" " năm=" " người=" " kia=" " ở=" "
 trên=" " mặt=" " đất,"=" " ta=" " đang=" " tưởng=" " mặc=" " công=" " tử=" " đánh=" " thắng,"=" " không=" "
 ngờ=" " hắn=" " ngựa=" " mặt=" " lên=" " trời=" " cười=" " dài,"=" " nói=" " cái=" " gì=" " "cho=" " dù=" "
 chết,"=" " cũng=" " sẽ=" " không=" " rơi=" " vào=" " tay=" " quân=" " trộm=" " cướp=" " dụng=" " độc=" "
 đề=" " hèn',"=" " sau=" " đó...."=" " ta=" " không=" " tin,"=" " ta=" " tuyệt=" " không=" " tin!=" " "thế=" "
 lửa=" " nung=" " sức=" " gió=" " lập=" " tức=" " nổi=" " lên,"=" " sau=" " đó=" " ta=" " liền=" " thấy=" "
 mặc=" " công=" " tử=" " giống=" " một=" " cánh=" " chim=" " đại=" " bàng,"=" " bố=" " nhào=" " vào=" "
 trong=" " lửa...."=" " không=" " tin.....=" " tuyệt=" " đối=" " không=" " tin.....=" " "ta=" " kinh=" " hoảng=" "
 hô=" " lớn,"=" " thiếu=" " chút=" " nữa=" " hô=" " không=" " ra=" " tiếng."=" " thế=" " lửa=" " càng=" " lúc=" "
 càng=" " lớn,"=" " may=" " mắn=" " bốn=" " phía=" " xung=" " quanh=" " nhà=" " tranh=" " đều=" " là=" "
 đất=" " trống,"=" " lửa=" " mới=" " không=" " lan=" " tràn=" " ra."=" " nhưng=" " mặc=" " công=" " tử=" "

lao=" vào=" rồi,=" liên=" không=" nhìn=" thấy=" hấn=" đi=" ra.....=" ai.....=" " ==" kế=" tiếp=" là=" lão=" nhân=" kia=" một=" tiếng=" thở=" dài.= " "công=" tử=" .=" .=" .=" .=" " dịch=" công=" tử,=" ngài=" có=" khỏe=" không!=" " lão=" nhân=" giật=" mình,=" nhìn=" thấy=" nam=" tử=" trước=" mắt=" sớm=" roi=" lệ=" đầy=" mặt.= " "ngươi=" gạt=" ta!=" dịch=" thần=" đột=" nhiên=" hô=" lớn=" ——=" gạt=" người,=" gạt=" người,=" gạt=" người!=" như=" thể=" nào=" có=" thể=" mới=" cách=" xa=" nhau=" mấy=" ngày,=" liên=" cùng=" y=" sinh=" tử=" đôi=" đường!=" "tiểu=" lão=" nhân=" cho=" dù=" có=" mười=" lá=" gan,=" cũng=" không=" dám=" lừa=" ngài=" nha,=" nói=" sau=" lừa=" ngài=" lại=" có=" cái=" gì=" ưu=" dài=" đâu?"=" lão=" nhân=" cười=" khỏe=" nói.= " "đại=" ca=" ca,=" ngươi=" sao=" lại=" khóc?"=" ông=" nội=" nói=" đứa=" nhỏ=" hay=" khóc=" không=" phải=" hảo=" hài=" tử,=" hảo=" xấu=" hổ=" xấu=" hổ=" a....=" " tiểu=" thảo=" nhỏ=" giọng=" nói=" "ta=" không=" tin!=" "điên=" cuồng=" kêu=" lên=" một=" tiếng,=" lão=" nhân=" liên=" thấy=" dịch=" thần=" lão=" đảo=" chạy=" ra=" ngoài=" tiểu=" ***,=" thân=" ảnh=" cao=" lớn=" anh=" tuần=" giống=" như=" một=" viên=" sao=" sa,=" lao=" thẳng=" về=" phía=" u=" cốc.= " "đại=" ca=" ca=" thật=" là=" lợi=" hại,=" hấn=" có=" thể=" bay!=" " tiểu=" thảo=" nhảy=" nhót=" giật=" lấy=" vật=" áo=" lão=" nhân.= " "đúng=" vậy....=" " lão=" nhân=" sờ=" sờ=" mái=" tóc=" tiểu=" thảo,=" nhìn=" tấm=" lưng=" kia=" đến=" xuất=" thần.= " người=" nọ=" thật=" sự=" là=" bằng=" hữu=" của=" mạc=" công=" tử=" sao?= " đường=" như=" cảm=" tình=" rất=" sâu,=" chỉ=" mong=" sao=" một=" chút=" nữa=" khi=" hấn=" nhìn=" thấy=" phé=" tích=" đã=" sớm=" hoang=" vu,=" tinh=" thần=" sẽ=" không=" lập=" tức=" hồng=" mất=" mới=" tốt!=" người=" lạnh=" lưng=" giống=" như=" mạc=" công=" tử,=" có=" thể=" kết=" giao=" một=" bằng=" hữu=" như=" vậy,=" nếu=" hấn=" ở=" dưới=" suối=" vàng=" có=" linh=" thiêng,=" hấn=" là=" cũng=" sẽ=" thập=" phần=" vui=" mừng=" .=" từ=" xưa=" nhân=" tình=" ấm=" lạnh,=" ngàn=" vàng=" dễ=" đắc,=" tri=" kỷ=" khó=" cầu.= " "chương=" quây,=" mau=" mang=" lên=" cho=" chúng=" đại=" gia=" mấy=" bình=" hảo=" trà,=" còn=" có=" cái=" gì=" ăn=" ngon=" cứ=" việc=" bưng=" lên!=" "đến=" đây=" đến=" đây,=" khách=" nhân=" trước=" hết=" mời=" ngồi,=" ngồi=" a!=" lại=" có=" sinh=" ý=" tới=" cửa,=" lão=" nhân=" than=" thở=" cũng=" không=" thể=" kéo=" dài=" bao=" lâu,=" lực=" chú=" ý=" liên=" toàn=" bộ=" hướng=" về=" những=" khách=" nhân=" vừa=" mới=" tới...=" bận=" rộn,=" vị=" nam=" tử=" kêu=" dịch=" thần=" kia=" tự=" nhiên=" bị=" để=" qua=" sau=" đầu,=" đương=" nhiên,=" trí=" nhớ=" về=" mạc=" công=" tử=" cũng=" từ=" từ=" nhặt=" đi.....=" tại=" chốn=" giang=" hồ=" này,=" trừ=" khi=" là=" sự=" tình=" liên=" quan=" đến=" chính=" mình,=" nếu=" không,=" có=" ai=" còn=" dư=" tâm=" dư=" lực=" đi=" quản=" chuyện=" người=" khác?"=" hồng=" trần=" như=" mộng,=" lời=" thề=" theo=" gió.= " sinh=" sinh=" tử=" tử,=" thời=" gian=" trong=" nháy=" mắt=" trôi=" qua.= " ngay=" cả=" tình=" thâm=" mấy=" phần,=" cũng=" đành=" than=" thở=" vô=" duyên.= " ***= " thời=" gian=" lặng=" yên=" trôi=" qua,=" một=" năm,=" hai=" năm,=" ba=" năm.....=" cây=" tử=" đằng=" ven=" hồ=" thu=" thủy,=" hoa=" tàn=" lại=" khai.= " chim=" én=" trên=" nóc=" thu=" thủy=" các,=" vội=" vàng=" bận=" rộn,=" phân=" phân=" hợp=" hợp,=" bay=" đi=" bay=" về.= " người=" ngọc=" vẫn=" như=" trước,=" tiếng=" đàn=" giống=" như=" trước.= " một=" khúc=" đàn=" thâu=" tấn=" thiên=" nhai,=" hồn=" khiên=" mộng=" hệ.= " chén=" rượu=" uống=" cạn,=" nổi=" buồn=" ly=" biệt=" chưa=" nguôi,=" cổ=" nhân=" nơi=" nào?= " một=" bàn=" tay=" dày=" rộng=" hữu=" lực,=" đường=" nét=" rõ=" ràng,=" ngón=" tay=" thon=" dài=" tinh=" khiết=" nam=" tính,=" nhẹ=" nhàng=" đảo=" quanh=" chén=" rượu.= " chén=" nhẩn=" nhụi=" sáng=" bóng,=" sứ=" men=" xanh=" thượng=" hảo=" hạng,=" lại=" mang=" tử=" vị=" nồng=" đậm,=" càng=" tăng=" tinh=" khiết=" và=" thơm=" ngon.= " thân=" hình=" lười=" biếng,=" tà=" dựa=" vào=" lan=" can,=" hồ=" nước=" bên=" kia,=" nước=" xanh=" dập=" dờn.= " vài=" phần=" suy=" sút,=" vài=" phần=" tuần=" lã,=" vài=" phần="=" khiến=" kẻ=" khác=" tâm=" động.= " mỹ=" nhân=" ở=" phía=" trước,=" nhưng=" ánh=" mắt=" hấn=" vẫn=" thần=" nhiên=" thảnh=" thơi,=" nhìn=" chăm=" chăm=" chén=" rượu=" trong=" tay,=" phảng=" phất=" chén=" rượu=" này=" mới=" chính=" là=" tình=" nhân=" của=" hấn=" tạ=" thu="

thủy=" vừa=" đánh=" đàn,=" vừa=" ghen=" tị=" nhìn=" chén=" rượu=" trong=" tay=" hấn.= " nằng=" hận=" không=" thể=" biến=" thành=" chén=" rượu=" kia.= " "phốc=" " phốc.....=" " một=" con=" cá=" đột=" nhiên=" nhảy=" lên=" khỏi=" mặt=" hồ,=" suy=" nghĩ=" " phiêu=" du=" đến=" tận=" đâu=" đâu=" bỗng=" nhiên=" bị=" cắt=" đứt,=" dịch=" " thần=" chậm=" rãi=" thu=" hồi=" ánh=" mắt.= " "thu=" " thủy,=" ta=" chuộc=" " thân=" cho=" nằng,=" được=" không?=" " tiếng=" đàn=" đột=" ngưng.= " "công=" " tử=" lại=" nói=" " đùa.....=" " ta=" " nói=" " thật.= " thu=" thủy=" các=" cho=" dù=" thanh=" " nhã,=" " rớt=" " cuộc=" cũng=" là=" chốn=" mua=" vui,=" " thật=" sự=" không=" thích=" " hợp=" " với=" " nằng.= " dịch=" " thần=" thu=" hồi=" tươi=" cười,=" " nghiêm=" " tức=" " nói.= " "sao=" " đột=" " nhiên=" " công=" " tử=" lại=" " nhắc=" " tới=" " chuyện=" " này....=" " "không=" " còn=" " cách=" " nào=" " khác,=" " thật=" " sự=" " là=" " bởi=" " vì=" ta=" bộ=" dạng=" rất=" anh=" " tuấn,=" " nơi=" " nơi=" " bị=" " nữ=" " nhân=" " theo=" " đuổi,=" " nếu=" " không=" " nhanh=" " chóng=" " chọn=" " ra=" " một=" " người,=" " chỉ=" " sợ=" ta=" sẽ=" một=" chết=" mất.= " dịch=" " thần=" " sờ=" " sờ=" " mũi,=" " cười=" " nói.= " "công=" " tử=" sao=" phải=" tự=" làm=" khổ=" mình=" " như=" " vậy?=" " bằng=" " vào=" " điều=" " kiện=" " của=" " công=" " tử,=" " muốn=" " có=" " loại=" " nữ=" " tử=" " nào=" " không=" " có?=" " cần=" " gì=" " phải=" " chấp=" " nhất=" " với=" " thiếp?=" " "nằng=" " ra=" " sức=" " khước=" " từ=" " như=" " vậy=" " quả=" " thực=" " làm=" " bị=" " thương=" " lòng=" " tự=" " trọng=" " của=" " ta=" " a!=" " dịch=" " thần=" " cười=" " nói.= " "công=" " tử=" " nếu=" " muốn=" " lấy=" " thu=" " thủy=" " để=" " quên=" " người=" " trong=" " lòng=" " kia,=" " chỉ=" " sợ=" " sẽ=" " vô=" " ích.= " " tạ=" " thu=" " thủy=" " đột=" " nhiên=" " buồn=" " bã=" " nói.= " " lời=" " vừa=" " nói=" " ra,=" " trong=" " lòng=" " nằng=" " lập=" " tức=" " cả=" " kinh,=" " liền=" " biết=" " nói=" " sai=" " rồi.= " " quả=" " nhiên,=" " trên=" " thu=" " thủy=" " các=" " phảng=" " phất=" " mây=" " đen=" " áp=" " đỉnh,=" " dương=" " quang=" " sáng=" " lạn=" " nhanh=" " chóng=" " tản=" " mác=" " khỏi=" " cặp=" " mắt=" " của=" " nam=" " tử,=" " còn=" " lại=" " chỉ=" " là=" " tầng=" " tầng=" " ưu=" " thương.= " đường=" " như=" " có=" " gì=" " đó=" " là=" " cực=" " điểm=" " trong=" " lòng=" " hấn=" " đã=" " bị=" " chạm=" " tới.= " " chỉ=" " cần=" " chạm=" " đến=" " cực=" " điểm=" " này,=" " cả=" " người=" " hấn=" " sẽ=" " không=" " bình=" " thường.= " "thu=" " thủy=" " đã=" " nói=" " sai=" " rồi?=" " tạ=" " thu=" " thủy=" " bắt=" " an=" " nhìn=" " khuôn=" " mặt=" " nhanh=" " chóng=" " nhợt=" " nhạt=" " của=" " hấn.= " "không=" " có,=" " nằng=" " nói=" " rất=" " đúng.= " " có=" " sai,=" " chỉ=" " là=" " chính=" " hấn.= " ánh=" " mắt=" " thản=" " nhiên=" " miết=" " ra=" " ven=" " hồ=" " phía=" " xa=" " xa.= " trời=" " quang=" " nắng=" " đẹp,=" " lại=" " là=" " một=" " mùa=" " hạ=" " nữa=" " đã=" " đến.= " thật=" " nhanh=" " a...=" " một=" " bóng=" " người=" " vội=" " vàng=" " quay=" " đi,=" " một=" " khuôn=" " mặt=" " xa=" " lạ,=" " biểu=" " tình=" " lạnh=" " lùng=" " đờ=" " dẫn,=" " cúi=" " đầu,=" " rào=" " bước...=" " như=" " xa=" " mà=" " gần,=" " đi=" " qua=" " bên=" " bờ=" " hồ,=" " lại=" " từ=" " gần=" " mà=" " xa,=" " dần=" " dần=" " biến=" " mất.= " tựa=" " như=" " người=" " kia=" " ở=" " mấy=" " năm=" " trước,=" " liền=" " cứ=" " như=" " vậy=" " đã=" " đi=" " xa=" " thật=" " xa,=" " không=" " còn=" " trở=" " về.= " chỉ=" " cần=" " không=" " chào=" " hỏi,=" " mỗi=" " người,=" " đều=" " có=" " thể=" " một=" " kẻ=" " xa=" " lạ=" " đi=" " qua=" " bên=" " đời=" " mình.= " "ngực=" " đột=" " nhiên=" " truyền=" " đến=" " một=" " trận=" " đau=" " nhức,=" " khí=" " huyết=" " cuồn=" " cuộn,=" " hấn=" " không=" " khỏi=" " ho=" " nhẹ=" " ra=" " tiếng.= " "làm=" " sao=" " vậy?=" " công=" " tử?=" " tạ=" " thu=" " thủy=" " quan=" " tâm=" " dò=" " hỏi.= " "không=" " có=" " việc=" " gì,=" " vừa=" " rồi=" " có=" " một=" " bóng=" " người,=" " nhìn=" " qua=" " rất=" " giống=" " một=" " cổ=" " nhân=" " của=" " ta.= " dịch=" " thần=" " bình=" " tĩnh=" " thản,=" " lại=" " nhìn=" " ra=" " phía=" " bờ=" " hồ,=" " chỉ=" " thấy=" " một=" " mảnh=" " nước=" " gợn,=" " làm=" " sao=" " còn=" " có=" " nữa=" " phần=" " thân=" " ảnh=" " tựa=" " như=" " quen=" " thuộc?=" " nhất=" " định=" " là=" " hoa=" " mắt,=" " người=" " kia,=" " hấn=" " là=" " vĩnh=" " viễn=" " cũng=" " sẽ=" " không=" " lại=" " xuất=" " hiện=" " .= " thản=" " nhiên=" " cười=" " khổ,=" " lại=" " nhẹ=" " hớp=" " một=" " ngụm=" " rượu.= " "công=" " tử,=" " dừng=" " uống=" " nữa,=" " rượu=" " đối=" " với=" " miệng=" " vết=" " thương=" " không=" " tốt.= " "không=" " ngờ=" " vẫn=" " bị=" " nằng=" " hận=" " ra=" " .= " dịch=" " thần=" " cười=" " nói.= " tạ=" " thu=" " thủy=" " sâu=" " kín=" " thở=" " dài,=" " đi=" " đến=" " trước=" " mặt=" " hấn,=" " đột=" " nhiên=" " vươn=" " tay=" " cỡi=" " vạt=" " áo=" " hấn.= " nằng=" " làm=" " thật=" " vô=" " cùng=" " tự=" " nhiên,=" " trên=" " thực=" " tế,=" " loại=" " chuyện=" " này,=" " nằng=" " đã=" " nhìn=" " quen.= " người=" " nam=" " nhân=" " thường=" " xuyên=" " qua=" " lại=" " vô=" " tung=" " này,=" " khi=" " đến=" " luôn=" " mang=" " theo=" " một=" " thân=" " thương=" " tích,=" " vết=" " máu=" " loang=" " lổ,=" " không=" " phải=" " là=" " của=" " chính=" " hấn=" " thì=" " là=" " của=" " người=" " khác.= " nhưng=" " phía=" " dưới=" " vạt="

áo,=" một=" mảnh=" da=" thịt=" trần=" trụi=" trát=" dày=" đặc=" vết=" thương=" mới=" sẹo=" cũ,=" vẩn=" khiến=" nằng=" thật=" không=" khỏi=" kinh=" người=" hít=" sâu.= " vết=" thương=" mới=" ở=" phía=" ngực=" phải,=" gần=" xương=" quai=" xanh,=" chỉ=" dùng=" bằng=" vải=" bằng=" bó=" qua=" loa,=" máu=" ả=" ả=" chảy=" ra,=" đã=" ngưng=" kết=" thành=" khối.= " "công=" tử=" tội=" gì=" đập=" hư=" chính=" mình=" như=" thế?"=" nước=" mắt=" mỹ=" nhân=" trong=" suốt=" như=" châu=" ngọc.= " "đừng=" khóc=" đừng=" khóc,=" nếu=" làm=" cho=" liễu=" ma=" ma=" biết=" ta=" làm=" nằng=" khóc,=" nhất=" định=" ta=" sẽ=" bị=" nằng=" mắng=" thật=" sự=" thăm,=" không=" bao=" giờ=" ...=" nữa=" để=" cho=" ta=" tới=" thu=" thủy=" các=" .=" dịch=" thần=" mĩ=" cười=" an=" ửi,=" lại=" không=" dám=" nói=" kỳ=" thật=" một=" chưởng=" phía=" sau=" lưng=" hấn=" kia=" mới=" là=" thực=" là=" trọng=" thương=" trí=" mạng=" .=" "để=" làm=" chi=" khóc=" thành=" cái=" dạng=" này?= " ta=" còn=" chưa=" có=" chết=" đâu!= " nén=" bi=" thương=" nén=" bi=" thương=" a!=" vươn=" tay=" thay=" nằng=" lau=" nước=" mắt,=" nụ=" cười=" của=" dịch=" thần=" vẩn=" lạnh=" nhạt=" như=" cũ.= " trên=" người=" hấn=" còn=" đang=" không=" ngừng=" đổ=" máu,=" xem=" ra=" cũng=" không=" chỉ=" là=" đổ=" mồ=" hôi=" mà=" thôi.= " hấn=" đích=" xác=" đã=" muốn=" đau=" đến=" bắt=" đầu=" cả=" người=" ứa=" mồ=" hôi=" lạnh,=" nhưng=" thoát=" nhìn=" hấn=" lại=" tưởng=" những=" vết=" thương=" đó=" không=" hề=" nằm=" ở=" trên=" người=" hấn.= " "đều=" bị=" thương=" thành=" cái=" dạng=" này,=" công=" tử=" còn=" có=" tâm=" tư=" nói=" giỡn.= " tạ=" thu=" thủy=" vừa=" nhẹ=" nhàng=" khóc=" nức=" nở,=" vừa=" lấy=" bằng=" vải,=" thay=" hấn=" thượng=" được,=" bằng=" bó.= " hai=" người=" tựa=" thật=" sự=" gần,=" từ=" xa=" nhìn=" lại,=" tựa=" như=" một=" đôi=" tình=" nhân=" nùng=" tình=" mật=" ý=" cùng=" nhau=" dựa=" sát.= " một=" người=" kiệt=" lực=" nhịn=" đau,=" một=" người=" chuyên=" tâm=" bằng=" bó.= " ai=" cũng=" không=" phát=" giác,=" một=" bóng=" xám=" từ=" trên=" đỉnh=" thu=" thủy=" các=" lặng=" yên=" ly=" khai.= " phong=" quá=" vô=" ngân*,=" người=" đi=" vô=" ảnh.= " (*=" gió=" thổi=" qua=" không=" để=" lại=" dấu=" vết)= " "kiểm=" pháp=" của=" công=" tử=" hiện=" giờ=" đã=" là=" võ=" lâm=" đệ=" nhất,=" là=" ai=" có=" này=" năng=" lực=" khiến=" chàng=" bị=" thương?"=" "nhất=" thời=" sơ=" ý,=" lại=" nóng=" vội=" đi=" gặp=" một=" người,=" cho=" nên=" liền=" thành=" ra=" như=" vậy.= " "chẳng=" lẽ=" nhiều=" năm=" như=" vậy,=" công=" tử=" còn=" không=" quên=" được=" nằng?"=" tạ=" thu=" thủy=" hỏi=" nằng=" luôn=" luôn=" là=" một=" nữ=" nhân=" thông=" minh,=" mà=" một=" nữ=" nhân=" thông=" minh=" nên=" biết=" khi=" nào=" thì=" nên=" hỏi=" một=" chút=" vấn=" đề,=" khi=" nào=" thì=" không=" nên=" hỏi.= " nhưng=" hôm=" nay,=" nằng=" thật=" sự=" nhịn=" không=" được=" truy=" vấn=" hấn.= " "công=" tử=" chẳng=" lẽ=" liền=" thích=" nằng=" đến=" như=" vậy?"=" "đúng=" vậy,=" ta=" cũng=" thấy=" kỳ=" quái=" đâu!=" dịch=" thần=" cười=" nói:= " "như=" thế=" nào=" sẽ=" thích=" một=" kẻ=" giống=" như=" hấn=" vậy,=" lạnh=" lùng=" muốn=" chết,=" tuyệt=" không=" đáng=" yêu,=" tính=" tình=" phá=" hư,=" miệng=" độc,=" lại=" quá=" mức=" quật=" cường.= " "nhưng=" mà=" ta=" cùng=" hấn=" đã=" từng=" đồng=" sinh=" cộng=" tử,=" hấn=" tuy=" lạnh=" lùng,=" dường=" như=" cái=" gì=" cũng=" không=" cần=" để=" ý,=" nhưng=" kỳ=" thật=" lại=" rất=" cần=" thận.= " hấn=" biết=" ta=" thích=" ăn=" cá,=" ở=" nơi=" đó,=" lúc=" đó,=" hấn=" luôn=" không=" rên=" một=" tiếng=" mà=" đem=" cá=" nướng=" chín,=" sau=" đó=" lại=" ngồi=" rút=" từng=" cái=" xương=" một,=" rút=" đến=" sạch=" sẽ,=" tuy=" rằng=" khi=" đối=" mặt=" với=" ta=" vẽ=" mặt=" hấn=" luôn=" đồng=" cứng,=" dường=" như=" rất=" không=" tình=" nguyện=" vì=" ta=" mà=" làm=" việc=" gì,=" nhưng=" mà=" ta=" biết,=" hấn=" chính=" là=" một=" người=" không=" được=" tự=" nhiên=" như=" vậy.....=" tạ=" thu=" thủy=" kinh=" ngạc=" nhìn=" hấn,=" cảm=" thấy=" hấn=" cười=" đến=" thực=" ôn=" nhu,=" lại=" thực=" đau=" thương.= " "vậy.....=" hiện=" giờ=" nằng=" ở=" nơi=" nào?"=" "hấn.....=" đã=" chết.= " đã=" chết,=" thật=" sự=" đã=" chết.= " ngay=" cả=" khi=" không=" thể=" chấp=" nhận,=" sự=" thật=" cũng=" vẫn=" là=" sự=" thật!= " mỗi=" đêm=" tỉnh=" lại=" từ=" trong=" giấc=" mộng,=" hấn=" lại=" một=" lần=" một=" lần=" không=" ngừng=" nhắc=" nhở=" mình.....=" người=" kia,="

ba=" năm=" trước=" đây=" đã=" chết=" .=" một=" đóng=" tro=" tàn,=" mấy=" cái=" tiêu=" cốt....=" y=" đã=" chết!=" "a!=" tạ=" thu=" thủy=" không=" khỏi=" thất=" thanh=" kinh=" hô.=" "bất=" quá=" hấn=" chết=" hay=" sống=" đều=" không=" sao=" cả,=" hấn=" ở=" đây....=" dịch=" thần=" mĩm=" cười=" chỉ=" chỉ=" vào=" trái=" tim,=" "hấn=" vẫn=" luôn=" ở=" trong=" này,=" ta=" sẽ=" vĩnh=" viễn=" gìn=" giữ=" hấn....=" nên=" cho=" dù=" không=" nhìn=" thấy=" hấn,=" trong=" lòng=" cũng=" vẫn=" thực=" vui=" về.=" tạ=" thu=" thủy=" thở=" dài=" "sớm=" biết=" công=" tử=" đa=" tình,=" lại=" không=" nghĩ=" rằng=" chàng=" đúng=" là=" một=" người=" si=" tình=" như=" thể.=" "trên=" đời=" này,=" có=" người=" có=" thể=" yêu=" rất=" nhiều=" người,=" nhưng=" cũng=" có=" người,=" lại=" chỉ=" có=" thể=" yêu=" một=" người.=" dịch=" thần=" tươi=" cười=" có=" chút=" lẩn=" át=" cả=" ánh=" mặt=" trời=" sáng=" lặn=" bên=" ngoài.=" "bất=" quá=" chỉ=" sợ=" đây=" là=" một=" vụ=" mua=" bán=" duy=" nhất=" ta=" làm=" mà=" thâm=" huyệt=" tiền=" vốn.=" "(*=" ý=" ảnh=" nói=" cái=" vụ=" ảnh=" cắt=" công=" chặn=" dất=" người=" ta=" để=" rồi=" người=" ta=" quay=" ngược=" lại=" ăn=" ảnh=" sạch=" bách!)=" đôi=" mắt=" sáng=" ngời,=" thần=" thái=" bốn=" phía,=" tạ=" thu=" thủy=" nhìn=" hấn=" thật=" sâu,=" sau=" một=" lúc=" lâu=" lại=" không=" thể=" nói=" gì.=" "tiểu=" thư,=" mộ=" dung=" công=" tử=" đâu?"=" tỷ=" nữ=" nâng=" điểm=" tâm,=" nước=" trà=" vội=" vàng=" đi=" vào=" trong=" thu=" thủy=" các,=" chung=" quanh=" rất=" rộng,=" lại=" chỉ=" thấy=" một=" mình=" tạ=" thu=" thủy=" dựa=" vào=" lan=" can=" trông=" về=" phía=" xa.=" "hấn=" đi=" gặp=" một=" người=" ."=" tạ=" thu=" thủy=" thần=" nhiên=" nói,=" vô=" hạn=" phiền=" muộn.=" "mộ=" dung=" công=" tử=" thật=" vất=" vả=" mới=" đến=" một=" lần,=" tiểu=" thư=" sao=" không=" giữ=" hấn=" lại?"=" tiểu=" tỷ=" nói.=" "cho=" dù=" lưu=" lại=" người=" của=" hấn,=" cũng=" lưu=" không=" được=" tâm=" của=" hấn,=" lại=" có=" gì=" dùng?"=" tạ=" thu=" thủy=" thở=" dài,=" đi=" về=" bên=" bàn=" cầm*,=" thuận=" tay=" khẽ=" gảy.=" (*=" bàn=" đặt=" cây=" đàn)=" tiếng=" đàn=" thánh=" thót,=" tri=" âm=" tri=" ">

9. Chương 9

Vô Tình cốc.

Cây xanh che rợp bầu trời, thân cây san sát, hình thành nửa vòng tròn vĩ đại, đem cả sơn cốc vây trong đó.

Khoảng không rộng rãi còn sót lại rặng rờ ánh sáng mặt trời, hắt vào trong cốc từng dải nắng vàng nhàn nhạt.

Ánh sáng tái nhợt lành lạnh vừa vắn chiếu đến một bia mộ bằng đá trong đáy cốc.

Một tòa mộ phần không lớn không nhỏ, cân xứng hài hòa, chữ trên bia màu đỏ, nổi bật chói mắt.

Một bát nước chè xanh, năm cái bánh bao, lẳng lẳng đặt ở trước mộ phần. (TT^TT Khi nào đổi món sang cơm trắng với đậu hủ cho ảnh đi!)

Một gốc hoa mai mềm rũ xuống trên phần mộ, gió bay lên, cành lá thản nhiên tản ra.

Hôm nay là ngày giỗ của người ấy.

Hàng năm vào ngày này, hấn nhất định sẽ đến đây, lẳng lẳng, cứ như vậy mà bồi* y cả ngày. (* ở bên cạnh, làm bạn.)

Ngón tay thon dài qua lại vuốt ve ba chữ Mạc Vô Tình khác sâu trên tấm bia, một lần lại một lần, tựa như hấn đã không ngừng gọi tên y mấy vạn lần trong tâm tưởng suốt ba năm qua.

..... Vô Tình, ta còn phải chờ bao lâu, mới có thể đi đến bên ngươi? Kỳ thật muốn ta chờ bao lâu đều được, chính là đừng tiếp tục để ta một mình tại nơi này!

..... Cho ta báo mộng đi, nói cho ta biết ngươi ở nơi nào, như vậy chờ sau khi ta chết, là có thể đi tìm ngươi. Người đã chết, hân còn có linh hồn, sao không báo mộng cho ta đâu? Cho dù chỉ là những đoạn ngắn rời rạc?

..... Vô Tình, đã nhiều năm như vậy, vì sao ta ngay cả mộng đều không mộng thấy ngươi đâu? Có phải vì ta yêu ngươi còn chưa đủ thâm sâu? Hay là ngươi còn đang trách ta, cho nên không chịu tới gặp ta?

..... Vô Tình, mặc kệ ngươi có chịu tới gặp ta hay không, ta hiện tại đã được đến trọng thương, phỏng chừng mệnh không kéo dài bao lâu nữa, có lẽ có thể lập tức tới gặp ngươi..... Ngươi nhất định phải chờ ta.....

Một trận gió lướt qua, lá cây sà sạt rung động.

Nam tử si tọa* trước mộ phần đột nhiên ho nhẹ ra tiếng, cổ họng khê căng, trên bộ y phục đậm màu liền thấm ướt vài giọt hồng mai. (* ngồi si mê, ngây ngốc)

Hô hấp cứng lại, ngực truyền đến từng trận đau nhức.

“Huyền Âm chuông” quả nhiên lợi hại, phần lưng trúng một chuông, vết thương giống như bị lửa thiêu qua, hân là đã thương đến nội tạng.

Thu gọn vạt áo vào sát thân mình, nam tử chậm rãi đứng dậy.

“Các ngươi đều xuất hiện đi, theo ta lâu như vậy, không phiền lụy sao?”

Lá rụng trên mặt đất bốc cao, kinh phong u ẩn, cuộn cuộn bay về phía sâu trong khu rừng.

Lá phi như mưa, đầy trời tán hoa.

“Mộ Dung Dịch Thần, chúng ta ở chỗ này chờ ngươi thật lâu, chỉ biết ngươi nhất định sẽ đến.”

Tiếng tay áo khê động, từ trong vòm lá rậm rạp, đột nhiên nhảy xuống hai gã nam tử.

Dịch Thần cười nói: “Thì ra là Huyền Âm chuông cùng Tứ Xuyên Đường môn Đoan trường kiếm Đường Thanh Hà, ta còn tưởng là ai đâu! Hai vị từ Tứ Xuyên một đường đánh tới nơi này, hạ độc, ám sát, đánh lén cùng sử, thật đúng là phong phú đa dạng!”

“Nợ máu trả bằng máu, vì Mạc Vô Tình, ngày Trung thu ngươi đột nhiên tàn sát Tứ Xuyên Đường môn, tru diệt Huyền Âm giáo, món nợ này hôm nay nên thanh toán đi!”

Thanh âm bén nhọn chói tai, nam tử cao gầy giữa sân xuất hiện giữa sân—— Đoan trường kiếm Đường Thanh Hà cười lạnh nói.

“Vậy ba năm trước đây Đường môn sát hại Mạc Vô Tình, món nợ này lại nên tính như thế nào đâu?”

Một trận đau đớn bén nhọn xẹt qua ***g ngực, khuôn mặt anh tuấn nhất thời biến dạng. Chỉ vì đã từ trong miệng mình kêu ra tên của người ấy.

Ba năm trước đây, cơ hồ vận dụng tận thế lực của Bách Hành Môn điều tra, hân rốt cục biết được Mạc Vô Tình bị cao thủ của Tứ Xuyên Đường môn liên hợp với Huyền Âm giáo tiến đến trả thù, cùng bức nhảy vào vào biển lửa mà chết. Khổ luyện hơn kiếm pháp hai năm, vào dịp Trung thu năm thứ ba, Dịch Thần lập tức tàn sát Đường môn trả thù.

Kỳ thật với thiên tư của mình, nếu ngay từ đầu Dịch Thần chịu tu luyện đến nơi đến chốn, võ công của hân tuyệt sẽ không ở dưới Mạc Vô Tình, huống chi song thân của hân lại là Nguyệt Hải song hiệp đạo kiếm tung hoành giang hồ, cha nuôi lại là Bách Hành Môn môn chủ, tinh thông các môn phái võ học. Nhưng hân bình thường trời sinh tính ham chơi, không chịu hảo hảo luyện tập, cho dù có kiếm chiêu, cũng thua ở căn cơ không vững, nhưng là hai năm qua hân khổ luyện không ngừng, một lòng muốn trả thù, lại chỉ đòi chết không muốn sống, tự nhiên công phu tăng mạnh, vượt lên đứng vào vị trí của Mạc Vô Tình năm xưa, cho dù là Đường môn cũng không thể coi thường hân.

Trung thu Đường môn chuyện, tuy rằng hắc đại thắng mà về, nhưng là lưới giăng tuy dày, chung quy vẫn có cá lọt lưới.

Thì phải là Đường môn một kẻ tàn nhẫn táng tận lương tâm—— Đoạn trường kiếm Đường Thanh Hà!

Không ngờ tên này thế nhưng liên hợp tà giáo Huyền Âm đến đối phó hắc, từ Tứ Xuyên một đường theo dõi, ám tập tới Giang Nam. Ba người dọc theo đường đi đánh vô số lần, mắt thấy ngày giỗ của Mạc Vô Tình đã đến gần, Dịch Thần nóng vội chạy đi, nhất thời khinh địch, vô ý trung một chiêu, ngực phải cũng chịu thương nặng.

Kỳ thật Tạ Thu Thủy nói không sai, là hắc không đủ quý trọng chính mình. Không phải là hắc vô lực ngăn địch, mà là hắc đã không có ý chí ngăn địch.

“Mộ Dung Dịch Thần, hôm nay chính là ngày chết của ngươi! Ngươi đã trúng một chiêu của ta, ngươi còn vọng tưởng muốn thoát hay sao? ” Huyền Âm Chưởng thanh âm khàn khàn, khuôn mặt mất đi một con mắt nhìn dữ tợn mà xanh mét.

“Ngươi là muốn nhờ ta phế bỏ luôn con mắt còn lại?”

“Khẩu khí hảo ngông cuồng, đợi lát nữa lão tử khiến cho ngươi máu tươi năm thước!”

Dịch Thần lạnh nhạt nói: “Còn phải xem ngươi có bản lĩnh đến nhận cái mạng này của ta hay không.”

Vươn tay, cầm kiếm, nín thở, ngưng thần, khí thế như núi.

Ánh mắt sáng ngời kiên định, không có một tia dao động.

Cho dù hắc biết rõ, kỳ thật cơ hồ ngay cả khí lực để đứng mình đều không có .

Kiếm quang sáng loáng dày đặc phủ xuống.

Nhanh mà hiểm ác.

Kiếm quanh chông chất vô số, phác thiên cái địa bao bọc lấy toàn thân.

Kiếm như hoa bay, khinh giống như mộng.

Dịch Thần không biết tại sao lại đột nhiên nhớ tới ngày nào đó, ở bờ biển, người kia quyết tuyệt mà đi, chém ra cuối cùng một kiếm.

Đó là hình ảnh sau cùng giữa hắc và người ấy.

Cũng lãnh liệt như kiếm quang trong hiện tại.

Không biết tại sao, nháy mắt chân khí tản mát như núi lở, nổi một mối trước nay chưa từng có nảy lên trong lòng, nổi một mối giống như đã gần kề cái chết, gắt gao túm chặt lấy yết hầu hắc.

Kiếm quang như sấm!

Cách cổ họng hắc, chỉ có một tắc!

Một tắc ngăn cách.

Hắc có thể cảm giác được kiếm khí làm làn da đau đớn.

Hắc nhắm mắt lại.

..... Vô Tình, rốt cục ta đã sắp đến.....

“Đinh” một tiếng, ánh lửa văng khắp nơi.

Một thanh lợi kiếm trong suốt xinh đẹp như ánh trăng xuyên qua màn kiếm ảnh mà đến, giống như một chiếc lá chắn, chặn đứng mũi kiếm của Đoạn trường kiếm, kiếm của Đường Thanh Hà giống như cái lưới đỏ tím của độc xà đích hồng ngạnh sinh sinh bị cấm pháp vào, ghim chặt lại không thể nhúc nhích.

Một tắc cũng không thể nhúc nhích.

Trên trán Đường Thanh Hà rịn ra mồ hôi.

Dịch Thần mở mắt ra, trong ánh lửa văng khắp nơi, hắn thấy được ánh mắt kia.

Hàn phong*! (* Phong ‘mùi nhọn’, không phải phong ‘gió’)

Mùi nhọn lãnh lẽo như băng tuyết, cặp mắt đen thâm trầm lại mãnh liệt hùng hực giống như ngọn lửa thiêu đốt toát lên từ địa ngục.

Băng cùng hỏa giao nhau trong cặp mắt ầu, cùng nhau trộn lẫn cùng nhau bùng nổ.....

Một ngụm máu tươi trong miệng hắn phun ra, bắn lên ngực người nọ.

Không thể nào!

Mang theo ý niệm này trong đầu, Dịch Thần nhất thời hôn mê đi.

Trong Thu Thủy các.

Tiêm ảnh liên bước* khe dờ, khinh khinh lướt lờ, dư hương phác mũi. (* Bóng dáng thanh mảnh, bước chân như hoa sen, chỉ người con gái đẹp)

Tạ Thu Thủy thật cẩn thận cầm chén thuốc, đi vào nội các, vén lên tầng tầng sa trướng.

Nhất thời mãn thất được hương*. (*Mùi thuốc bay tràn ngập trong phòng)

“Công tử, được đã sắc xong.”

Ôn nhu khinh ngữ, không muốn đánh động đến Dịch Thần đang hôn mê trên giường, nàng cầm chén thuốc nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Xoay người, nín thở, nàng lẳng lẳng nhìn thân ảnh canh giữ ở bên giường, không dám nhiều lời. Chỉ sợ một khi mở miệng, sẽ gặp phải hàn khí như băng bắn ra từ phía nam tử im lìm tựa pho tượng kia.

Cứng ngắc thẳng băng, tản ra hàn khí trí mạng, khiến người ta hô hấp đều khó khăn.

Đây là một nam nhân quá mức lãnh ngạnh mà khác người.

Một nam nhân vừa thấy liền biết là kẻ không thể thân cận.

Nhưng nàng biết, người này là bạn không phải địch, vì y đã đem Dịch Thần một thân đầy máu, hôn mê bất tỉnh cứu trở về Thu Thủy các.

“Công tử?”

Chờ đợi một lúc lâu, thấy người nọ lạnh lùng bất động, nàng không khỏi lại ra tiếng nhắc nhở.

“Ta giao hắn cho ngươi.”

Nam tử lãnh ngạnh vẫn đứng đưa lưng về phía nàng rồi cực mở miệng, thanh âm cứng ngắc, không hề có chút cảm xúc.

Dứt lời, y liền động, xoay người muốn đi.

“Công tử muốn đi đâu?” Tạ Thu Thủy vội vàng ngăn lại hắn.

“Không cần ngươi quản.”

Cặp mắt dưới mái tóc đen giống như hai tia sét sáng rực mà lãnh đạm, nàng chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh.

“Không biết liệu ta có thể xin công tử cho biết tính danh*, chờ sau khi Mộ Dung công tử tỉnh lại cũng biết ân nhân cứu mạng của chàng là ai.” (* tên)

“Không cần!”

Nam tử lạnh lùng nói, xoay người muốn đi, lại bị một lực đạo yếu đuối mà cố chấp kéo lại.

Nhìn lại, Dịch Thần vẫn hôn mê chưa tỉnh nhưng bàn tay lại như có ý thức, hoặc là một loại bản năng cầu sinh, gắt gao túm chặt lấy vật áo của y nãy giờ không buông.

Chỉ cần y vẫn quyết tuyệt cất bước, bàn tay đó sẽ rời ra, nhưng nhìn thấy cặp lông mày u uẩn chau chặt của hắn, y lại do dự.

Không đành lòng vọng động, không muốn tăng thêm thương thế cho hắn. (Nói trắng ra là muốn ở lại, không nỡ rời đi cho xong, ài...)

“Công tử, ngài xem, Mộ Dung công tử cũng không nguyện ý để ngài đi! Ngài hãy chờ chàng tỉnh lại đi. Huống hồ thương thế của chàng nặng như vậy, vạn nhất có chuyển biến xấu, Thu Thủy cũng không biết nên làm thế nào cho phải.”

Tạ Thu Thủy thấy có cơ hội, lập tức ôn ngôn khuyên bảo.

“Thu Thủy ngay tại bên ngoài, công tử nếu có việc cần, xin cứ phân phó một tiếng là được.”

Tuy rằng thực nghi hoặc về mối quan hệ giữa Dịch Thần cùng nam tử xa lạ kia, Tạ Thu Thủy vẫn thức thời lui xuống.

Cánh cửa khép lại, khoảng không gian nhỏ nhỏ này, rốt cục chỉ còn lại có y cùng hắn.

Đứng thẳng bất động thật lâu, cuối cùng y cũng chậm rãi ngồi ở bên giường, thật sâu chăm chú nhìn....

Ngón tay thon dài chậm rãi vươn ra, vén gọn mấy sợi tóc lòa xòa trên trán hắn, nhẹ chạm qua hai gò má gầy gầy của hắn, sau đó trượt xuống đôi môi tái nhợt, ngón tay cái nhẹ nhàng chà xát..... Bên môi còn lại một vệt máu, là lúc nãy vừa mới học ra búng máu kia đi.

Y cúi xuống, vươn đầu lưỡi, khẽ liếm vết máu chói mắt kia.

Mùi máu tươi tràn ra, vẫn tràn đến trong lòng.

..... Vì cái gì.... Rốt cuộc là vì cái gì.... Vì cái gì người lại có khuôn mặt tiêu tụy đến như vậy? Vì cái gì người lại không đỡ nổi một kiếm chiêu như thế? Vẫn nghĩ đến người trôi qua những ngày này rất khá, ở Thu Thủy các nhìn trộm thấy người cũng thật sự tốt lắm, vì cái gì lại thành như vậy.....

..... Rốt cuộc là vì cái gì.....

Lần đầu tiên, nam tử diện vô biểu tình kia mày kiếm chau chặt.

Lúc ấy, mặc dù ý thức rất mơ hồ, nhưng hắn cũng có thể cảm giác được đau đớn, một loại đau đớn nóng rát, thiêu đốt tứ chi trăm骸, hơn nữa trước ngực nặng nề không sao thở nổi..... Giống như rơi vào tình thế bị khảo nghiệm sức dẻo dai của sinh mệnh.

Sắp bị chết cháy?

Đột nhiên, giống như đi trên sa mạc khô cằn bỗng nhiên gặp được giọt mưa, một nguồn sinh lực ấm áp chậm rãi chảy toàn thân, thực thoải mái, như cây đón gió xuân, cảm giác đau đớn lập tức rơi chậm lại.

Toàn thân ấm áp dễ chịu, giống như lúc nhỏ được rúc vào trong lòng mẹ, lại giống như ngày ấy được tựa vào trong ngực người kia chờ xem mặt trời mọc, cảm giác ngọt ngào vô tận nảy lên trong lòng, bên khóe môi hắn lộ ra nét cười yếu ớt.

Ngón tay giật giật, Dịch Thần chậm rãi mở mắt ra.

Ánh mắt lúc đầu dao động, rốt cục, dừng ở một mục tiêu.

Lông mi sưng lại, chớp chớp, lại dùng sức chớp....

Sau đó, hắn lập tức ôm chặt lấy mục tiêu, không để ý cả người còn đang đau đớn, bắt đầu không ngừng nói mê.

“Ta mặc kệ người là người hay là quỷ, mặc kệ người đã lên thiên giới hay là ở dưới địa ngục, ta cũng không quản người muốn đi đâu, cho dù người phải vội vàng đi đâu thai, ta cũng nhất định phải đi cùng với người!

Nếu người thăng lên thiên giới làm thần tiên đương nhiên rất tốt, ta cũng có thể dính triêm quang, nhưng bằng vào thói tính tình của người, lại còn có giết người vô số, tám chín phần mười vẫn là sẽ xuống địa ngục, bất quá không sao cả, nếu thật sự là như vậy ta cũng chỉ có thể tự nhận gia môn bất hạnh, dù sao ta nhất định sẽ không để người đi, lần trước sai lầm, ta tuyệt đối sẽ không tái phạm....”

“Ôi! Người nhéo ta hông để làm chi, rất đau!” (*Yu đỏ mặt* Sắc lang a sắc lang, nhéo má nhéo tay gì cũng được a, lại đi nhéo hông Thần Thần *Đỏ mặt*)

Dịch Thần lớn tiếng rên rỉ, nói.

“Nhìn cho rõ ràng, ta cũng không phải là vị hồng nhan tri kỷ kia của người!”

Nam tử lạnh lùng nhìn vào cái tên giống như bạch tuộc đang sống chết triền ôm lấy mình. (Triền nhân thân công một trăm lẻ tám thức, thức thứ nhất: bạch tuộc quấn thân, ka ka ka... ^0^)

“Người thật là Mạc Vô Tình?” Dịch Thần ngẩng đầu nghi hoặc nhìn y.”Tuy rằng bộ dạng cùng hắc giống nhau như đúc, bất quá ta hẳn là vẫn là đang nằm mơ, nhất định là ngày hôm qua uống rượu nhiều quá, ngay cả ảo giác đều sinh”

“Ai liệt! Người để làm chi lại nhéo ta! Thật sự là nhẫn tâm, tuyệt không hiểu được thương hương tiếc ngọc....”

Dịch Thần lăm bầm kĩ kĩ nói.

“Thanh tỉnh chưa?”

Nam tử kia, cũng chính là Mạc Vô Tình, không lưu tình chút nào lại nhéo mạnh hông hắn.

“Thật là người....”

Dịch Thần thở một hơi thật dài, đem mặt vùi thật sâu vào trong bộ ngực săn chắc vững vàng kia, cả người cũng nhào vào trên người y, sẽ không lằm được nữa, khuôn mặt giống như tấm ván gỗ, nhiệt độ cơ thể thấp đến đáng thương lại vô cùng quen thuộc, hương vị cũng quen thuộc, tiếng tim đập cũng quen thuộc

“Vô Tình, ta không phải là đang nằm mơ đi, nếu thật là mộng, người cũng sớm chút đem ta lay tỉnh, miễn cho khi ta tỉnh lại lại là một hồi vui mừng hoang đường, lại là một hồi tuyệt vọng....”

Hốc mắt, dần dần ướt át.... Nước mắt, tràn đầy trong mắt, một giọt một giọt chảy xuống....

Ngực truyền đến ướt át, ngực Mạc Vô Tình đau xót, y lại càng siết chặt cánh tay.

Sống sót sau tai nạn là cảm giác cái gì, Mạc Vô Tình cuối cùng cảm nhận được .

Nếu không phải là việc sống còn, y tuyệt sẽ không hiện thân gặp lại hắn. Lúc lên nhìn ở Thu Thủy các, vốn tưởng rằng mình có thể yên tâm rời xa, may mắn lại đi theo hắn thêm một dặm, nếu không hậu quả.... Thật sự không dám nghĩ

“Thì ra người không chết....”

“Không có.”

“Ta còn nghĩ đến người đã chết....”

“Ngu ngốc.”

Thì ra tên ngu ngốc này còn tưởng rằng y đã chết, cư nhiên còn lập một cái mộ phần cho y. Quả nhiên chỉ có ngu ngốc mới làm được chuyện đó.

“Nhưng rõ ràng ta nghe được người khác nói, tận mắt nhìn thấy người lao vào biển lửa, hơn nữa ta cũng tìm được tro cốt...”

“Đó là người của Đường môn. Dưới nhà tranh có mật đạo, vốn là sư phụ ta kiến tạo để ngừa người đến trả thù, vừa vặn được ta dùng tới.”

“Vậy vì sao nhiều năm như vậy, người vẫn không hề có tin tức?”

“Ta ở Thiên Sơn.”

“Thiên Sơn? Vì sao lại đến tận đó?”

“Đi xa một chút, đỡ phải lại bị người lừa.” Mạc Vô Tình lạnh lùng nói.

“Hừ! Keo kiệt, ta bắt quá mới lừa ngươi một chút, cũng không phải ác ý. Một khi đã như vậy, ngươi để làm chi còn cứu ta! Rõ ràng để cho ta chết quên đi....”

Dịch Thần dỗi kêu lên. (Cái tính này mà muốn làm 1, đợi kiếp sau đi anh! =.=)

“Ta xác thực không nên quản việc ngươi! Để cho bọn họ một kiếm đem ngươi giết, bên tai sẽ càng thanh tĩnh, chính là...” Mạc Vô Tình khó khăn nói.

“Chính là cái gì...” Khóe môi Dịch Thần đã khê cong lên.

“Không bỏ ngươi xuống được... Thử rất nhiều phương pháp... Vẫn là, không được...”

Những lời này, Mạc Vô Tình nói đứt quãng, khó khăn vô cùng.

Đúng vậy, quên không được, tương tư thành cuồng. Rốt cục vẫn nhìn không được phá vỡ lời thề, quay lại Giang Nam, giống như một tiểu tặc không thể ló mặt giữa ban ngày, lén lút nhìn xem hắn. Rồi lại không dám gặp mặt.

Ở Thu Thủy các nhìn thấy hắn cùng với một tuyệt sắc nữ tử thân mật ôm nhau, nguyên bản đau khổ phần nộ cực kỳ, muốn phẩy tay áo bỏ đi, nhưng vì để được nhìn nhiều hắn vài lần, vẫn là trộm đi theo phía sau hắn.

Trăm triệu không nghĩ tới, hắn đúng là đến tế mộ mình. Thấy hắn vẻ mặt si ngốc ngồi yên trước mộ mình, tất cả yêu hận ân cừ trong phút chốc tan thành mây khói.

Mạc Vô Tình cảm thấy chính mình mới là tên ngu ngốc chân chính.

Quả nhiên là một người không tốt ăn nói, nhưng chỉ cần nói ra một lời, liền nhất định là sự thật. Độ cong bên khóe môi Dịch Thần càng sâu.

“Kia... Người nếu chịu... gặp ta, hắn là phải ... tha thứ cho ta ?”

Dịch Thần chớp chớp mắt, nắm chặt vạt áo y, ra vẻ “hấp hối” mà nói. (Triển nhân thần công một trăm lẻ tám thức, thức thứ hai: Trá hình bạch thổ quần thân, ka ka ka... ^0^)

“Ân.”

Một trận đau lòng, nhìn thấy bộ dáng suy yếu của hắn, Mạc Vô Tình như thế nào cũng nói không nên lời cự tuyệt.

“Ngươi vẫn nhất định phải hoàn thành di mệnh của sư phụ sao?”

Mạc Vô Tình trầm mặc một lúc lâu, sau đó chậm rãi nói: “Ta sẽ đến trước mộ lão nhân gia tạ tội.”

Dịch Thần vui mừng quá đổi.

“Chúng ta quay về như trước, được không.” Hắn lập tức tinh thần bừng bừng.

“Ân.”

“Đồng ý với ta từ nay về sau đừng rời khỏi ta, một bước cũng không rời.”

Hắn phải khẩn trương rèn sắt khi còn nóng, sớm biết trọng thương có thể đổi lấy y chịu hồi tâm chuyển ý, hắn thực hối hận lúc trước mình vì cái gì không nhớ đến trình diễn khổ nhục kế. (Mặt dày!)

“Vậy hồng nhan tri kỷ của ngươi phải làm sao bây giờ?”

Dịch Thần rốt cục nhìn không được cười ra tiếng, khê động miệng vết thương, lại là một trận đau nhức.

“Cười cái gì?”

“Ngươi ghen tị!”

Mạc Vô Tình lập tức ngậm chặt miệng.

Dịch Thần cuối cùng hiểu được một chút thói quen của nam nhân trước mắt này, mỗi khi y then thùng sẽ có biểu hiện đặc biệt đông cứng hoặc là đặc biệt trầm mặc.

“Đừng ngượng ngừng thôi, vì ta chịu chút dấm chua, cũng sẽ không thương tổn đến tự tôn đại nam nhân.”

Hắn lại cười khẽ, miệng vết thương dường như cũng không quá đau .

Hắn đột nhiên cảm thấy y thực đáng yêu, nhịn không được nghĩ muốn trêu chọc hắn thêm chút nữa.

Đương nhiên, việc hắn cảm thấy y đáng yêu vĩnh viễn hắn cũng không nói cho y biết.

“Nàng chính là nhân gian tuyệt sắc đâu! Vốn ta còn định kết hôn với nàng...” Phát hiện thân thể đối phương lập tức cứng ngắc lại, hai tròng mắt Dịch Thần dần dần cong lên, ý cười như thu thủy doanh doanh, như sóng nước lan tràn mở ra.

“Bất quá... Ai kêu người ta yêu chính là người đâu!”

“Người...” Mạc Vô Tình nhìn hắn, xúc động.

“Ừ, mấy năm qua, người có nhớ ta không?” (=.= Câu hỏi dành riêng cho những người sinh ra để làm 0)

Dịch Thần giơ hai tay vòng lên cổ y, hai chóp mũi kề sát cùng để.

Nóng rực hơi thở, quanh quẩn không tan.

“Người này hũ nút... Ta biết cho dù người nhớ ta, cũng nhất định không chịu nói.”

Trong đôi mắt sáng ngời của hắn in bóng đôi mắt đen sâu thẳm của y.

“Bất quá người hắn là rất nhớ ta, đúng không, nếu không người cũng đã chẳng lén lút đi theo phía sau ta lại không chịu gặp ta...”

“Người thực tự phụ.”

Mạc Vô Tình không vui nói, chỉ cảm thấy thân thể của mình dần dần nóng lên.

Sự thật lại chứng minh, hắn quả nhiên là cái kẻ không biết sống chết, rốt cuộc có một chút tự giác nào của người bệnh hay không?

“Người có phản ứng !”

Đôi mắt mang cười không dứt của Dịch Thần chặt chẽ theo dõi khuôn mặt xấu hổ dị thường của y.

“Đừng lộn xộn!”

Mạc Vô Tình kiệt lực nhẫn nại.

“Đừng nhúc nhích!”

Mạc Vô Tình giữ chặt thân hình đang vụng vụng của hắn lại, lại nhìn thấy một đôi mắt tràn đầy bồn chồn.

“Lại là người tự tìm lấy!”

Hiểu được căn bản không nên cùng người này khách khí, bàn tay Mạc Vô Tình liền không chút khách khí thân nhập vào trong quần áo hắn, đương nhiên, thật cẩn thận địa tránh đi miệng vết thương.

“Ngồi ở trên người ta thì đừng lộn xộn, nếu không miệng vết thương sẽ vỡ ra.” Mạc Vô Tình phân phó .

“Àn... Chính là người đừng vãn sờ mông của ta, như vậy thực... A...”

“Kêu vang đến như vậy, dường như rất có tinh lực thôi.”

Giường đệm mềm mại lún sâu xuống.

“Người không cần vãn liếm ta nơi đó... Ta... Sắp xuất ... ”

“Nhẹ giọng, người không nghĩ vị hồng nhan tri kỷ kia của người biết liền đột nhiên vọt vào đây đi.”

“A... Vậy người cũng ôn nhu chút, ngô...”

“Im lặng chút!”

“Người nơi nơi ở trên người ta sờ loạn, lại liếm loạn, bảo ta như thế nào im lặng! A...”

“Phải xuất... sao?”

“Ân... Nhanh...”

“A....”

Cuối cùng một tiếng than nhẹ, Dịch Thần ghé vào trong ngực Mạc Vô Tình thở dốc.

“Thật sự thật lâu không làm , cảm giác thật đúng là không tồi...” Hắn cười nói, khẽ liếm mặt Mạc Vô Tình, đồng thời nắm lấy bàn tay y đặt lên mũi mình, “Người không cần sao? Không muốn tiến vào?”

“Chờ người thương thể tốt lên nói sau.”

Mạc Vô Tình cố gắng tự dè nén, ngực cấp tốc phập phồng... Nhiều năm tương tư đau khổ dày vò, thực hận không thể lập tức nuốt chửng hắn, nhưng thân thể hắn hiện tại thật sự không thích hợp như vậy. Hơn nữa hắn không thể cam đoan bản thân mình cấm dục đã lâu sẽ không vì quá thỏa mãn mà thương tổn hắn.

Thật giận, lại phải đi tìm nước lạnh tắm! Từ lúc y rời khỏi hắn tới nay, y cũng đã thói quen dùng nước lạnh tắm.

“Kia lần sau hảo hảo bồi thường cho người đi...” Dịch Thần giống như một con mèo nhỏ dụ ngoan tựa trên bả vai y ngáp a ngáp. “Ta mệt mỏi, thật sự hảo muốn ngủ...”

“Uống xong được ngủ tiếp.”

Mạc Vô Tình nhẹ nhàng nâng dậy con mèo lười hai mắt buồn ngủ đầy đặc.

“Vậy người uy ta.”

Dịch Thần miễn cưỡng nói.

Mạc Vô Tình cầm bát thuốc chuyển đến bên môi hắn.

“Không phải như vậy uy! Dùng miệng của người...”

“Người có dễ yên không!”

“Ha ha, mặt của người đỏ, thật sự là ngạc nhiên.”

“??Sách!”

Mạc Vô Tình ngậm một ngụm được, hung hăng chặn lên môi hắn.

Nước thuốc khó uống từ trong miệng y chậm rãi chảy vào trong miệng hắn, Dịch Thần sợ thuốc, lùi về phía sau, lại bị Mạc Vô Tình nhẹ nhàng nâng cái gáy lên, môi nửa dụ hống nửa bắt buộc, đầu lưỡi mềm mại giao triển lên nhau, cho đến khi được nước một giọt không dư thừa quán nhập trong miệng hắn...

Được nước đã uy xong, đầu lưỡi dây dưa vẫn đang nan xá khó phân, khoang miệng mềm mại ẩm ướt dần dần xông vào hơi thở ngọt ngào, hai người tham lam hấp thu hương vị giao hòa lẫn nhau.

Tìm đập, ở trong ***g ngực của hai người đang gắt gao ôm nhau, cuồng loạn nhảy lên.

Tư vị mất đi mà tìm lại được, thật sự không tồi.

Thuốc này thực ngọt.

Hai người không hẹn mà cùng thâm nghĩ. (Uống kiểu này không ngọt mới lạ! *Yu cũng thâm nghĩ* =.=)

Đông hải ——

Con thuyền nhỏ đón gió——

Trên mép thuyền, hai con bồ câu đưa tin trắng noãn, khẽ giãy dụa, bị người buộc mảnh giấy ở trên chân.

“Ngoan, nhớ kỹ, một phong giao cho ta nghĩa phụ ta, một phong giao cho phụ mẫu ta, nói ta tính toán xa nhà một trận, cùng một đại mỹ nhân rất có cá cách du ngoạn khắp Đông hải, làm cho bọn họ không cần vì ta mà lo lắng.”

Nam tử giống như ngọc thụ lâm phong đứng trên đầu thuyền, cười meo meo nâng lên hai con bồ câu đưa tin.

“Đi thôi...”

Vung tay lên, hai con bồ câu giương cánh, phóng lên cao, nháy mắt biến mất trong trời quang. Chim vươn cánh lên trời cao, không để lại dấu vết. Nam tử cúi người đi vào khoang thuyền, màn trướng thật dày, khó lòng nhìn thấy bên trong. Chỉ chốc lát sau, thanh âm nói nhỏ truyền đến.

“Ngoan, Vô Tình, đem bát thuốc này uống hết, người sẽ không bao giờ say tàu nữa.”

“Ta không uống thuốc!”

“Ngoan, đừng tùy hứng như vậy thôi! Người nôn ọe lợi hại như vậy, không uống thuốc sao được?”

“Mau lấy ra!”

“Uống thôi...”

“Không uống!”

“Như vậy...” Một tiếng thở dài thỏa hiệp.

“Ha ha ha... Hừ hừ hừ...” Truyền đến tiếng cười khẽ như ác ma.

“Người muốn làm gì?”

“Không uống thuốc cũng được, người còn có một lựa chọn khác, chính là... Để cho ta ôm người một lần!”

Trầm mặc thật lâu...

“Không nói lời nào, chính là đồng ý đâu... Vô Tình, ta sẽ hảo hảo yêu thương người...”

Thanh âm nghe xong có thể nổi cả da gà.

“Àn...”

“Đừng mãi từ chối, Vô Tình, hảo hảo phối hợp ta đi.”

“Buông!”

“Không cần uống phí khí lực, người đã nôn ọe đến toàn thân vô lực, đúng không? Cho nên căn bản phản kháng không được ta! Ha ha ha!”

“Đưa thuốc đến đây, ta uống!”

“Người quá ngây thơ rồi, Vô Tình. Thật vất vả mới đợi được một cơ hội ngàn năm một thuở, ta sao có thể bỏ qua người đâu? Mặc kệ người hôm nay uống hay không uống thuốc, ta đều ôm người chắc rồi...”

“Người lại gạt ta!”

“Đến đây đi, Vô Tình, làm cho ta hôn một cái...”

Khoang thuyền vang lên thanh âm hôn môi.

“Không...” Lại là suy yếu than nhẹ. Vận mệnh mắt thấy sắp sửa xoay chuyển, đại hôi lang cũng bị tiểu bạch dương, không, là một con sói đội lốt cừu ăn luôn.

“Vô Tình, đừng tỏ vẻ như vậy thôi. Kỳ thật làm loại sự tình này không đang sợ như người nghĩ. Nhiều nhất là lúc mới tiến vào có chút đau, quen rồi sẽ thực thoải mái... Người đều đối ta làm nhiều như vậy, chẳng lẽ để cho ta làm một lần cũng không chịu, người thật sự hảo keo kiệt! Ta sẽ phi thường ôn nhu, cho nên không cần lo lắng...”

“Ta, không, cam, tâm, chuyện, này!”

“Ai kêu người trước kia đối với ta nhẩn tâm như vậy, hiện tại chính là lúc người bồi thường, ha ha...” Tiếng cười cuồng tiếu nắm chắc thắng lợi.

“Nghĩ đến thật đẹp a người!”

“Oa. Người như thế nào còn hữu lực như vậy!”

“Đừng quá tự phụ, Mộ Dung Dịch Thần.”

Ngữ điệu âm trầm, Dịch Thần đánh cái rùng mình. Thảm, đây chính là lần đầu tiên y gọi cả họ cả tên hắn ra. Bất quá, hắn tự nhận mình là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, như thế nào có thể mãi bị người đặt ở phía dưới đâu?

“Hảo, hôm nay liền nhìn đến dê rơi vào tay ai đi!”

“Tê... Loạt xoạt... Phanh...”

Tiếng vật áo bị xé rách, tiếng vật nặng rơi xuống đất, tiếng đánh nhau, tiếng kêu nhỏ, tiếng thở dốc, tiếng rên rĩ...

Trận “phòng chiến” này, rốt cuộc ai có thể thắng, chỉ sợ chỉ có đương sự mới biết đi!Thuyền nhẹ giống như một chiếc lông mao, lặng yên không một tiếng động, thẳng hướng về phía biển rộng.

Ngày mùa hè diễm dương thịnh chiếu, trời trong như gột rửa.

Sóng biển thanh thanh, mộng đẹp vạn tượng.Người hỏi ta là người đa tình, hay là kẻ vô tình?

Hiện tại ta có thể nói cho người —Tại cõi hồng trần phân phân hợp hợp, chúng ta đều chỉ không quên được đối phương thôi.Đa tình cũng tốt, vô tình cũng tốt ——Tại chốn giang hồ vô biên vô cùng này ——Ta chỉ muốn nắm tay người, cùng người giai lão.

Toàn văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-tinh>